

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Jerome K. Jerome ; aut. Overs. af Jesper Ewald.

Titel | Title:

Henry fortæller

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Martin, 1918

Fysiske størrelse | Physical extent:

157 s.

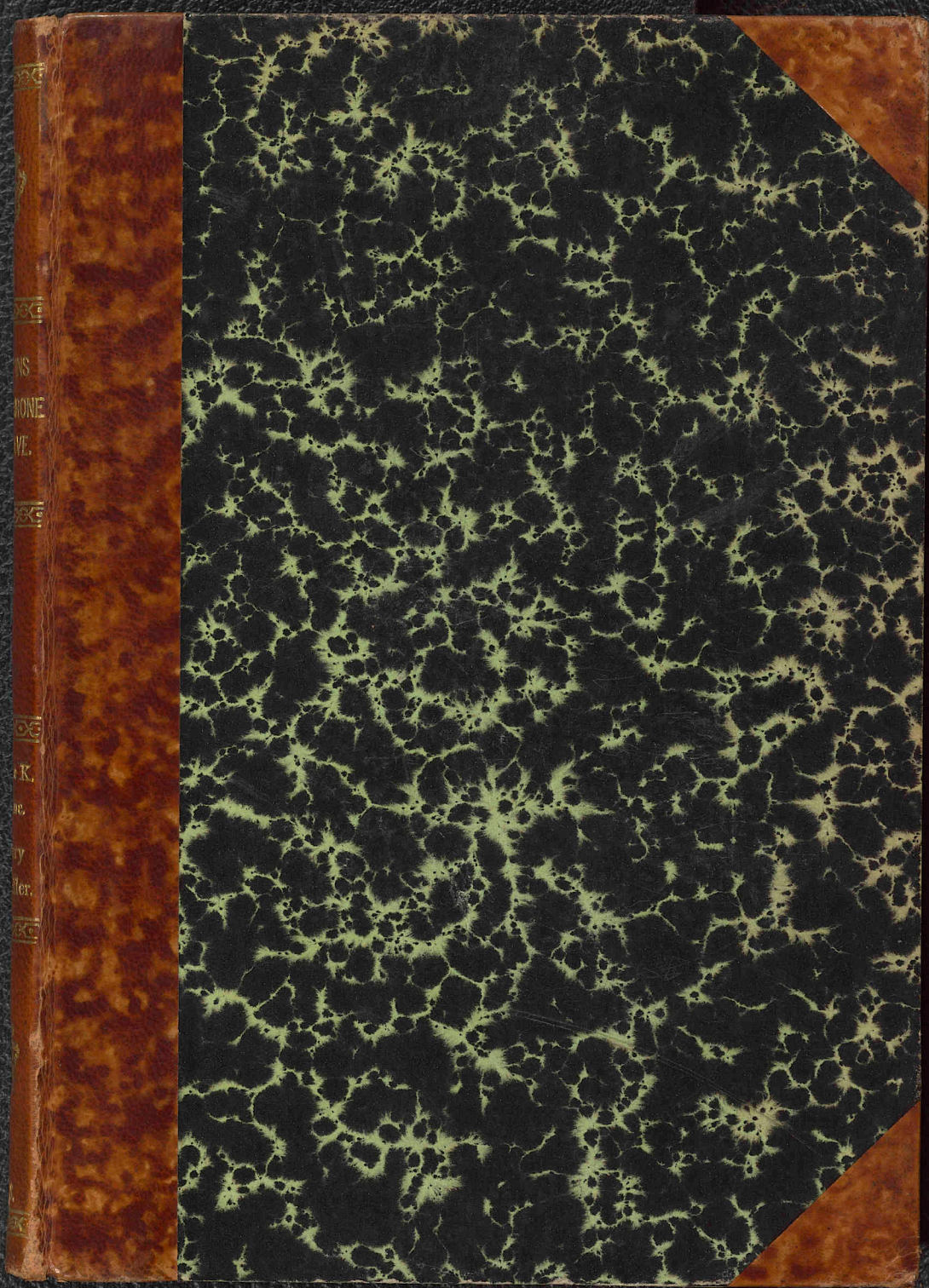
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 105

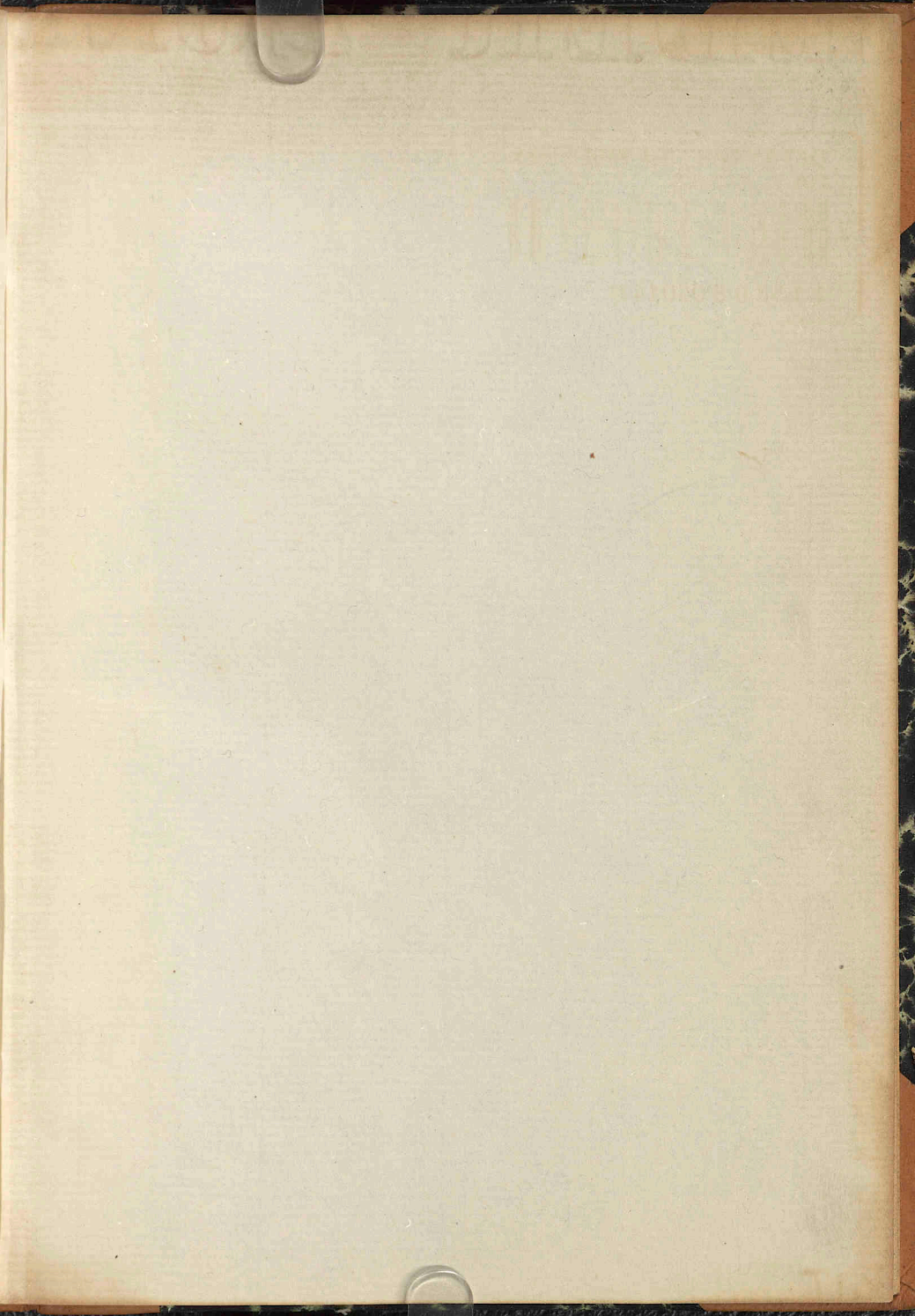
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 05014 0

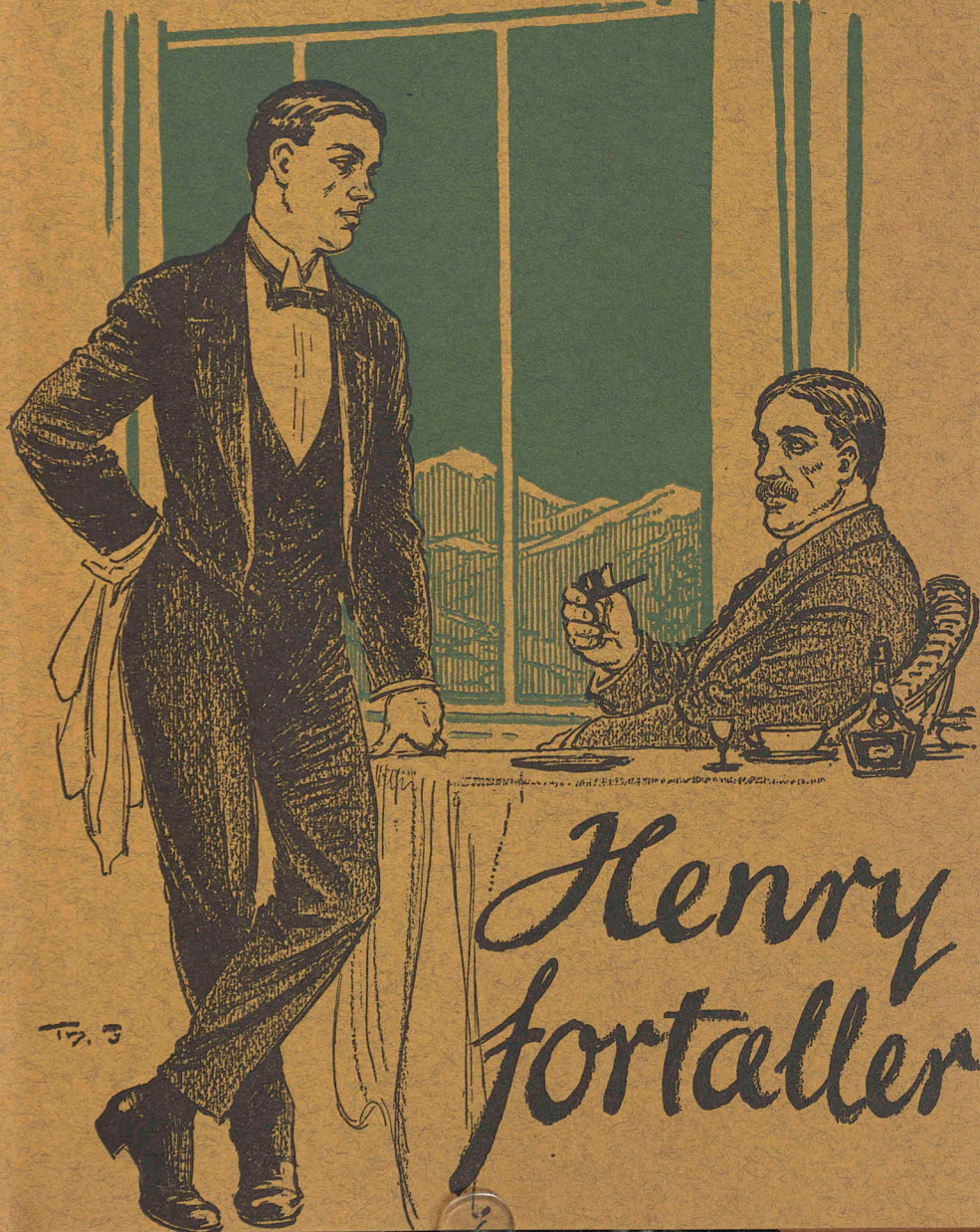
7 REX

MARTINS HALV-UDGAVE
KRONE

JEROME K. JEROME:

*Henry
fortæller*

HENRY FORTÆLLER

1918. 11788

JEROME K. JEROME

HENRY FORTÆLLER

AUTORISERET OVERSÆTTELSE

AF

JESPER EWALD

MARTIN'S FORLAG

KØBENHAVN MCMXVIII

MARKISEN AF APPLEFORDS GENFÆRD

Dette er en af de Historier, Opvarteren Henry — eller Henri, som han nu kalder sig — fortalte mig i den lange Spisesal paa Riffel Alp Hotel, hvor jeg engang opholdt mig en traurig Uge „mellem Sæson'erne“ og delte Etablissemmentets ekkofyldte Tomhed med to ugifte Damer, der hele Dagen talte med hinanden i en skræmt Hvisken. Jeg har ændret lidt paa Henrys Fortællemaade; han plejede gerne at begynde en Historie ved dens Slutning, arbejde sig baglæns tilbage til Begyndelsen og afslutte med Midten. Men i enhver anden Henseende har jeg bestræbt mig for at bevare hans Stil, der var original og personlig, og jeg tror, Historien vilde lyde saaledes, hvis han selv skulde fortælle den i denne Rækkefølge:

Min første Plads — ja, naar jeg skal være ærlig, saa var det i et Kaffehus i Mile End Road — og jeg skammer mig ikke over det. Vi har allesammen været Begyndere engang. Unge „Støver“, som vi kaldte ham — han havde ikke noget Navn selv, da ikke det han vidste af, og det, vi gav ham, passede ogsaa brillant til ham — havde taget sit Stade lige udenfor, mellem vor Dør og Varietéen paa Hjørnet, og af og til, naar jeg maaske havde en lille én paa, saa fik jeg min Avis hos ham og betalte den, naar Chefen ikke var der, alt-saa, med et Krus Kaffe og de Smaating, de andre Kunder

havde ladet ligge paa deres Tallerken — og det var et Arrangement, der passede os begge to godt nok. Han var saa opvakt, som Dreng kan være, selv i Mile End Road, og det vil sige noget, og nu og da, naar han havde haft Øjne og Øren godt aabne, kunde han give mig en lille Dessin, der nok var den Skilling eller Daler værd, jeg stak ham for det. Han var af dem, der borer sig frem — De véd Besked.

En Dag kommer han spadserende ind, som om hele Butiken var hans, med et Stykke Gadetøs af et Pigebarn ved Armen, og de sætter sig ned ved et af Bordene.

„Tjener!“ raaber han. „Hvad har vi paa Spisekortet i Dag?“

„Hvad vi har?“ siger jeg, „vi har saa meget, at du skulde se at komme udenfor, inden jeg naar at stikke dig et Par Flade, og desuden aflevere det dér, hvor du har fundet det.“ Det var selvfølgelig Pigebarnet, jeg mente.

Hun var nu en køn lille Pige trods alt det Skidt, der sad paa hende, saadan med Øjne som Underkopper og rødt Haar. Dengang hed det „ræverødt“. Nu er det blevet Mode blandt alle de fine Damer — de prøver allesammen paa at faa den Kulør — og nu hedder det broncefarvet.

„Henry,“ siger han saa uden saa meget som at blinke, „jeg er bange for, at De glemmer Deres Stilling. Naar jeg staar paa Fortovet og raaber „Ekstraudgave!“, og De kommer med Deres Mønt, saa er De Herren og jeg Tjeneren. Naar jeg kommer ind i Butiken her og forlanger en Forfriskning og at betale for den, saa er det mig, der kommanderer. Er De med? De kan bringe mig en Skive Bacon med to Spejlæg, og se til, at de er fra i Aar. Damen vil have en voksen Rødspætte og en Kop Chokolade.“

Naa, der var jo en vis Mening i det, han sagde. Han var

altid fornuftig nok, saa jeg tog imod hans Bestilling. Det er ikke ofte, man ser nogen klemme paa, som det Pigebarn. Jeg kunde regne ud, at det var mange Dage, siden hun havde faaet et ordentligt Fo'r. Hun gjorde det af med en nippenny Rødspætte, Skind og det hele, og bagefter fik hun to Skiver Flæsk med seks Stykker Smørrebrød — „Dørtrin“ kaldte vi dem — og to halve Potter Chokolade, der alene var et Maaltid, saadan som vi lavede den. „Støveren“ maatte have haft Held med sig den Dag. Han kunde ikke have noget hende mere indtrængende, om han saa havde faaet det gratis.

„Et Æg?“ foreslog han, saa snart Flæsket var forsvundet i hende. „Et af de Æg her vil lige gøre det af med dig.“

„Jeg tror virkelig ikke,“ jeg kan,“ siger hun efter at have tænkt sig om.

„Ja, du maa selv bedst vide, hvor meget du kan overkomme,“ svarer han. „Du har maaske bedst af at lade være. Især hvis du ikke er vant til at leve godt.“

Jeg var glad, da de var færdige, for jeg begyndte at blive lidt nervøs for Betalingen, men han havde Mønt nok og gav mig en Halvpenny til mig selv.

Det var første Gang, jeg serverede for de to, men det blev langt fra den sidste, som det vil vise sig. Senere kom han ofte med hende. Hvem hun var, og hvad hun var, det vidste han ikke, og hun vidste det heller ikke, saa de passede godt nok sammen. Hun var rendt fra en gammel Kone nede ved Limehouse, der plejede at prygle hende. Det var alt, hvad hun kunde fortælle ham. Han fik Logi til hende hos en gammel Kone, der havde et Kvistkammer i det samme Hus, hvor han sov — naar han da havde Raad til det — lærte hende at hyle „Ekstraudgavel“ og fandt et Hjørne til hende. Paa Mile End

Road er der ingen Plads for Dreng og Piger. Dér er de eneste Pattedøgn eller Voksne. „Støveren“ og „Den Ræverøde“ — som vi kaldte hende — anså sig for forlovede, skønt han ikke kunde være mere end femten og hun tolv; og at han var morderlig betaget af hende, det kunde enhver se med et halvt Øje. Ikke saadan, at han skabede sig fjollet — det laa ikke for ham. Han holdt Opsigt med hende, og hun maatte lystre, hvad hun vist havde meget godt af, og naar hun trængte til det, saa gav han hende et Lag Tærsk, og det uden at lægge Fingrene imellem. Saadan gaar det til i den Samfundsklasse. De ryger op og stikker den gamle Tøs et Par Flade i al Venskabelighed, akkurat ligesom De eller jeg bander Fruen eller hiver en Støvleknægt efter hende. De mener heller ikke mere med det.

Jeg kom senere fra Kaffehuset til en Forretning i City og så ikke noget til dem i fem Aar. Da jeg omsider traf dem, var det i en Restaurant i Oxford Street — én af de her Dilettantkaféer, der drives af et Slæng Kvindfolk, der ikke har Begreb om Forretningen og bruger hele Dagen til Sladder og Kissemisseri — „Kærlighedsbutiker“ kalder jeg dem. Der var en gulhaaret Direktrice, der aldrig kunde høre, naar man sagde noget til hende, fordi hun altid var optaget af at lytte til, hvad et eller andet gammelt Fjols af en Udhaler hviskede til hende over Buffeten. Der var ogsaa Frøkentjenere, og det, de forstod ved at servere, det var at sludre to Timer med en Kop Kaffe til Topence og se storsnude og fornærmede ud, naar nogen virkelig trængte til Mad og vovede at forlange det. Den krølhaarede Kassererske sad hele Dagen i sit Bur og gjorde Kur til to Kontordreng fra Oxford Varietéen ud gennem sit Kighul. De skiftedes til at underholde hende. Sommetider holdt hun inde

for at tage imod Betaling af Kunderne, sommetider gad hun ikke. Jeg har været nogle løjerlige Steder i min Tid, og en Opvarter er nu ikke den blinde Ugle, som Folk vil gøre ham til. Men aldrig i mit Liv har jeg set saa meget Kissemisseri, ikke paa én Gang, som der foregik i den Forretning. Det var et skummelt, uhyggeligt Lokale, og fordægtige Par lod til at opsnuse det helt pr. Instinkt og sad og hang dør i Timevis ved en Tepotte og fire forskellige Kager. Det var maaske nok, hvad nogle kalder „idyllisk“, men jeg blev nu helt melankolsk af at se paa det. Der var et Pigebarn — en sygelig Størrelse med røde Øjne og lange, magre Hænder, som man blev helt forfrossen af at se paa. Hun kom regelmæssigt med sin Ven, en bleg og nervøs Fyr, Klokken tre præcis hver Eftermiddag. De holdt det løjerligste Kissemisseri, jeg nogensinde har observeret. Hun kneb ham under Bordet og stak Naale i ham, og han sad med Øjnene klistrede paa hende, som om hun havde været en dampende Bøf med Spejlæg og han en forsulten Tigger paa den forkerte Side af Vinduet. Det var en mærkværdig Historie — som jeg senere fik at vide. Jeg skal fortælle Dem den en Dag.

Jeg var blevet engageret til „grovere Arbejde“, men da den groveste Bestilling, jeg nogensinde modtog, lød paa Kold Skinke og Kylling, som jeg maatte hente i den nærmeste Stegebutik, saa har jeg vel hovedsagelig gjort Nytte som Dekoration i Lokalet.

Jeg havde været dør en fjorten Dages Tid og var temmelig led og ked af det, da den unge „Støver“ en Dag kom ind. Jeg kendte ham ikke straks, saadan havde han forandret sig. Han svingede med en sølvknappet Spadserestok af den Slags, der var højmoderne dengang, og var iført et iøjnefaldende Sæt ternet Tøj og hvid Hat. Men det, der slog mig

mest, var hans Handsker. Jeg havde vel sagtens ikke forandret mig saa meget til min Fordel, for han kendte mig øjeblikkelig og rakte mig Haanden.

„Men det er jo Henry!“ siger han. „De har nok skiftet Plads!“

„Ja,“ siger jeg og trykker hans Haand, „og jeg kunde skifte fra denne Butik igen i Morgen uden at græde. Men De er nok kommet i Skuddet?“ siger jeg.

„Tja — saamænd,“ siger han. „Jeg er Journalist.“

„Aa,“ siger jeg. „Hvilken Slags?“ Jeg havde set mange af dem de seks Maaneder, jeg var i et Spisehus i Fleet Street, og de lignede ikke Millionærer allesammen — langt fra. „Støveren“s Kluns maatte have kostet en køn lille Sum. Han havde en Diamantslipsnaal, der maatte staa i et halvthundrede Pund, selv om den maaske ikke stod *ham* i noget videre.

„Ja —“ siger han, „jeg skriver jo ikke de fortrolige Raad til unge Piger og saadan noget. Jeg leverer Tips, forstaar De. „Kaptajn Kit“, det er mit Navn.“

„Hvad for noget, Kaptajn Kit?“ siger jeg. Han havde jeg naturligvis hørt om.

„Her er han!“ siger han.

„Aa, det er saamænd nemt nok,“ siger han saa. „Nogle af dem maa jo slaa til, og naar det sker, saa kan De være forvisset om, at vort Blad ikke glemmer at gøre Publikum opmærksom paa det. Og hvis det slaar fejl — hvad? Man kan da heller ikke altid raabe op om sig selv, kan man vel?“

Han forlangte en Kop Kaffe. Han sagde, at han ventede nogen, og vi kom saa i Snak om gamle Dage.

„Hvordan har „Den Ræverøde“ det?“

„Frøken Caroline Trevelyan har det udmærket,“ svarede han.

„Aa!“ siger jeg, „De har altsaa opdaget hendes Familienavn?“

„Vi har opdaget visse Ting vedrørende denne Dame,“ svarer han. „Kan De huske hendes Dans?“

„Jeg har set hende spjætte op i Skørterne udenfor Butiken, naar Panseren ikke var i Nærheden, hvis det er det, De mener,“ siger jeg.

„Det er netop, hvad jeg mener,“ svarer han. „Det er Folk som de var tossede efter nu; „Skørte-Dans“ kaldes det. Hun optræder paa Oxford i Morgen. Det er hende, jeg venter paa. Hun bliver en Succes, gør hun, tro De mig,“ siger han.

„Det skulde aldrig forbavse mig,“ siger jeg.

„Og der er noget andet, vi har opdaget hos hende,“ siger han. Han lænede sig over Bordet og hviskede det, som om han var bange for, at nogen skulde høre det: „Hun har Stemme.“

„Ja,“ siger jeg, „det er der jo de Kvinder, der har.“

„Aa ja,“ siger han, „men hendes Stemme er af den Slags, man gerne vil høre.“

„Aa!“ siger jeg, „det er altsaa det ejendommelige ved den?“

„Det er det, min Søn,“ svarer han.

Hun kom lidt senere. Jeg vilde have kendt hende overalt paa de Øjne og det røde Haar, skønt hun var saa ren, at man kunde spise sin Middag af hendes Haand. Og hendes Klæder? Ja, jeg har set mange fine Folk i min Tid, og jeg har truffet Hertuginder, der var klædt mere iøjnefaldende, og maaske ogsaa mere kostbart, men hendes Klæder sad lige-

som en Ramme til at vise hende frem i. Hun var en Skønhed, stol trygt paa det, og det var intet Under, at Aristokratiet sværmede om hende som Fluer, da de fik Kig paa hende.

Inden tre Maaneder var London vild efter hende — i hvert Fald Varietéverdenen — og hendes Fotografi stod i alle Vinduerne, og Halvdelen af Bladene interviewede hende. Det lader til, at hun var Datter af en Officer, der døde i Indien, da hun var spæd, og Niece af en Biskop et eller andet Sted i Australien. Han var ogsaa død. Det lod ikke til, at nogen af hendes Forfædre var blandt de levende, men de havde været fine Folk allesammen. Hun var blevet opdraget privat af en Slægtning, var hun, og havde tidligt vist Anlæg for Dans, skønt hendes Venner i Begyndelsen havde haft meget imod, at hun gik til Scenen. Saa stod der en Masse andet — De véd Besked. Naturligvis var hun en Slægtning af en af vore bedst kendte Dommere — det er de allesammen — og hun optraadte kun for at underholde en Bedstemoder eller en syg Søster; hvad det var, husker jeg ikke. De her Bladnegere har et fænomenalt Talent for at sluge Løgne, nogle af dem!

„Støveren“ rørte aldrig en Øre af hendes Penge, men om han saa havde været hendes Impresario for femogtyve Procent, kunde han ikke have hængt mere i, og han holdt Interessen om hende saa godt ved lige, at man til sidst maatte gaa i Seng og aldrig se en Avis, hvis man ikke ønskede at høre om Caroline Trevelyan. Det var Caroline Trevelyan i sit Hjem, Caroline Trevelyan i Brighton, Caroline Trevelyan og Shahen af Persien, Caroline Trevelyan og den gamle Æblekælling. Naar det ikke var Caroline Trevelyan selv, saa var det Caroline Trevellyans Hund, der foretog sig noget

mærkværdigt, løb bort eller blev stævnet eller druknede — lige meget hvad.

Jeg skiftede fra Oxford Street til den nye „Hestesko“ det Aar — den var lige blevet ombygget — og dør så jeg en Del til dem, for de dejeunerede eller souperede temmelig regelmæssigt dør. „Støveren“ — eller „Kaptajnen“, som alle kaldte ham — foregav, at han var hendes Halvbroder.

„Jeg maatte være en Slags Slægtning, ser De,“ forklarede han mig. „Jeg vilde hellere ganske simpelt have været hendes Bror, det havde været mere ligetil, men Familieligheden var ikke iøjnefaldende nok. Vi tilhører forskellige Typer Skønheder.“ Og det gjorde de.

„Hvorfor gifter De Dem ikke med hende?“ siger jeg, „saa er den ikke længere.“

Han så tankefuld ud. „Jeg har tænkt paa det,“ siger han, „og jeg er godt nok klar over, at hun havde slaaet glad til, hvis jeg havde foreslaaet det, inden hun blev opdaget, men nu er det ligesom ikke helt fair.“

„Hvordan mener De det?“ siger jeg.

„Ja, overfor hende, mener jeg,“ siger han. „Jeg har klaret mig meget godt saadan i det smaa, men hun — ja, hun kan jo vrage og vælge blandt alle de unge Adelsmænd. Jeg har anstillet Undersøgelser med Hensyn til en af dem. Han bliver Hertug, hvis en Unge dør; den er ved det — i hvert Fald bliver han Markis, og han mener det ærligt — det er der ingen Tvivl om. Jeg kan ikke godt være bekendt at staa hende i Vejen.“

„Ja, det maa De jo selv bedst vide,“ siger jeg, „men det forekommer mig, at hun skylder Dem de Udsigter, hun har.“

„Aa, det er godt nok altsammen,“ siger han. „Jeg holder

meget af Tøsen, men jeg skal ikke jamre efter Kranse til Begravelsen, selv om hun aldrig bliver Fru Kaptajn Kit. Forretning er Forretning, og jeg vil ikke ødelægge Tegningen for hende.“

Jeg har ofte spurgt mig selv, hvad hun mon vilde have sagt, hvis han havde talt rent ud til hende, for hun var en god og rar Pige; men ellers var det jo meget naturligt, at hun blev lidt stor paa det, og hun havde læst saa meget Sludder om sig selv i Aviserne, at hun til sidst kom til at tro mindst Halvdelen af det. Tanken om Slægtskabet med den vel kendte Dommer lod til at paavirke hende nu og da, og hun var ikke helt saa kammeratlig overfor „Støveren“ som i de gamle Mile-End-Road-Dage, og han var ikke af dem, der er længe om at opdage saadan noget.

En Dag, da han spiser sin Frokost alene, og jeg serverer for ham, siger han, idet han hæver sit Glas: „Naa, Henry, Lev vell! Det varer noget, inden vi ses igen.“

„Saa?“ siger jeg. „Hvad er der nu paa Færde?“

„Jeg skal til Afrika,“ siger han.

„Aa!“ siger jeg. „Og hvordan gaar det saa med — — —“

„Det er i Orden,“ afbryder han. „Den har jeg klaret — fint. Det er sandt at sige derfor, jeg rejser.“

Jeg troede først, han mente, at hun skulde med ham.

„Nej,“ siger han, „hun skal være Hertuginde af Ridingshire med forventet Tilladelse af den Unge, jeg talte om. Hvis ikke, bliver hun Markise af Appleford. Han er hæderlig nok. Der skal være stille Bryllup hos Borgmesteren i Morgen, og saa rejser jeg.“

„Hvorfor“ behøver De at rejse?“ siger jeg.

„Det behøver jeg heller ikke,“ siger han, „det er en Idé, jeg har faaet. Ser De, naar jeg er væk, saa kan ingenting ge-

nere hende — intet forhindre hende i at falde til Ro som en stille, respektabel Adelsfrue. Men naar man har en Halvbroder, der aldrig selv har kunnet hitte Rede i sine Forfædre og Familiegodser og taler Engelsk som en Barbersvend, saa maa der før eller senere komme Kludder i Tingene. Naar jeg er væk — saa er det altsammen morderlig ligetil. Er De med?”

Ja, saadan gik det til. Der blev selvfølgelig et mægtigt Postyr, da Familien fik det at vide, og en smart Sagfører blev sat til at faa Ægteskabet erklæret ugyldigt. Der blev ikke sparet paa Mønten, nej, men det var altsammen smidt i Vasken. De kunde ikke finde noget at indvende imod hende. Hun sad bare fast, hvor hun sad, og sagde ingenting. Saa de maatte opgive det. De levede tilbagetrukket paa Landet og i Udlandet et Aars Tid eller to, saa var Historien halvt glemmt, og de kom tilbage til London. Jeg saå ofte hendes Navn paa Tryk, og saa fortalte Aviserne altid, at hun var yndefuld og indtagende og smuk, saa Familien havde vel besluttet at vænne sig til hende.

En Aften kommer hun ind paa Savoy. Det var min Kone, der satte det i mig at faa den Plads, og den er god nok, naar man kan sit Arbejde. Jeg havde aldrig haft Frækhed nok til at prøve paa det, hvis Madammen ikke havde været. Hun er dygtig — det er hun. Jeg gjorde et godt Dagværk, da jeg giftede mig med hende.

„Tag du det Overskæg af — det gør dig ikke kønnere,“ siger hun til mig, „og prøv det! Lad bare være med at ville snakke fornemt. Tal Engelsk med Akcent og træk paa Skuldrene nu og da. Det kan du sagtens klare.“

Jeg fulgte hendes Dessin. Naturligvis gennemskuede Direktøren mig, men jeg fik da et Par Gange afleveret et „Oui, monsieur“, og de havde vel knapt med Folk dengang, saa de

ikke havde Raad til at være kræse. Jeg blev i hvert Fald antaget, og dèr blev jeg hele Sæsonen, og det lagde Grunden til min Karrière.

Naa, hun kom altsaa ind i Restauranten, og hun saá fornem nok ud i Diamanter og Pelsværk og mere storsnudet end nogen født Markise. Hun kommer lige hen til mit Bord og sætter sig. Hendes Mand var med, men han lod ikke til at have meget at skulle have sagt uden at gentage hendes Ordre. Naturligvis saá jeg ud, som om jeg aldrig før i mit Liv havde set hende, skønt jeg hele Tiden, mens hun pirkede i Mayonnaisen og nippede til sin Giessler, tænkte paa Kaffehuset og den nipenny Rødspætte og de Krus Chokolade.

„Hent min Kaabe,“ siger hun lidt efter til ham. „Jeg fryser.“

Og han rejser sig og gaar.

Hun rørte ikke Hovedet og talte, som om hun blot gav mig en eller anden Ordre, og jeg staar ærbødigt bag hendes Stol og svarer i samme Stil.

„Hørt noget fra „Støveren“?“ siger hun til mig.

„Jeg har faaet ét eller to Breve fra ham, Deres Naade,“ svarer jeg.

„Aa, lad mig være fri,“ siger hun. „Jeg er syg af „Deres Naade“. Tal Engelsk, det hører jeg ikke ofte nu. Hvordan gaar det ham?“

„Han klarer sig godt, lader det til,“ siger jeg. „Han har startet et Hotel og skovler Penge ind, skriver han.“

„Gid jeg stod bag Buffeten hos ham!“ siger hun.

„Duer det da ikke, det her?“ spørger jeg.

„Det er akkurat som en Begravelse. Kun Liget mangler,“ siger hun. „Det har jeg ærlig fortjent, saadan et Fjols jeg har været!“

Markis'en kommer i det Øjeblik tilbage med hendes Kaabe, og jeg siger: „Certainement, Madame,“ og trækker mig tilbage.

Hun kom der ofte, og naar der var Lejlighed til det, talte hun med mig. Det lod til at være en Lettelse for hende at kunne tale sit eget Sprog igen, men jeg var sommetider helt nervøs for, at nogen skulde høre det.

Saa en Dag fik jeg Brev fra „Støveren“, der skrev, at han var hjemme paa Ferie og boede paa Morley og gerne vilde tale med mig.

Han havde ikke forandret sig stort, bortset fra, at han var blevet lidt sværere og saá mere velhavende ud. Naturligvis talte vi kun om Hendes Naade, og jeg fortalte ham, hvad hun sagde.

„Kvindfolk er nogle løjerlige Væsener,“ siger han. „De véd aldrig, hvad de selv vil.“

„Aa, de véd det meget godt, naar de først er dér,“ siger jeg. „Hvordan kunde hun vide, hvordan det var at være Markise, naar hun ikke havde prøvet det?“

„Trist nok,“ siger han tankefuldt. „Jeg troede, det lige var noget for hende. Jeg kom bare hjem for at se hende og forvisse mig om, at det gik hende godt. Jeg kunde nok lige saa godt være blevet borte.“

„Har De aldrig tænkt paa selv at gifte Dem?“ spørger jeg.

„Jo, det har jeg,“ siger han. „Det er et langsomt Liv for en Mand over de tredive uden Kone og Børn til at sætte Skub i ham, det kan De bande paa, og Don Juan ligger ikke for min Stemme.“

„Det er ligesom mig,“ siger jeg. „En Dags Arbejde og saa en Pibe ved sin egen Arne med Morgenskoene paa. Det er mit Ideal. De finder nok snart én, der passer for Dem.“

„Nej, jeg gør ikke,“ siger han. „Jeg har truffet et Par

Stykker, der nok kunde have passeret, hvis *hun* ikke havde været. Det gaar ikke saadan.“

Jeg gav hende Besked, næste Gang jeg saå hende, og de mødtes ligesom tilfældigt en tidlig Morgen i Kensington Gardens. Hvad de sagde til hinanden, det véd jeg ikke, for han sejlede samme Aften, og da det var paa Slutningen af Sæsonen, varede det noget, inden jeg saå Hendes Naade igen.

Det var paa Hotel Bristol i Paris, og hun var enkeklædt, eftersom Markis'en var død otte Maaneder før. Han fik aldrig den Hertugtitel, da Ungen viste sig at være mere levedygtig, end de havde ventet, saa hun var stadig kun Markise, og hendes Formue var ikke imponerende, skønt ganske net — ikke noget, der blev regnet for noget i de Kredse. Ved et Held blev jeg sat til at servere for hende, da hun havde bedt om en Tjener, der kunde tale Engelsk. Hun lod til at blive glad ved at se mig og tale med mig.

„Naa,“ siger jeg, „nu varer det vel ikke længe, før De regerer den Buffet i Kapstaden?“

„Lad være med at vrøvle,“ svarer hun. „Hvordan kan Markisen af Appleford gifte sig med en Hotelvært?“

„Hvorfor ikke?“ siger jeg, „hvis hun ellers synes om ham. Hvad Glæde har man af at være Markise, naar man ikke kan gøre, hvad man har Lyst til.“

„Det er netop det,“ siger hun arrigt, „det kan man ikke. Det vilde ikke være hæderligt overfor Familien. Nej,“ siger hun, „jeg har brugt deres Penge, og jeg bruger dem nu. De elsker mig ikke, men de skal ikke kunne sige, at jeg har vanæret dem. De har deres Følelser — ligesom jeg har mine.“

„Hvorfor ikke give Fanden i Pengene?“ siger jeg. „De bliver saamænd henrykt for at faa dem igen; de er jo fattige, siges der.“

„Hvordan kan jeg det?“ siger hun. „Det er en livsvarig

Pension. Saa længe jeg lever, *skal* jeg have dem, og saa længe jeg lever, er jeg nødt til at være Markisen af Appleford.“

Hun spiser sin Suppe og skubber Tallerkenen fra sig. „Saa længe jeg lever,“ siger hun ved sig selv.

„Gudfader!“ siger hun og farer op. „Hvorfor ikke?“

„Hvorfor ikke hvad for noget?“ siger jeg.

„Intet,“ svarer hun. „Skaf mig en Telegramblanket til Afrika, og skynd Dem!“

Jeg hentede den til hende, og hun skrev Telegrammet og gav det med det samme til Portier'en, og da det var gjort, spiste hun sin Middag færdig.

Hun var lidt kort overfor mig senere, saa jeg fandt det klogest at holde mig tilbage.

Næste Morgen fik hun et Svar, der lod til at sætte hende i stærk Sindsbevægelse, og samme Eftermiddag tog hun fra Hotellet, og da jeg næste Gang hørte om hende, var det i en Notits i Avisen med den Overskrift: „Markisen af Applefords Død. Sørgeligt Ulykkestilfælde.“ Det lod til, at hun var roet ud paa en af de italienske Søer uden andre end en Baadfører. Det var blevet Storm, og Baaden var kæntræt. Baadføreren var svømmet i Land, men havde ikke været i Stand til at frelse sin Passenger, og hendes Lig var ikke senere fundet. Avisen mindede sine Læsere om, at hun var den tidligere saa berømte tragiske Skuespillerinde Caroline Trevelyan, Datter af den bekendte Dommer i Indien.

Det gjorde mig nedtrykt et Par Dage — det gjorde det. Jeg havde saa at sige kendt hende fra lille og var kommet til at interessere mig for hende. Det lyder maaske fjollet, men Hoteller og Restauranter var ikke nær saa interessante for mig nu, da jeg ingen Chance havde for at se hende komme anstigende.

Jeg tog fra Paris og kom paa et af de mindre Hoteller i Venedig. Madammen mente, jeg kunde have godt af at lære lidt Italiensk, og hun havde maaske ogsaa Lyst til at se Venedig. Det er en af Fordelene ved vor Profession. Man kan komme ud omkring. Det var en anden Klasses Forretning, og en Aften, lige før det blev Tid at tænde, havde jeg hele Spisesalen for mig selv og skulde netop til at kigge i en Avis, da jeg hører Døren blive aabnet. Jeg drejer Hovedet.

Jeg saa hende komme ned gennem Salen. Hun var ikke til at tage fejl af. Hun var ikke af den Slags.

Jeg sad med Øjnene ude af Hovedet, indtil hun var helt henne ved mig, og saa siger jeg:

„Den Ræverøde!“ siger jeg, næsten hviskende. Det var det Navn, der faldt mig paa Tungen.

„Ja — det er „Den Ræverøde“,“ siger hun og sætter sig lige overfor mig og ler.

Jeg kunde ikke tale, jeg kunde ikke røre mig, saa overrumplet var jeg, og jo mere forfærdet jeg saá ud, jo højere lo hun, indtil „Støveren“ kom ind i Stuen. Der var ikke noget spøgelsesagtigt ved ham. Jeg har aldrig set en Mand se mere glad og veltilfreds ud.

„Men det er jo Henry,“ siger han og giver mig et Dunk i Ryggen, saa der kommer Liv i mig igen.

„Jeg hørte, De var død,“ siger jeg og glør stadig paa hende. „Jeg læste det i Avisen — „Markisen af Applefords Død“.“

„Det er rigtigt nok,“ siger hun. „Markisen af Appleford er saa død som et Gulvsøm, det er sikkert og vist. Fru Kapitajn Kit — det er mit Navn. Født „Den Ræverøde“.“

„De sagde, at jeg snart vilde finde én, der passede mig,“ siger „Støveren“ til mig, „og De har Fandenmig faaet Ret! Jeg ventede, indtil jeg fandt én, der kunde maale sig med

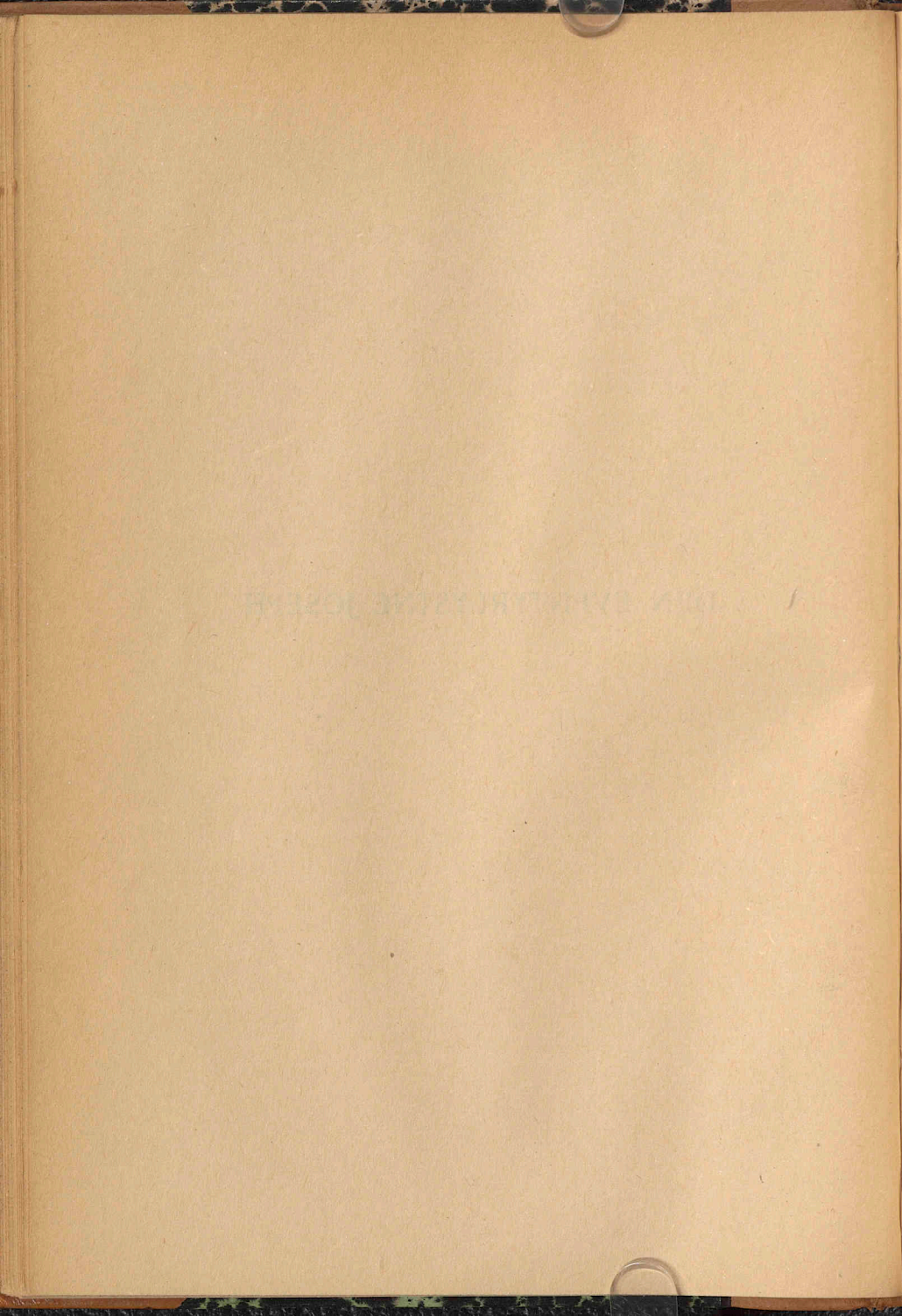
Hendes Naade, og jeg var vist kommet til at vente længe, tror jeg, hvis jeg ikke var stødt paa hende her," og saa tager han hende under Armen, akkurat som han gjorde den Dag, han først kom ind i Kaffehuset med hende — og det var sandelig længe siden!

Saaledes lyder den Historie, Henry, Opvarteren, fortalte mig tillige med en Del andre. Paa hans Anmodning har jeg erstattet de virkelige Navne med fingerede. For Henry fortæller mig, at Kaptajn Kits første Klasses Hotel og Pension endnu blomstrer i Kapstaden, og at Værtinden stadig er en smuk Kvinde med skønne Øjne og rødt Haar. Man kunde næsten tage hende for en Hertuginde — indtil hun aabner Munden; saa præges hendes Akcent endnu af Mindelser fra Mile End Road.

the first of the series of papers
which have been published in the
last few years, and which have
been the subject of much
discussion and controversy.

The first of the series of papers
which have been published in the
last few years, and which have
been the subject of much
discussion and controversy.

DEN EVENTYRLYSTNE JOSEPH

„Det er akkurat det samme med, hvad man kunde kalde den menneskelige Filet,“ bemærkede Henry. Han var filosofisk stemt den Aften. „Det kommer altsammen an paa Til-lavningen. Jeg ser aldrig en Dreng blive hængt op i Køle-rummet, figurlig talt altsaa, uden at jeg siger til mig selv: Hvad mon Kokken nu vil faa ud af dig? Skal du sprænges og ristes og frikasseres, til du er bar Sauce og ingen Kød.“ Vil du blive banket mør og stegt over en sagte Ild, indtil du er en Velsignelse for Menneskeheden? Eller vil du blive spoleret i Kogegryden og optræde som en sejt Trevl, en øje-blikkelig Forbandelse og en kronisk Lidelse for dem, der skal fortære dig?

„Det var nu en Dreng, jeg kendte i de gamle Kaffehus-Dage,“ vedblev Henry, „og han blev til Slut ædt af Kanni-balerne. Det stod der i hvert Fald i Aviserne. Jeg for mit Vedkommende har aldrig troet paa det — han var ikke af den Slags. Hvis der var nogen, der blev ædt, saa var det sandsynligvis Kannibalen. Men det vedkommer ikke Sa-gen. Jeg tænkte paa noget, der foregik, længe før han og Kannibalen kom i Nærheden af hinanden. Han var fjorten, da jeg første Gang traf ham — Mile End Road fjorten, og det vil sige noget nær det samme som atten i City og femog-tyve i Westend — og han var oven i Købet smart af sin Al-der, lovlig smart endda. Han kom altid ind i Butiken ved samme Tid — halvtre; han sad altid ved Vinduesbordet, og

mindst hveranden Dag bestilte han den samme Middag — en Oksebudding til fire Pence — vi kaldte det Oksekød, og det gik ogsaa meget godt — en Gang Kartoffler til en Penny og til sidst for en Penny blandet Budding — „Brystudvider“ kaldte vi den. Alene den Middag røbede sund Fornuft, syntes jeg; jeg gad se den, der kunde fremskaffe en mere tilfredsstillende Menu til Prisen. Han havde altid en Bog med sig og læste gerne i den, mens han spiste, og det er ikke nogen daarlig Idé, naar man ikke bryder sig om at tænke for meget paa det, man guffer i sig. Jeg kan huske en gammel Fyr, der spiste paa en billig Restaurant lige ved Euston Road, hvor jeg arbejdede. Han satte en Bog foran sig og læste hele Tiden. *Med* Bogen var vor fire Retters *table d'hôte* til en Shilling et fyrsteligt Maaltid; *uden* den troede han ikke engang en Politibetjent gad røre ved den. Men han var en af dem, der skriver i Bladene, og overdrev gerne.

Et Kaffehus kommer gerne til at minde om en Ørken henad Tretiden, og unge Tidelman, det hed han, kom snart ind paa at lægge Bogen fra sig og sludre med mig. Hans Far var død, hvilket, efter hvad han fortalte mig om den gamle Rad, maa have været et Svineheld for alle interesserede, og det viste sig desuden, at hans Mor stammede fra min Landsby i Suffolk, og det ligesom knyttede os til hinanden, da jeg havde kendt hendes Familie ganske godt. Han tjente en god Ugeløn paa et Ismejeri, hvor hans Arbejde var at skure Mælkespandene, og hans Døbenavn, der lød lidt for kristeligt til at passe til ham, var Joseph.

En Eftermiddag kom han ind i Butiken og saå ud, som om han havde tabt en Shilling og fundet Sixpence, som man siger, og i Stedet for som sædvanlig at drikke Vand sendte han Pigen ud efter et Krus Øl. I samme Øjeblik han fik det,

drak han Halvdelen i én Slurk og gav sig saa til at glo ud ad Vinduet.

„Hvad er der i Vejen?“ siger jeg. „Furet?“

„Tja —“ siger han. „Furet i Vejret. Jeg er blevet forflyttet fra Gaarden til Vognen med to Krus mere om Ugen.“ Saa tog han sig igen en Slurk Øl og saá mere forbitret ud end nogensinde.

„Hvad?“ siger jeg. „Det er da ikke noget at være muggen over.“

„Jo, det er,“ vrissrer han, „det betyder saa meget, at hvis jeg ikke tager mig i Agt, saa ender jeg med at blive et Drog af en Mælkemand, der tilbringer sit Liv med at hyle: „Mælk — aa — Mælk!“ og skumme snavsede Tjenestepiger til sig over Rækværket.“

„Ah!“ siger jeg, „der er maaske noget, du hellere vil skumme i dig — Hertuginder, hvad?“

„Ja,“ svarer han tvært, „Hertuginder kan være gode nok — nogle af dem.“

„Ogsaa Tjenestepiger,“ siger jeg, „nogle af dem. Din Hat er nok lidt for lille til dig i Dag til Formiddag, ikke sandt?“

„Hatten er god nok,“ siger han, „det er Verden, jeg klager over — modbydeligt Sted, ikke noget at gøre.“

„Naa —!“ siger jeg, „der er dem, der synes, der er lovlig meget at gøre.“ Jeg havde selv været oppe siden fem den Morgen, og hans eget Arbejde med at skure Mælkespande tolv Timer om Dagen fik egentlig ikke én til at tænke paa et Driverliv.

„Det er ikke det, jeg mener,“ siger han. „Jeg mener noget, der er værd at gøre.“

„Ja, hvad har du da Lyst til, som denne Verden er for lille til?“ siger jeg.

„Det er ikke det, at den er for lille. Den er kedelig,“ siger han. „I gamle Dage var det anderledes.“

„Hvor véd du det fra?“ siger jeg.

„Det kan man læse om,“ svarer han.

„Ja —!“ siger jeg. „Og hvad véd de saa om det, disse — Herrer, der sætter sig hen og skriver om det for at lave Penge? Vis mig en Bog, der fremhæver de gamle Dage, men altsaa en Bog, der er skrevet af én, der levede dengang; saa skal jeg tro dig. Men foreløbig vil jeg holde fast ved, at de gamle Dage var noget nær akkurat som Tiden er nu, og maaske lidt værre.“

„Maaske nok fra et Søndagsskolesynspunkt,“ siger han, „men det er ganske evident — —“

„Hvad er det?“

„Evident,“ gentager han, „det er et almindeligt Ord i den højere Literatur.“

„Maaske,“ siger jeg, „men det her er tilfældigvis Kaffe-huset „De blaa Dørstolper“, oprettet i Aaret 1863. Her tales moderne, dagligdags Engelsk, hvis du ikke har noget imod det.“ Man maatte saadan dukke ham lidt engang imellem. Han var af de Dreng, der sludrer Lyrik, hvis man ikke er bestemt overfor dem.

„Naa, godt, saa siger vi, at det er ganske aabenbart, at der i gamle Dage var langt større Chance for Eventyr.“

„Vi har jo Australien,“ siger jeg.

„Australien?“ svarer han haanligt, „hvad skulde jeg dør? Give den som Gedehyrden paa Billederne med blaa Silkebaand og Fløjte?“

„Der er vist ikke meget Hyrdeliv af den Slags dørnede,“ siger jeg, „men hvis Australien ikke er uciviliseret nok til dig, hvad siger du saa til Afrika?“

„Afrika — hvad er der ved Afrika?“ svarer han. „Man ser

ikke Annoncer i *Clerkenwell News* om „unge Mænd søges som Opdagelsesrejsende“. Jeg blev s'gu snarest Barber i Kapstaden, hvis jeg kom derud.“

„Hvad siger du til Guldgravning?“ foreslaar jeg saa. Jeg kan godt lide at træffe Eventyrlyst hos Ungdommen. Det tyder som Regel paa, at der er Krummer i den.

„Ganske forslidt Idé,“ siger han. „Man bliver engageret af et Aktieselskab for ti Dollars om Ugen plus Alderdoms-understøttelse. Det duer ikke; det er der ingenting, der gør. Der er kun Plads for Kontorister og flinke Haandværkere og Diskenspringere.“

„Bliv Soldat,“ siger jeg, „det er da spændende nok.“

„Ja, det var der noget ved, dengang man sloges ordentlig,“ siger han.

„Naa, hvad, der er da Slagsmaal nok i vor Tid, skulde jeg mene.“

„Ikke den Slags, jeg bryder mig om,“ svarer han. „Jeg vil lave noget for mig selv, ikke rende i Flok med andre.“

„Jeg opgiver dig,“ siger jeg saa. „Du er vist født i en forkert Verden. Vi har vist ikke noget, der rigtig egner sig for dig her.“

„Jeg er kommet lidt for sent,“ svarer han, „det er den Fejl, jeg har begaaet. For to Hundrede Aar siden var der nok at lave for en rask Mand.“

„Ja, jeg véd nok, hvad du tænker paa,“ siger jeg. „Sørøveri, hvad?“

„Ja, Sørøveri kunde gaa an,“ siger han. „Saa fik man Masser af frisk Søluft og Motion og behøvede ikke at betale til de forbandede Begravelseskasser.“

„Du har Idéer, der er over din Stand,“ siger jeg. „Hæng du godt i, saa faar du nok en Dag dit eget Mejeri og kan

spadsere ud med en smuk lille Stuepige ved Armen og føle dig som Prinsen af Wales selv.“

„Ti stille!“ siger han. „Jeg faar Kvalme ved den Tanke. Jeg er ikke skabt til at blive en respektabel Idiot, og jeg vil heller ikke blive det, hvis jeg paa nogen Maade kan undgaa det!“

„Hvad vil du da være?“ siger jeg. „Vi maa jo allesammen være et eller andet, indtil Døden henter os.“

„Ja —“ siger han ganske koldblodigt, „jeg tror, jeg vil være Indbrudstyv.“

Jeg sank ned paa den anden Stol og gloede paa ham. Hvis enhver anden Dreng havde sagt det, saa kunde jeg vide, det bare var Tossestreger, men det lignede netop ham at mene det.

„Jeg véd ikke af andre Beskæftigelser, der er noget spændende ved i vore Dage,“ siger han.

„Saa du kalder syv Aar i Portland Tugthus „spændende“, hvad?“ siger jeg i den Tro, at det Argument nok skulde gøre Indtryk paa ham.

„Hvad Forskel er der paa Portland og en almindelig Arbejders Tilværelse udover, at man aldrig behøver at være bange for at blive arbejdsløs dér?“ spørger han. Han var sjælden i en Diskussion. „Desuden er det kun Idioterne, der bliver huggede,“ siger han. „Tænk paa det Diamanttyveri i Bond Street for to Aar siden. Stjaalet for halvtreds Tusind Pund Smykker, og Tyven gaar fri den Dag i Dag! Tænk paa Bankrøveriet i Dublin,“ siger han med lysende Øjne og rødme som en ung Pige. „Han spadserede midt om Dagen ud af Butiken med tre Tusind Pund i gyldne Sovereigns, og de saá ikke saa meget som hans Frakkeskøder. Det er den Slags Mænd, jeg tænker paa, og ikke den arbejdsløse

Murer, der smadrer en Rude og faar ti Aar for at hugge 9 Shillings 4 d. i Ostehandlerens Pengeskuffe.“

„Ja,“ siger jeg, „og har du glemt den Fyr, der blev nappet i Birmingham i forrige Uge? Han var egentlig ikke Amatørtyv. Hvor meget tror du, han faar?“

„Saadan en Mand fortjener, hvad han faar,“ svarer han. „Han kunde aldrig ramme en Politibetjent paa seks Meters Afstand.“

„Din blodtørstige lille Bandit! Mener du, at du ikke vilde vige tilbage for et Mord?“

„Det ene med det andet,“ siger han, ganske uforstyrrelig. „Jeg løber min Risiko, han løber sin. Det er ikke mere Mord end Soldatervæsenet er.“

„Det er at tage et Medmenneskes Liv,“ siger jeg.

„Naa, hvad saa?“ siger han. „Der er nok, hvor han kom fra.“

Jeg prøvede af og til at snakke Fornuft med ham, men han var ikke af dem, der lader sig snakke fra noget. Hans Mor var det eneste Argument, der gjorde Indtryk paa ham. Jeg tror, han havde holdt sig paa ret Vej, saa længe hun levede; det var det eneste bløde Punkt hos ham. Men hun døde desværre et Par Aar senere, og saa tabte jeg ganske Joe af Syne. Jeg gjorde Efterspørgsler, men ingen vidste noget om ham. Han var ganske simpelt forsvunden.

En Eftermiddag fire Aar senere sad jeg i Kaffestuen paa en City Restaurant, hvor jeg arbejdede, og læste Beskrivelsen af et dristigt Røveri, der var begaaet den foregaaende Dag. Tyven, der skildredes som en velklædt og elegant ung Mand med studset, sort Fuldskæg, var i Middagstiden, da kun Chefen og en Kontorist var til Stede, kommet spadserende ind i en Afdeling af London & Westminster Bank. Han var gaaet lige ind i Direktørens Værelse bag i Banken,

havde taget Nøglen fra den indvendige Side af Døren og laaset Manden inde, inden han kunde faa Tid til at rejse sig fra sit Skrivebord. Kontoristen var derefter med Kniven paa Struben blevet overtalt til at tømme Bankens hele kontante Beholdning, næsten fem Hundrede Pund i Guld og Sedler, i en Haandtaske, som Tyven meget betænksomt havde medbragt. Derefter var de begge to — Tyven syntes at være selskabeligt anlagt — steget ind i en Droske, der ventede udenfor, og kørte bort. De kørte lige til City, mens Kontoristen hele Tiden følte en Knivspids mellem sine Skulderblade. Midt i Threadneedle Street standsede den elegante unge Mand pludselig Drosken, sprang ud og lod Kontoristen om at betale Kusken.

Den Historie fik mig af en eller anden Grund til at tænke paa Joseph. Jeg syntes at genkende ham i den elegante unge Herre, og da jeg saå op fra Avisen, ja, saa stod han foran mig. Han havde næsten ikke forandret sig, siden vi sidst saås, bortset fra, at han var blevet kønnere og saå mere fornøjet ud. Han nikkede til mig, som om vi havde talt med hinanden i Gaar, og forlangte en Kotelet og et lille Glas Münchener. Jeg lagde ren Dug paa hans Bord og spurgte, om han havde Lyst til at se Avisen.

„Er der noget interessant i den, Henry?“ siger han.

„Der er begaaet et temmelig frækt Røveri i Westminster Bank i Gaar,“ svarer jeg.

„Aah, ah! Jeg synes nok, jeg saå noget om det,“ siger han.

„Tyven er beskrevet som en elegant ung Herre med studset sort Fuldskæg,“ siger jeg.

Han ler muntert.

„Det kan blive temmelig ubekvem for pæne unge Mennesker med sort Fuldskæg,“ siger han.

„Ja,“ siger jeg. „Det er jo heldigt for os to, at vi begge er glatragede.“

Jeg var saa sikker paa, at han var Manden, som om jeg selv havde set ham gøre det.

Han ser hastigt til mig, men jeg havde travlt med Arbejdet og lod ham tænke om det, hvad han vilde.

„Ja,“ siger han, „De har Ret, det var et frækt Røveri. Men det ser ud til, at Manden er sluppet væk.“

Jeg kunde se, at han tørstede efter at snakke med nogen om det.

„Han klarer sig nok i Dag,“ siger jeg, „men Politiet er ikke saa dumt, som det har Ord for. Jeg har observeret, at det som Regel faar Ram paa de Fyre til sidst.“

„Der findes meget dygtige Folk i Politiet,“ siger han, „— det er der ingen Tvivl om. Det skulde ikke undre mig, om de havde et Spor!“

„Næ, heller ikke mig,“ siger jeg. „Men foreløbig gaar han nok og tror, han er den dygtigste Tyv, der nogensinde har levet.“

„Ja, vi faar se,“ siger han.

„Det er sandt nok,“ siger jeg.

Vi sludrede saa lidt om gamle Bekendte og andre Ting; saa var han færdig med sin Mad og rakte mig et Pund og vilde gaa.

„Vent lidt,“ siger jeg, „Deres Regning er paa 3 Shillings og 8. Naar vi regner fire Pence til Opvarteren, saa er der 16 Shillings igen, og dem vil jeg bede Dem stikke i Lommen.“

„Som De vil,“ siger han leende, skønt jeg kunde se, at han ikke holdt af det.

„Og saa er der noget andet,“ siger jeg. „Vi har været en Slags Kammerater, og jeg giver mig ikke af med at snakke,

naar jeg ikke er spurgt. Men jeg er en gift Mand," siger jeg, „og jeg tror ikke, det er Umagen værd at komme i Ulejlighed for Deres Skyld. Hvis jeg ikke ser Dem, saa véd jeg heller ikke noget om Dem. Er De med?"

Det var han, og jeg så ham ikke mere paa den Restaurant. Jeg fulgte med i Avisen, men den Westminster Banktyv blev aldrig grebet, og Heldet har vel givet ham Selvtillid. I hvert Fald læste jeg den Vinter om en to—tre Indbrud, som jeg uden Tøven tilskrev Hr. Joseph — der er vel personlig Stil i Indbrudstyverier som i alt andet — og tidlig næste Foraar kom der noget mere spændende frem, som jeg efter Beskrivelsen vidste, at han var Ophavsmanden til.

Han var brudt ind i en stor Landejendom, mens Tyendet spiste til Aften, og havde fyldt sine Lommer med Smykker. En af Gæsterne, en ung Officer, kom saa op ad Trappen og afbrød ham, netop som han var færdig. Joseph truede Manden med en Revolver, men denne Gang var det ikke en nervøs lille Bankassistent, han havde med at gøre. Manden sprang paa ham, og der fulgte nu en desperat Kamp med det Resultat, at Officeren til sidst blev liggende med en Kugle i Benet, mens Joseph sprang lige gennem Vinduet og faldt tredive Fod. Forslaaet og saaret, om ikke helt smadret som han var, vilde han aldrig være kommet derfra, hvis der ikke til alt Held for ham havde staaet et Køretøj, tilhørende en Handlende, udenfor Køkkenindgangen. Joe røg i det og fo'r bort som et forsinket Lyn. Hvordan det lykkedes ham at slippe bort med hele Egnen efter sig, det er mere end jeg véd, men det gik altsaa. Hesten og Vognen fandt de 30 Kilometer derfra i en ynkelig Forfatning.

Det syntes at afkøle ham en Smule, og ingen hørte noget fra ham før ni Maaneder senere, da han spadserede ind i

Monico, hvor jeg arbejdede, og fræk som en Slagterhund rakte mig sin Haand.

„Den er god nok,“ siger han. „Det er en ærlig Mands Haand.“

„Hvor har De faaet den fra?“ siger jeg.

Han var iført sort Diplomattrakke og gik med Kindskæg. Hvis jeg ikke havde kendt ham, vilde jeg have antaget ham for en arbejdsløs Præst.

Han ler. „Det skal jeg saamænd fortælle Dem,“ siger han.

„Ikke her,“ svarer jeg. „Jeg har for travlt til det. Men hvis De vil træffe mig i Aften og mener det ærligt — —“

„Jeg er ærlig som et Skud,“ siger han. „Spis Middag med mig paa Craven; dér er fredeligt, saa vi kan sludre uforstyrret. Jeg har søgt efter Dem en hel Uge.“

Naa, jeg traf ham, og han fortalte mig det. Det var den gamle Historie — om et Pigebarn. Han var brudt ind i et lille Hus i Hampstead. Han laa paa Gulvet og pakkede Sølvtøjet sammen, da Døren gaar op, og han ser et Pigebarn staa foran sig. Hun havde et Lys i den ene Haand og en Revolver i den anden.

„Op med Hænderne,“ siger hun.

„Jeg saá paa Revolveren,“ sagde Joe, da han fortalte mig det, „den var ca. 18 Tommer fra min Næse; og jeg saá paa Pigebarnet. Der er nok, der vil true med at blæse Hjernen ud paa én, men de fleste behøver man bare at se paa for at vide, at de ikke vil gøre det.“

De staar og tænker paa Ligsynet og paa Juryen. Hun mødte mine Øjne, og jeg rakte Hænderne op. Hvis jeg ikke havde gjort det, saa sad jeg ikke her nu.“

„Nu kan De gaa forrest,“ siger hun til Joe, og han lyster. Hun stiller Lyset i Hallen og aabner Hoveddøren.

„Hvad har De i Sinde?“ siger Joe. „Vil De kalde paa Politiet? For hvis det er Tilfældet, kære De, saa vil jeg tage den Chance, at Revolveren ikke er ladt, eller at De glemmer at bruge Aftrækkeren i Tide. Det bliver i hvert Tilfælde en mere værdig Død.“

„Nej,“ siger hun. „Jeg har en Broder, der fik syv Aar for Falsk. Jeg har ikke Lyst til at tænke paa hans Ansigt, da han kom ud. Jeg vil se til, at De kommer ud af min Herres Hus, det er det hele.“

Hun gik ned gennem Haven med ham og aabnede Laagen.

„Hvis De vender Dem, inden De har naaet Enden af Vejen, saa kalder jeg Folk til,“ siger hun. Og Joe gik lige ud og saå sig ikke tilbage.

Naa, det var en løjerlig Begyndelse til en Forelskelse, men Enden var løjerligere end Begyndelsen. Pigen var rede til at tage ham, hvis han vilde blive en hæderlig Mand. Joe vilde saa gerne blive hæderlig, men vidste ikke, hvordan han skulde bære sig ad med det.

„Det nytter ikke at lænke mig til en pæn, agtværdig Bestilling, kære du,“ sagde Joe til Pigen, „for selv om Politiet lod mig være i Fred, saa holdt jeg det aldrig ud. Jeg vilde bryde ud før eller senere, hvor nødig jeg end vilde.“

Pigen gik hen til sin Husbond, der maa have været en løjerlig gammel Snegl, og fortalte ham hele Historien. Den gamle Herre sagde, han vilde tale med Joe, og Joe kom derud.

„Hvilken Religion tilhører De?“ sagde den gamle Herre til Joe.

„Jeg er ikke stridig paa det Omraade, Sir; det maa De afgøre.“

„Godt!“ siger den gamle Herre. „De er ikke Fanatiker. Hvilke Grundsætninger har De?“

Straks troede Joe, at han ingen havde, men da den gamle Herre havde talt lidt med ham, opdagede han til sin Forbavselse, at han virkelig havde nogle.

„Jeg tror paa at gøre et Arbejde grundigt,“ sagde Joe.

„Hvad Deres Hænder finder at udrette, det tror De paa at kæmpe for at faa gjort af al Deres Magt, hvad?“ siger den gamle Herre.

„Akkurat, Sir,“ siger Joe. „Det er, hvad jeg altid har prøvet paa.“

„Er der andet?“ spørger den gamle Herre.

„Ja, holde fast ved sine Kammerater,“ siger Joe.

„Gennem tykt og tyndt,“ foreslaar den gamle Herre.

„Ja, lige til hele Skidtet ramler,“ indrømmer Joe.

„Det er ret,“ siger den gamle Herre. „Trofast indtil Døden. Og De føler virkelig Trang til at begynde et nyt Liv — anvende Deres Evner og Energi og Mod for den gode Sag og ikke for den slette?“

„Det er det, der er Meningen,“ siger Joe.

Den gamle Herre mumler ved sig selv noget om en Sten, som Bygmesteren ikke for nogen Pris vilde have; saa taler han rent ud.

„Hvis De paatager Dem dette Arbejde,“ siger han, „vil De saa gennemføre det uden at vakle — vil De vie Deres Liv til det?“

„Hvis jeg paatager mig det, saa vil jeg ogsaa gøre det,“ siger Joe. „Hvad er det saa?“

„At tage til Afrika som Missionær,“ siger den gamle Herre.

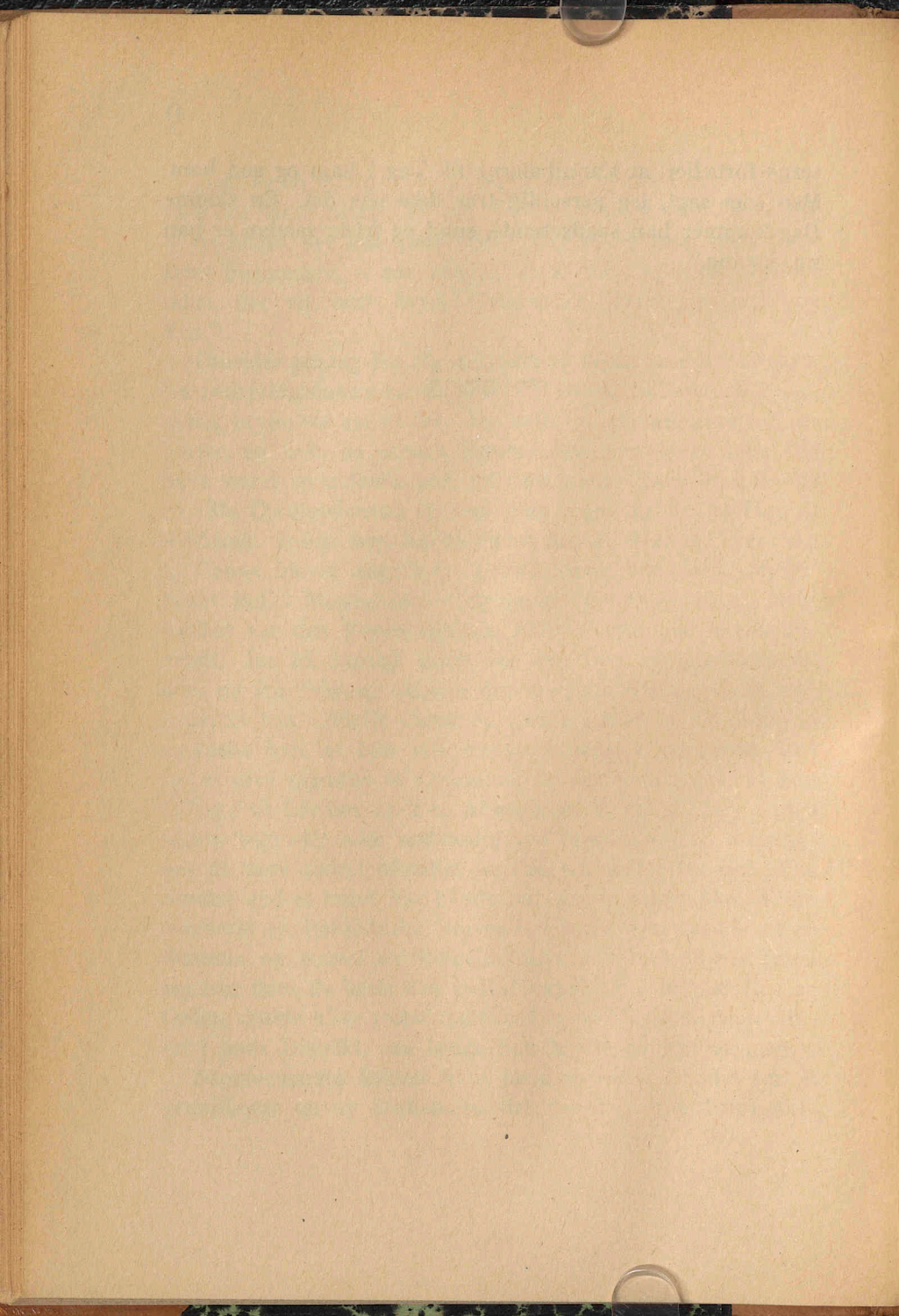
Joe sætter sig og glor paa den gamle Herre, og den gamle Herre glor igen.

„Det er en farlig Station,“ siger den gamle Herre. „To af vore har ladet deres Liv dér. Der er Brug for en Mand dér — en Mand, der kan andet end prædike, der kan frelse disse arme Mennesker, vi har samlet, fra at blive splittede og fortabte, der vil være deres Forkæmper, deres Beskytter og Ven.“

Omsider paatog Joe sig Arbejdet og rejste med sin Hustru. En bedre Missionær havde den Sekt aldrig haft og vilde den aldrig bryde sig om at faa. Jeg læste en af hans første Rapporter, og hvis de senere lignede den, saa maa hans Liv have været spændende nok, selv for ham. Hans Station var en lille Civilisationens Ø, som man siger, midt i et Hav af Vildskab. Inden han havde været der en Maaned, var han to Gange blevet angrebet. Første Gang var Joes „Hjord“ benet ind i Missionshuset og havde givet sig til at bede, hvilket var den Forsvarstaktik, hans Forgænger havde anvendt. Joe fik hurtigt Ende paa den Bøn og prædikede til dem ud fra Teksten: „Hjælp dig selv, saa hjælper Gud dig“, hvorpaa han uddelte Økser og gamle Rifler. I sin Rapport nævnede han, at han selv havde deltaget i Forsvaret, blot for at give Hjorden et Eksempel; jeg tør bande paa, at han aldrig i sit Liv har nydt en Aften mere inderligt. Den anden Kamp begyndte som sædvanlig ved Missionshuset, men synes at være blevet afsluttet en fire Kilometer fra det. Paa mindre end et halvt Aar havde han genopbygget Skolen, organiseret en Politistyrke, omvendt alle de overlevende af en Stamme og startet en Bølgebliskirke. Han tilføjede (men jeg tror ikke, de læste den Del af Rapporten højt), at Lov og Orden skulde blive respekteret og Liv og Ejendom være sikret i hans Distrikt, saa længe han havde en Patron igen.

Senere sendte Sekten ham længere ind i Landet for at grundlægge en ny Station, og det var dér, efter hvad Avi-

serne fortæller, at Kannibalerne fik Tag i ham og aad ham. Men som sagt, jeg personlig tror ikke paa det. En skønne Dag kommer han spadserende, sund og frisk; saadan er han nu engang.“

HR. MILBERRYS OVERRASKELSE

„Det er ikke noget, man fortæller dem,“ bemærkede Henry, idet han med Servietten over Armen lænede sig mod en af Verandaens Stolper og nippede til det Glas Bourgogne, jeg havde skænket op til ham, „og de vilde ikke tro det, selv om man fortalte dem det, ikke én af dem. Men det er nu alligevel sandt. Uden Klæderne kunde de ikke gøre det.“

„Hvem vilde ikke tro hvad?“ spurgte jeg. Henry havde den ejendommelige Vane at kommentere sine egne, uudtalte Tanker højt. Vi havde diskuteret det Spørgsmaal, om Sardinier er at foretrække som hors d'œuvre eller som Paalæg, og jeg kunde lige i Øjeblikket ikke rigtig forstaa, hvorfor Sardinier skulde være mere vantro end alle andre Fisk, alt imens jeg bestræbte mig for at forestille mig det Klædebon, der bedst vilde fremhæve Skønhederne ved Sardinens noget vanskelige Legemsbygning. Henry satte Glasset fra sig og kom mig til Undsætning med den nødvendige Forklaring.

„Kvindfolk, altsaa — de kan ikke kende det ene Spædbarn fra det andet, naar det ikke har Tøj paa. Jeg har en Søster, hun er Sygeplejerske, og hvis De spørger hende, saa vil De faa den Besked, at indtil tre Maaneders Alder er der ingen virkelig Forskel paa dem. Man kan maaske kende en Dreng fra en Pige og en kristen Unge fra en sort Hedning, men at tro, man kan pege paa et nøgent Barn og sige: „Det er en Smith!“ — „Det er en Jones!“ — det er det rene Slud-

der. Tag Tøjet af dem og ryst dem sammen i en Kurv, og jeg tør holde, hvad De vil, paa, at de aldrig, saa længe De lever, vil kunne sige, hvem der er hvem.“

Jeg var enig med Henry, hvad min personlige Skarpsindighed angik, men mente dog, at Fru Jones eller Fru Smith maatte have visse Midler til Genkendelse.

„Ja, det siger de sikkert ogsaa selv,“ svarede Henry, „og det passer naturligvis ogsaa, naar Barnet er saa heldigt at have en Skønhedsplet eller er skeløjet. Men i det store og hele ligner Børn hinanden lige saa meget som Sardinere i den samme Alder. Jeg kender i hvert Fald et Tilfælde, hvor en Sygeplejerske kom til at forveksle to Børn paa et Hotel, og den Dag i Dag er ingen af de to Mødre sikker paa, at de har faaet deres egen.“

„Mener De, at det var umuligt at skelne dem fra hinanden?“ sagde jeg.

„De havde ikke saa meget som et Loppestik at holde sig til,“ sagde Henry. „De havde de samme Smilehuller, de samme Haartjavser, de samme Skrammer; de var paa samme Alder med tre Dages Forskel, de vejede det samme paa et Gram, og de holdt samme Maal paa en Tomme. Den ene Fader var høj og lys, og den anden var lille og mørk. Den høje, lyse Mand havde en lille, mørk Kone, og den lille, mørke Mands Kone var høj og lys. En hel Uge byttede de de to Børn frem og tilbage og græd og skændtes over dem. Hver af Kvinderne var sikker paa, at hun var Moder til den, der i Øjeblikket lo, og naar den hylede, var hun overbevist om, at den aldrig havde været hendes Unge. De troede, de kunde stole paa Børnenes Instinkt. Saa længe Ungerne ikke var sultne, var der ingen af dem, der brød sig en Døjt om noget Menneske, og naar de var sultne, vilde de altid have den Mor, der ammede det andet Barn. Omsider besluttede de at

lade Tiden afgøre det. Det er tre Aar siden nu, og der dukker vel nok Ligheder med Forældrene frem, saa Spørgsmaalet kan blive ordnet. Alt, hvad jeg siger, er, at indtil de er tre Maaneder, kan man ikke kende Forskel paa dem, og saa er jeg ligeglad med, hvad andre siger.“

Han tav og syntes hensunken i Beskuelse af det fjerne Matterhorn, der stod klædt i Aftenens rosa Dragt. Der var noget poetisk hos Henry, som man ikke sjældent træffer hos Køkkenchefer og Opvartere. Jeg tror den Atmosfære, de lever i, evigt mættet af hede Maddufte, fremmer Udviklingen af de blidere Følelser. En af de mest sentimentale Mænd, jeg nogensinde har kendt, havde et Spisehus lige ved Farrington Road. Tidligt paa Morgenstunden kunde han være snu og forretningsmæssig, men naar han med Kniv og Gaffel stod over de boblende Pølser og den sydende Ærtebudding, kunde enhver klynkende Landstryger faa ham til at tro paa sine Løgne om Sorg og Ulykke.

„Men det løjerligste, jeg véd om en Baby,“ vedblev Henry en Stund efter, stadig med Blikket rettet mod de fjerne, snekronede Tinder, „det hændte mig i Warwick i Jubilæums-aaret. Det glemmer jeg aldrig.“

„Er det en pæn Historie,“ spurgte jeg, „en Historie, jeg kan være bekendt at høre?“

Efter moden Undersøgelse kom Henry til det Resultat, at der ikke var noget ondt i den, og fortalte som følger.

Han kom med Vognen, der havde været ved 4.52. Han medbragte en Haandkuffert og en Slags Kurv, nærmest en Tøjkurv, syntes jeg. Han vilde ikke lade Karlen røre ved den Kurv, men bar den selv op paa sit Værelse. Han snublede dér, hvor Trappen drejer, og knaldede med en vis Kraft Hovedet mod Rækværket, men slap ikke Kurven et Sekund

— bandede bare og asede videre. Jeg kunde se, at han var nervøs og ophidset, men nervøse og ophidsede Mennesker bliver man hurtigt vant til at se paa Hoteller. Enten en Mand nu løber fra noget eller løber efter noget, saa tager han ind paa et Hotel undervejs, og naar bare han ser ud til at kunne betale sin Regning, bekymrer man sig ikke videre om ham. Men denne Mand interesserede mig — han saá saa ualminnelig ung og uskyldig ud. Desuden var det et kedeligt Hul i Sammenligning med de Pladser, jeg tidligere havde haft, og naar man i tre Maaneder ikke har bestilt andet end at servere for Handelsrejsende, der har haft en ualmindelig sløj Sæson, og mugne Ægtepar med Rejsehaandbøger, saa bliver man en Smule nedtrykt og er glad for den mindste Hændelse, der ser ud til at være en Smule ekstraordinær.

Jeg fulgte ham op paa hans Værelse og spurgte, om jeg kunde gøre noget for ham. Han lagde Kurven paa Sengen med et lettet Suk, tog sin Hat af, tørrede Panden med sit Lommetørklæde og vendte sig saa mod mig.

„Er De gift?“ siger han.

Det var et løjerligt Spørgsmaal at stikke en Tjener ud, men da det var en Herre, der spurgte, var der jo ingen Grund til at blive ængstelig.

„Ikke saadan,“ siger jeg — jeg var kun forlovet dengang, og ikke med min Kone, hvis De forstaar, hvad jeg mener — „men jeg kender en Del til det,“ siger jeg, „og hvis det er et Raad, De har Brug for — —“

„Det er ikke det,“ svarer han hastigt, „men jeg bryder mig ikke om, at De griner ad mig. Jeg mente, De vilde forstaa det hele bedre, hvis De var gift. Findes der en forstandig Kvinde i dette Hus?“

„Vi har nogle Kvindfolk her,“ siger jeg, „men deres For-

stand skal jeg ikke kunne udtale mig om. Det er den almindelig kendte Slags. Skal jeg kalde paa Jomfruen?"

„Ja, gør det," siger han. „Vent et Øjeblik, vi vil først lukke den op."

Han begynder at pille ved Rebet; saa slipper han det pludselig og giver sig til at grine ved sig selv.

„Nej — De skal lukke den op. Forsigtigt — De bliver overrasket."

Jeg er nu ikke særlig forhippet paa Overraskelser. Jeg har gjort den Erfaring, at de som Regel er meget ubehagelige.

„Hvad er der i den?" siger jeg.

„Det faar De at se, naar De lukker den op," siger han. „Det bider ikke!" og saa begynder han igen at grine ved sig selv.

„Naa," siger jeg til mig selv, „jeg vil haabe, du hører til de mere uskadelige." Saa fik jeg pludselig en Idé og standede med Snoren i Hænderne.

„Det er da vel ikke et Lig," siger jeg, „er det?"

Han blev ligesaa hvid som Lagnerne paa Sengen og greb om Kamingesimsen.

„Store Gud! Sig ikke saadan noget," siger han. „Det drømte jeg ikke om. Luk den op, hurtigt."

„Jeg vil hellere have, De selv lukker den op, Hr.," sagde jeg. Jeg var ikke helt glad ved den Historie.

„Det kan jeg ikke, ikke efter det, De har sagt — jeg ryster over det hele," siger han. „Luk den nu op, Menneske, og sig mig, at der ingenting er i Vejen."

Naa, min Nysgerrighed hjalp mig jo lidt til det. Jeg skar Snoren over, slog Laaget tilbage og kiggede i Kurven. Han stod med bortvendt Ansigt, som om han var bange for at faa noget at se.

„Har den det godt?“ siger han. „Er den levende?“

„Den er vist saa levende, som nogen kan ønske det,“ siger jeg.

„Trækker den Vejret?“ siger han.

„Hvis De ikke kan høre, at den trækker Vejret, saa er jeg bange, De er døv,“ siger jeg.

Man maatte kunne høre den trække Vejret ude fra Gaden. Han lyttede, og selv han var tilfreds.

„Himlen være lovet!“ siger han og daler ned i Lænestolen ved Kaminen. „Han har været lukket nede i den Kurv i over en Time, og hvis han nu havde faaet Hovedet viklet ind i Tøjet — — det er sidste Gang, jeg bærer mig saa dumt ad!“

„De holder meget af den?“ siger jeg.

Han saå paa mig. „Holder af den?“ gentog han. „Jeg er jo hans Far.“ Og han begynder igen at le.

„Ahl!“ siger jeg. „Saa er det vel Hr. Kong Coster, jeg har den Ære at tale med?“

„Kong Coster?“ svarer han overrasket. „Mit Navn er Milberry.“

„Saa siger jeg: „Efter hvad der staar paa Sedlen paa Indersiden af Laaget her, saa er Faderen til det Barn Kong Coster, faldet efter Stjernen, og Moderen Jenny Deans, faldet efter Djægle-Darby.“

Han ser lidt nervøst til mig og stiller Stolen imellem os. Nu var det aabenbart ham, der troede, at jeg var gal. Saa tænkte han sagtens, at jeg nok ikke var farlig, og listede sig nærmere, indtil han kunde kigge i Kurven. Aldrig i mit Liv har jeg hørt nogen udstøde et saa umenneskeligt Skrig. Han stod paa den ene Side af Sengen og jeg paa den anden. Jeg kiggede paa den cirka ni Maaneder gamle Bulldoghvalp, stor og flot af sin Alder.

„Mit Barn!“ hviner han med Øjnene rullende ud af Ho-

vedet. „Det dér er ikke mit Barn. Hvad er der sket? Er jeg gal?“

„De er lige ved at være det,“ siger jeg, og det var han ogsaa. „Berolig Dem,“ siger jeg, „hvad ventede De at finde i den Kurv?“

„Mit Barn!“ hviner han igen, „mit eneste Barn — mit eget lille Barn!“

„Mener De et virkeligt Barn,“ siger jeg, „et Menneskebarn?“ Der er mange, der snakker saa tosset om deres Hunde — det er ikke saadan at blive klog paa.

„Selvfølgelig gør jeg det,“ siger han, „det sødeste Barn, De har set i Deres Liv — kun tretten Uger gammel paa Søndag. Han fik sin første Tand i Gaar.“

Synet af det Hundefjæs gjorde ham aabenbart rasende. Han kastede sig over Kurven, og jeg tror, han havde kvalt det arme Dyr, hvis jeg ikke havde lagt mig imellem.

„Det er ikke Hundens Skyld,“ siger jeg. „Den er vist lige saa led ved det hele som De. Den er ogsaa blevet borte. Der er nogen, der har lavet et Numer med Dem — de har taget Deres Unge ud og lagt den i Stedet — hvis De nogensinde har haft en Unge, altsaa.“

„Hvad mener De?“ siger han.

„Ja, undskyld, at jeg er saa fri,“ siger jeg, „men Mennesker med deres sunde Fornuft i Behold rejser ikke om med Smaabørn i Hundekurve. Hvor kommer De fra?“

„Fra Banbury,“ siger han, „jeg er godt kendt i Banbury.“

„Ja, det vil jeg tro,“ siger jeg. „De er vist af den Slags unge Mennesker, der bliver godt kendte, hvor de bevæger sig.“

„Jeg er Milberry,“ siger han, „Kolonialhandleren i Algade.“

„Hvad bestiller De saa her med den Hund?“ siger jeg.

„Lad være med at irritere mig,“ siger han. „Jeg har jo sagt Dem, at jeg ikke véd det selv. Min Kone er her i Warwick for at pleje sin Mor, og i hvert eneste af sine Breve i de sidste fjorten Dage har hun skrevet: „Aa, hvor jeg dog længes efter Eric! Bare jeg dog kunde se Eric — blot et Øjeblik!“

„Smukke moderlige Følelser, der gør hende Ære,“ indskyder jeg.

„Saa nu i Aften, da vi lukkede tidligt,“ vedblev han, „kom jeg paa den Idé at tage hertil med Barnet, saa hun kunde se det og forvisse sig om, at det havde det godt. Hun kan ikke være mere end en Time borte fra sin Mor, og jeg kan ikke søge hende dérhenne, fordi den gamle Dame ikke kan lide mig, og jeg gør hende ophidset. Jeg skulde vente her, og Milly — det er min Kone — komme herhen, naar hun kunde. Det skulde være en Overraskelse med Barnet.“

„Og det bliver vist den største Overraskelse, De nogensinde har gjort hende,“ siger jeg.

„Prøv ikke paa at være morsom,“ siger han. „Jeg er ikke mig selv, jeg kunde gøre Dem Fortræd.“

Han havde Ret. Det var ikke noget at spøge med, omend skønt det havde sine humoristiske Sider.

„Men hvorfor lægge den i en Hundekurv?“ siger jeg.

„Det er ikke en Hundekurv,“ svarer han irriteret, „det er en Madkurv fra en Skovtur. I sidste Øjeblik blev jeg klar over, at jeg ikke havde Mod til at bære Barnet paa Armen — Gadedrengene vilde raabe alt muligt efter mig. Han er sjælden til at sove, og jeg troede, det aldrig kunde gøre ham noget, hvis jeg redte rigtig blødt til ham i den. Det var jo en ganske kort Rejse. Jeg sad med den paa Skødet hele Tiden i Kupéen; jeg har ikke sluppet den et eneste Øjeblik. Det er

Trolldom, er det. Kom ikke til mig og sig, at den Onde ikke er til.“

„Vær nu ikke komisk,“ siger jeg. „Der maa være en Forklaring; det gælder bare om at finde den. Er De vis paa, det er den samme Kurv, som De pakkede Ungen i?“

Han var mere rolig nu. Han bøjede sig over den og kiggede. „Jeg tror det,“ siger han, „men jeg tør ikke bande paa det.“

„De siger, at De ikke har sluppet den et eneste Øjeblik,“ siger jeg. „Tænk Dem nu rigtig om.“

„Nej,“ siger han, „jeg har haft den paa Skødet hele Tiden.“

„Men det er noget Sludder,“ siger jeg, „hvis De da ikke har pakket Hunden ned i Stedet for Ungen. Tænk nu roligt over det. Jeg er ikke Deres Kone; jeg prøver bare paa at hjælpe Dem. Jeg skal ikke sige noget, selv om De virkelig et Øjeblik har glemt at passe paa den.“

Han tænkte sig om igen, og det lyste op i hans Ansigt. „Min Salighed!“ siger han. „De har Ret. Jeg satte den virkelig et Øjeblik fra mig paa Perronen i Banbury, mens jeg købte et Par Blade.“

„Godt,“ siger jeg. „Nu begynder De at komme til Fornuft. Og vent et Øjeblik, er det ikke i Morgen, Hundeudstillingen i Birmingham aabner?“

„Jo, det er det vist,“ siger han.

„Nu brænder Tampen,“ siger jeg. „Denne her Hund har skullet til Birmingham i en Kurv lige Magen til den, De havde Deres Barn i. De har faaet en fremmed Mands Bulldoghvalp, han har faaet Deres Unge, og det er saamænd ikke godt at sige, hvem der i Øjeblikket er mest fortvivlet over det Bytte. Han tror sandsynligvis, De har gjort det med Villie.“

Han pressede sit Hoved mod Sengestolpen og stønnede. „Milly kan komme hvert Øjeblik,“ siger han, „og saa maa jeg fortælle hende, at Barnet af en Fejltagelse er sendt til en Hundeudstilling! Jeg tør ikke gøre det,“ siger han, „jeg tør ikke gøre det.“

„Tag til Birmingham og prøv paa at finde det,“ siger jeg. „De kan naa 5.45 og være her tilbage inden otte.“

„Tag med mig,“ siger han, „De er en god Mand. Tag med. Jeg er ikke i Stand til at klare det alene.“

Han havde Ret; han var blevet kørt over i samme Nu, han kom udenfor; saadan havde han det.

„Ja —“ siger jeg, „hvis Direktøren ikke har noget imod det — —“

„Aa! Det har han ikke, det kan han umuligt,“ udbryder den unge Fyr og vrider sine Hænder. „Sig ham, at det drejer sig om et Livs Lykke. Sig ham — —“

„Jeg vil sige ham, at det gør en Tier ekstra paa Regningen,“ siger jeg. „Det vil snarere gøre Indtryk paa ham.“

Det gjorde det, med det Resultat, at jeg og unge Milberry og Hundehvalpen i sin Kurv tyve Minutter senere sad i en 3. Kls. Kupé paa Vej til Birmingham. Saa begyndte jeg først at tænke over Jagtens Vanskeligheder. Selv om jeg tilfældigvis havde Ret, selv om Hunden virkelig skulde til Udstillingen i Birmingham, og selv om en Herre med en Kurv, der svarede til Beskrivelsen, var set stige af Toget 5.13 i Birmingham — hvad hjalp det saa? Vi kunde blive nødt til at forhøre hver eneste Droskekusk i Byen. Naar vi saa endelig fandt Barnet, var det rimeligvis ikke værd at pakke ud. Men jeg lod nok være med at sludre løs om, hvad jeg tænkte. Faderen, den arme Djævel, følte sig vist saa elendig, som han overhovedet kunde holde til. Det var min Opgave at sætte Mod i ham, saa da han for syvogtyvende Gang spurgte mig,

om jeg troede, han nogensinde vilde faa sit Barn at se levende igen, saa bed jeg ham kort af.

„De behøver ikke at bekymre Dem om det,“ siger jeg. „De faar nok at bestille med den Unge, inden De bliver færdig med den. Børn forsvinder ikke saadan i den Alder. Det er kun paa Teatret, at Folk saadan har Brug for andre Folks Børn. Jeg har kendt nogle værre Subjekter i min Tid, men den fæleste af dem kunde man roligt betro en Vognladning af andre Folks Børn. De skal ikke smigre Dem med, at De er ved at miste det! Hvem der saa har faaet det, saa kan De trygt gøre Deres Ed paa, at han ikke vil hvile, før han har faaet det afleveret til den retmæssige Ejermænd.“

Naa, min Sludder muntrede ham lidt op, og han var roligere, da vi naaede Birmingham. Vi fik fat i Stationsforstanderen, og han fik fat i alle de Portører, der kunde have været paa Perronen, da 5.13 kom. De var allesammen enige om, at ingen Herrer med Kurve var kommet ud af det Tog. Stationsforstanderen var selv Fader, og da vi forklarede ham Sagen, sympatiserede han med os og telegraferede til Banbury. Der erindrede de kun tre Herrer, der havde taget Billet til det Tog. Den ene var Kornmægleren Hr. Jessop, den anden var en fremmed, og den tredie var unge Milberry selv. Det begyndte at se noget haabløst ud, da en af Avisdrengene pludselig gav sig til at sludre med.

„Jeg saå en gammel Dame rende omkring udenfor Stationen og raabe efter en Droske, og hun havde en Kurv, der var lige Magen til den dér.“

Jeg troede næsten, unge Milberry vilde falde den Dreng om Halsen og kysse ham. Med Drengen til at hjælpe os gav vi os i Lag med Droskekuskene. Gamle Damer med Hundekurve er ikke saa vanskelige at opspore. Hun var taget ind paa et lille anden-Rangs Hotel i Aston Road. Jeg fik alle De-

tailler af Jomfruen, og det lod til, at den gamle Pige paa sin Vis havde haft det lige saa slemt som den unge Herre paa sin. De havde ikke kunnet faa Kurven ind i Drosken; den maatte anbringes ovenpaa. Den gamle Dame var meget ulykkelig ved, at det regnede dengang, og hun fik Kusken til at lægge et Dækken over. Da de saa tog den ned fra Drosken, tabte de hele Redeligheden paa Gaden, saa Barnet vaagnede og begyndte at hyle.

„Men Gud, Frøken! Hvad er det?“ spørger Jomfruen. „Et Barn?“

„Ja, kære Ven, det er mit Barn,“ svarer den gamle Dame, der lader til at have været en lystig gammel Pige. „Kære lille den, jeg vil da haabe, han ikke er kommet noget til.“

Den gamle Dame havde forlangt et Værelse med Ild i Kaminen. Karlen tog Kurven op og stillede den paa Kamin-tæppet. Den gamle Dame sagde saa, at hun og Jomfruen vilde tage sig af det, og lod ham gaa. Paa det Tidspunkt brølede den som en Dampfløjte, efter hvad Jomfruen fortæller.

„Du kære Lille!“ siger den gamle Dame og fumler med Snoren, „græd ikke, Mor er der med det samme.“ Saa vender hun sig mod Jomfruen. „Der er en Flaske Mælk og nogle Hundekiks i min Taske, vil De ikke tage dem.“

„Hundekiks!“ siger Jomfruen.

„Ja,“ ler den gamle Dame. „Min lille Baby elsker Hundekiks.“

Jomfruen lukker saa Tasken op, og dér ligger ganske rigtigt en Flaske Mælk og en fem-seks Kiks. Hun stod med Ryggen til den gamle Dame, da hun hørte en Slags Stønnen og et Bump, der fik hende til at se sig om. Den gamle Dame laa død paa Kamintæppet — det troede Jomfruen i hvert Fald. Ungen sad ret op i Kurven og hylede, saa Taget var ved at flyve af Huset. I sin Forfjamskelse rækker hun den en

Hundekijs, som den graadigt hugger og begynder at gumle paa. Saa giver hun sig til at kalde Liv i den gamle Dame. Et Minut efter aabner den stakkels gamle Sjæl Øjnene og ser sig omkring. Ungen var stille nu; den gnavede paa Hundekijsen. Den gamle Dame saå paa Barnet og skjulte saa sit Ansigt ved Jomfruens Barm.

„Hvad er det?“ siger hun i en rædselsfuld Hvisken. „Det dør i Kurven?“

„Det er et Barn, Frøken,“ siger Jomfruen.

„Er De vis paa, at det ikke er en Hund?“ siger den gamle Dame. „Se igen.“

„Jeg kan da ikke tage fejl af en Hund og et Barn, Frøken,“ siger Jomfruen. „Det er et rigtigt Menneskebarn.“

Den gamle Dame begyndte stille at græde. „Det er Straffen,“ siger hun. „Jeg har talt til den Hund, som om den var et kristent Menneske, og nu er dette sket for at straffe mig.“

„Hvad er der sket?“ siger Jomfruen, der meget naturligt blev mere og mere nysgerrig.

„Det véd jeg ikke,“ siger den gamle Dame og sætter sig op paa Gulvet. „Hvis det ikke er en Drøm, og hvis jeg ikke er gal, saa tog jeg fra Farthinghoe for to Timer siden med en étaars Bulldog i den Kurv. De saå mig aabne den; De ser, hvad der er i den.“

„Men Hunde bliver ikke saadan forvandlede til Børn,“ siger Jomfruen.

„Jeg véd ikke, hvordan det er gaaet til,“ siger den gamle Dame, „jeg synes ogsaa, det kan være det samme. Jeg véd bare, at jeg tog af Sted med en Bulldog, og at den paa en eller anden Maade er blevet forvandlet til det dør.“

„Der er nogen, der har lagt den dør,“ siger Jomfruen, „nogen, der havde et Barn, de vilde af med. De har taget Deres Hund ud og lagt den i Stedet.“

„De maa have været behændige,“ siger den gamle Dame. „Den Kurv har ikke været mig af Syne mere end de fem Minutter, da jeg fik en Kop Te paa Stationen i Banbury.“

„Saa har de gjort det dengang,“ siger Jomfruen, „og det var fikst klaret, det maa man sige.“

Den gamle Dame fattede pludselig sin Stilling og sprang op fra Gulvet. „Og det er en køn Historie for mig,“ siger hun. „Som ugift Kvinde i en sladderlysten Landsby! Det er forfærdeligt!“

„Det er et kønt Barn,“ siger Jomfruen.

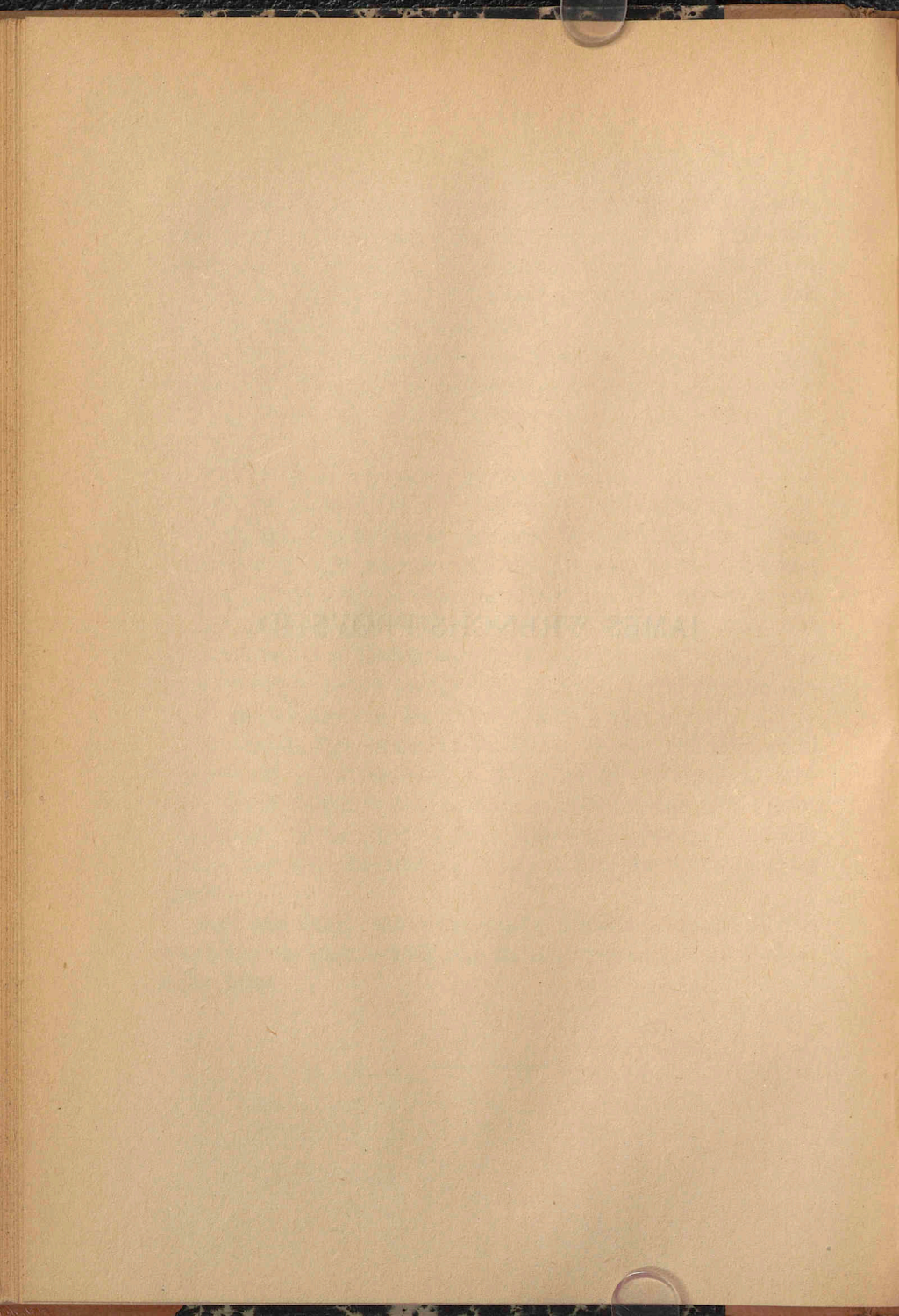
„Vil De gerne have det?“ siger den gamle Dame.

Jomfruen erklærede, at det brød hun sig ikke om. Den gamle Dame satte sig saa ned for at tænke, og jo mere hun tænkte, jo værre havde hun det. Jomfruen var overbevist om, at den stakkels gamle Pige var blevet sindssyg, hvis vi ikke var kommet. Da Karlen kom for at sige, at der var en Herre og en Bulldog for at spørge efter et Barn, slyngede hun Armene om Halsen paa ham og knugede ham.

Vi naaede lige Toget til Warwick og var saa heldige at komme tilbage til Hotellet, ti Minutter før Moderen arrive-rede. Unge Milberry bar hele Vejen Barnet paa sine Arme. Han sagde, at jeg kunde beholde Kurven, og gav mig en Tier ekstra paa den Betingelse, at jeg holdt Mund, hvilket jeg gjorde.

Jeg tror ikke, han nogensinde fortalte Barnets Moder, hvad der var sket — hvis han da ikke var en ganske forfærdelig Idiot.

JAMES WRENCHS PRØVETID

„Der er to Slags Mænd, som kommer under Tøflen,“ bemærkede Henry — jeg mindes ikke, hvordan det Emne kom paa Bane, men vi havde diskuteret Henrik VIII som Fader og Ægtemand — „den Slags, der kan lide det, og den Slags, der ikke kan, og jeg er ikke helt vis paa, at der ikke er flest af dem, der slet ikke er kede af det.

„For ser De,“ vedblev Henry overbevisende, „det sætter ligesom Krydderi paa Tilværelsen, og det kan den jo nok trænge til i disse Tider, hvor alt gaar saa jævnt og ligetil, og man aldrig kan faa lidt Halloj uden hjemme hos sig selv. Jeg kendte engang en Mand, det var den Vinter, jeg arbejdede paa Europäischer Hof i Dresden — det var saadan en stille, fredsommelig lille Mand, Slagteriarbejder af Profession, og hans Kone var Modehandlerinde, Schneiderin, som det hedder dernede, og hun havde en temmelig stor Forretning i Prager Strasse. Jeg har altid hørt, at tyske Ægtemænd skal være de værste til at slave med deres Koner eller, naar det gaar højt, behandle dem som bedre Tyende. Men mine Erfaringer har lært mig, at den menneskelige Natur er saa omtrent den samme, selv om man kommer et godt Stykke fra London, og Ægtemænd og Hustruer har det saamænd ens med hinanden overalt i Verden. Jeg har da i hvert Fald truffet et Par tyske Ægtemænd, der ikke just gjorde Indtryk af at være Slavepiskere, og om Meister Anton, som han hed, véd jeg da sikkert, at han ikke kunde have haft det værre,

om han saa var født og baaren Englænder. Hun havde ingen Børn, der kunde beskæftige hende, saa hun helligede sig udelukkende ham og Syerskerne og fik Fut i Fejemøget, som man siger, for dem allesammen. Sypigerne kunde jo gaa Klokken seks om Aftenen, og det var ikke mange af dem, der blev der ud over den første Maaned. Men den sølle Mand kunde jo ikke sige op, saa han maatte gerne holde for atten Timer daglig. Og selv naar han, hvad der sommetider hændte, fik Held til at smutte bort en Times Tid eller to og sludre med et Par Stykker af os over et stille Glas, saa kunde han aldrig være helt lykkelig, fordi han aldrig kunde lade være med at tænke paa det, der samlede sig sammen til ham hjemme. Naturligvis vidste vi allesammen, hvad der trykkede ham — en arrig Kælling er et Faktum, man ikke saadan kan gemme for Omverdenen — og havde ondt af ham, da han var den flinkeste og mest godmodige Fyr, og de fleste af os bestilte ikke andet end at give ham gode Raad. De mest energiske fortalte ham, hvordan han skulde behandle hende, men da de gerne var Ungkarle, havde deres Recepter jo ingen rigtig Kraft, saadan. En Mand plagede Livet af ham med at overtale ham til at probere en Spand koldt Vand. Den Mand var en af de her vandbegeistrede, han tog det selv ind for alt muligt og opholdt sig altid paa en Vandkuranstalt i sine Ferier. Rygtet fortæller, at Meister Anton ulykkeligvis virkelig benyttede sig af Raadet en Dag — drevet til det, pint og plaget af den andens Vedholdenhed, antager jeg. I hvert Fald saå vi ham ikke en Uge; han laa til Sengs med forkolet Lever. Og ved det næste Forslag, der blev serveret ham, svarede han hæst, at han havde opgivet at reformere sin Kone.

Hun var ingen slet Kvinde, husk det — havde bare sine Anfald. Undertiden kunde hun være helt behagelig, men naar

hun ikke var det, maa Samlivet med hende have været vældig spændende. Han havde holdt det ud i syv Aar, da han en Dag uden at mæle et Ord til nogen Sjæl forsvandt — forlod hende. Da hun fuldt ud var i Stand til at sørge for sig selv, var det jo den bedst mulige Ordning, og ingen kunde forstaa, at han ikke havde tænkt paa det før. Jeg saá ham ikke før ni Maaneder senere; saa løb jeg paa ham paa Bane-gaarden i Köln, hvor jeg ventede paa Toget til Paris. Han fortalte, at de pr. Korrespondance havde ordnet hele deres Mellemværende, og at han nu var paa Vej tilbage til hende. Han lod til at være helt munter og forventningsfuld.

„Tror De, hun virkelig har forandret sig?“ siger jeg. „Tror De, de ni Maaneder har været nok til at bringe hende paa bedre Tanker?“ Jeg vilde ikke tage Modet fra ham, men jeg personlig har aldrig hørt uden om én Kvinde, der blev kureret for Arrigskab, og hun blev det ved at falde ud af et tredie-sals Vindue med kronisk Lammelse af Stemmeorganerne som Følge, saa hende kan man neppe bruge som Eksempel.

„Nej,“ svarer han, „og ni Aar havde heller ikke hjulpet. Men det har været længe nok til at bringe mig paa bedre Tanker. De kender mig,“ fortsætter han, „jeg er ikke stridbar af mig. Naar Folk lader mig være, saa lader jeg dem være, og saadan er det gaaet mig, lige siden jeg forlod hende, Dag efter Dag, uden Afveksling. Op om Morgen, gøre sit Arbejde, drikke en Bajer og i Seng om Aftenen; ingen Spænding, ingen Vækkelse. Det er jo et ligefrem dyrisk Liv.“

Han var en underlig Fyr, saá altid paa Tingene paa sin egen Manér.

„Ja, det var en ejendommelig Historie,“ bemærkede jeg til Henry, „men den egner sig ikke til at fortælle Folk. Den kunde give Kvinderne det Indtryk, at ægteskabelig Arrigskab

er charmerende, saa de følte sig opmuntrede til at prøve det overfor Mænd, der ingen Sans har for den Art Vækkelse.“

„Det er der vist ingen Fare for,“ svarede Henry. „Den arrige Kvinde er født saadan, som man siger, og hun vil bruge Kævetøjet ligesom Rosen vil blomstre, ikke fordi hun har Lyst til det, men fordi hun ikke kan lade være. Og en Kvinde, der ikke har det fra Fødslen, vil aldrig blive dygtig til det, hvor meget hun saa anstrenger sig. Og vi Mænd, ja, vi vil bare blive ved med at vælge Pigen efter den gamle Regel, saa vi aldrig aner, hvad vi har faaet, før det er for sent til at gøre andet ved det end prøve paa at faa det bedste eller det værste ud af det, ligesom man nu er oplagt til.

Jeg kendte en Mand,“ vedblev Henry, „der for mange Aar siden arbejdede sammen med mig paa et lille Hotel i City. Han var Opvarter ligesom jeg og slet ikke af de værste, skønt han i sin Fritid var noget af en Udhaler. Han havde et Par Aar eller tre været forlovet med en af Jomfruerne. En sød og mild og blid lille Pige var hun, med store barnlige Øjne og en Stemme som en Kilde. Kvindfolk er nogle løjerlige Væsnere, man véd aldrig, hvad de indeholder, selv om man har smagt paa dem. Og mens jeg var der, blev de enige om, at de vilde vove det og gifte sig. De tog en Uges Ferie til Bryllupsrejsen og vendte saa tilbage til deres Arbejde, saa den eneste Forskel fra før var, at de lejede et Par Værelser i Middleton Row, hvorfra man om Sommeren kan se et grønt Træ eller to, og flyttede deres Ting dérhen fra Hotellet.

De første Par Maaneder var de saa lykkelige som paa Teatret, hun saá lige saa meget op til ham, som han selv gjorde, hvad der jo maa have været rart for dem begge, og han var saa stolt af hende, som om han selv havde lavet hende. Og saa var der en Slægtning, en Femtendedels Fætter, han al-

drig havde hørt om, der døde paa Ny Zeeland og efterlod ham en Formue.

Det var Begyndelsen til hans Bryderier og til hendes med. Jeg vil ikke sige, det var nok til at købe en Lordtitel, men for en Mand, der var vant til at drømme om at faa en Daler i Drikkepenge, saá det ud som en kolossal Formue. Det var i hvert Fald nok til at fordreje Hovedet paa ham og give ham Idéer, der laa over hans Stand. Det første, han gjorde, var naturligvis at lade sin Plads ryge og stikke Ild paa sin Tjenerkjole, der var godt fedtet og brændte glimrende. Ingen havde hebrejdet ham noget, hvis han bare havde ladet det blive ved det. Jeg har ofte selv tænkt, at jeg gerne vilde give ti Aar af mit Liv, hvis altsaa nogen vilde have dem, hvad jeg nu ikke kan tænke mig, for at kunne hive min egen paa Ilden. Han lejede et Hus i en Gade ved Grosvenor Square, møblerede det som en anden Klasses tysk Restaurant, klædte sig som en Handelsrejsende og troede saa, at han ved Hjælp af et Par anløbne Størrelser fra City og et Par ruinerede Lapse, han havde samlet om sig, var godt paa Vej til Park Lane og Overhuset.

Og det eneste, han syntes var ham i Vejen, det var hans Kone. I sin Kappe og Forklæde eller i Søndagstøjet havde hun altid været saa sød og dejlig en lille Pakke, som nogen kunde ønske sig at blive set sammen med. Naar hun blev majet ud efter hans nye Venners Smag, saa lignede hun selvfølgelig nærmest en Husmandskylling med Paafuglefjer. Han blev rystet ved at opdage, at hun brugte Handsker Nr. 7¼ og mer end 36 i Støvler, og den Slags irriterer en Kvinde langt mere, end hvis man giver sig til at rakke ned paa hendes udødelige Sjæl. I henved et Aar gjorde han vist nærmest Livet til en Byrde for hende ved at prøve paa at faa hende paa Højde med de „fine Folk“, han havde samlet om sig, eller

som, rettere sagt, samlede sig om ham. Hun havde ikke saa lidt mere Begreb, end han nogensinde havde ejet, og hvis han havde lyttet til hende i Stedet for at tvinge hende til at lytte til sig, saa var det vist gaaet ham ikke saa lidt bedre. Men der er de Mænd, der tror, at naar de har Smag for Champagne og Balletten, saa betyder det, at de af Forsynet er skabte til at være Adelsmænd; og han var én af dem, og hver Gang hun kom med en sund og forstandig Bemærkning, saa overbeviste det ham kun om, at hun ikke var skabt til at færdes i hans Cirkler.

Han hakkede paa hendes Sprog, hvilket var det rene Idioti, da hans eget var til at jage Folk væk med. Og han holdt paa, at hun skulde læse alle de Romaner om det højere Selskabsliv, der udkom — De kender Slagsen — dem, hvor de allesammen afbryder hinanden og vender op og ned paa alle Talemaader; Folk glemmer dem paa Hotellet, naar de rejser, og man kigger gerne i dem, naar man ikke har noget bedre at tage sig for. Hans Haab var, at hun ved ihærdigt Arbejde kunde komme til at tale som de Bøger. Det var hans Ideal.

Hun gjorde sit Bedste, men naturligvis, jo mere hun kom bort fra sin oprindelige Natur, jo mere komisk blev hun, og det Rak, han havde om sig, gjorde mere eller mindre aabenlyst Grin med hende. Og i Stedet for at sparke dem ned ad Køkkentrappen — det kunde han have gjort, uden at Grosvenor Square fik det at vide, og uden at støde sine Overklassefornemmelser — saa skændte han paa hende, naar de var gaaet, som om hun kunde gøre for, at hun var Datter af en respektabel Skomager i Mile End Road.

Han spillede lidt paa Børsen og vandt i Begyndelsen, og det gjorde ham selvfølgelig mere storsnudet end nogensinde. Det skaffede ham ogsaa en Del Sympati hos en italiensk Grev-

inde af den Slags, man finder i Hamburg, og som i Almindelighed er Enke. Hun forklarede ham, hvordan en kultiveret og erfaren Kvinde kunde skaffe en Mand Adgang til de højere Kredse, der, efter hvad hun sagde, ligefrem tørstede efter ham. Som Opvarter var han ikke dum, og det er ellers en Bestilling, der kræver mere Indsigt, end De maaske tror, hvis man vil undgaa at spille sin Tid paa en Kaninskinds Pels og en uægte Ring og servere den brændte Bøf for en virkelig Herre. Men i Hænderne paa den Sværm var han selvfølgelig bare den unge Mand fra Landet, og Enden paa det blev ogsaa, at han kom lovlig langt ud.

Hun — ikke Grevinden, det vil jeg meget nødig have, De skal tro, men hans Kone — blev senere meget gode Venner med min Kone, og paa den Maade fik jeg de nærmere Omstændigheder at vide. Han kom en Dag og saá noget faaret ud, hvad han jo ogsaa havde Grund til; maaske havde han drukket lidt for at faa Mod.

„Vi er ikke kommet videre godt ud af det med hinanden i den senere Tid, Susan,“ siger han.

„Vi har ikke set meget til hinanden,“ svarer hun, „men jeg kan give dig Ret i, at vi ikke har haft det særlig hyggeligt, naar det endelig er sket.“

„Det er ikke din Skyld,“ siger han.

„Det glæder mig, at du siger det,“ svarer hun, „det viser da, at du ikke er helt saa dum, som jeg var begyndt at tro.“

„Jeg vidste selvfølgelig ikke, at jeg skulde arve de Penge, dengang jeg giftede mig med dig,“ vedbliver han.

„Jeg heller ikke,“ siger hun, „saa var du aldrig blevet det, at du véd det.“

„Det ser ud til at have været noget af en Fejltagelse, saadan som det er gaaet,“ siger han.

„Det havde været en Fejltagelse, hvordan det saa end var gaaet,“ svarer hun.

„Det glæder mig, at vi er enige,“ siger han, „saa behøver vi ikke at skændes om det.“

„Jeg har altid prøvet paa at være enig med dig,“ siger hun. „Vi har endnu aldrig skændtes, og det burde da være tilstrækkelig Garanti for, at vi heller aldrig vil komme til det.“

„Det er en Fejltagelse, der kan gøres god igen, hvis du er fornuftig, og det uden at det gaar ud over nogen,“ siger han.

„Snak!“ siger hun. „Det maa være en ganske ny Slags Fejltagelse.“

„Vi passer ikke for hinanden,“ siger han.

„Ud med det,“ siger hun, „bryd dig bare ikke om mine Følelser, dem tror jeg nok, jeg kan sige, at jeg har lært at beherske nu.“

„Du vilde blive lykkeligere med en Mand af din egen Klasse,“ siger han.

„Jeg kunde være blevet lykkeligere med mange Mænd,“ siger hun. „Men det nytter det ikke at tale om, da jeg jo nu engang er gift med dig.“

„Du kunde blive af med mig,“ siger han.

„Du mener, at du kunde blive af med mig,“ svarer hun.

„Det kommer ud paa det samme,“ siger han.

„Nej, det gør ikke,“ siger hun, „aldeles ikke. Jeg kunde aldrig være blevet af med dig for min Fornøjelses Skyld, og jeg vil heller ikke gaa med til det nu, fordi det morer dig. Du kan leve som et ordentligt Menneske, saa skal jeg nok holde ud med dig, eller du kan leve som en Idiot, og jeg skal ikke staa dig i Vejen. Men du kan ikke gøre begge Dele, og jeg har ikke i Sinde at hjælpe dig med det.“

Naa, han snakkede og prøvede paa at sleske og prøvede

paa at slaa i Bordet, men det hjalp altsammen ingenting.

„Jeg har gjort min Pligt overfor dig, saa vidt jeg har formaaet det,“ siger hun, „og det vil jeg ogsaa blive ved med eller lade være med, ganske som du ønsker, men mere vil jeg ikke gøre for dig.“

„Vi kan ikke blive ved paa denne Maade,“ siger han. „Du kan ikke forsvare det overfor mig. Du staar i Vejen for min Fremtid.“

„Det har jeg aldeles ingen Interesse i,“ siger hun. „Du kan tage din rette Plads i Samfundet, hvor den nu er, saa tager jeg min. Du kan være vis paa, at jeg ikke vil være ked af at vende tilbage til det.“

„Hvad mener du?“ siger han.

„Det er nemt nok at forstaa,“ svarer hun. „Jeg tjente til mit eget Ophold, før jeg giftede mig med dig, og det kan jeg gøre endnu. Gaa du din Vej, saa gaar jeg min.“

Han var ikke glad ved det, men der var ikke andet at gøre, og det var umuligt at rokke hende i nogen Retning. Han tilbød hende, hvad hun vilde have af Penge — smaalig var han ikke — men hun vilde ikke røre en Penny. Hun havde gemt sine gamle Klæder — jeg er ikke sikker paa, at hun ikke hele Tiden havde haft en Anelse om, at hun engang vilde faa Brug for dem igen — søgte en Plads hos sin tidligere Direktør, der nu havde et Hotel i Kensington, og fik den. Og dermed var hun færdig med det fornemme Liv.

Og han — ja, ham gik det paa den gamle Manér. Jeg har altid haft den Idé, at det er med Mennesker ligesom med Vand: før eller senere kommer de tilbage til den Højde, hvorfra de begyndte — altsaa som Regel naturligvis. Hist og her bliver en Draabe hængende, hvor den er sprunget op, men i det store og hele er det langsomt Arbejde at pumpe op. Aa, Gudfader! Jeg har set nok af dem, morderlig sikre

paa sig selv, med Diamantringe og Havanacigarer. „Vent lidt,“ har jeg altid sagt til mig selv, „der kommer den Dag, hvor I igen vil være glade for en lille Frokostbøf og en Øl.“ Og i ni af ti Tilfælde har jeg haft Ret. James Wrench fulgte den slagne Vej — prøvede paa at lure Folk, der var en Del mere smarte end han, og blev selv luret, prøvede en halv Snes Gange paa at arbejde sig op igen og dumpede hver Gang ned med mere Eftertryk, indtil der ikke var mere Elastik i ham, og han bare kunde tænke paa, hvordan han skulde redde sit næste Maaltid. Saa tænkte han selvfølgelig paa sin Kone — det er utroligt, saa Hukommelsen bliver skærpet af Modgang — og spurgte sig selv, hvad hun mon foretog sig nu.

Til alt Held for ham var det gaaet hende godt. Hendes Fader var død og havde efterladt sig en Smule, bare et Par Hundrede, og med dem og sine egne Sparepenge begyndte hun med et lille Gæstgiveri i en opblomstrende By og solgte det tre Aar senere for fire Gange det, hun havde givet for det. Men det var ikke det bedste. Hun havde udviklet sit Talent for Madlavning — det var i sig selv en fast Indtægt — og drev paa det Tidspunkt et lille Hotel i Brighton og fik det til at betale sig efter en Maalestok, der havde gjort Aktionærerne i de større Etablissementer ikke saa lidt misundelige, hvis de havde vidst det.

Han kom til mig, da han paa en eller anden Maade, hvordan véd jeg ikke, havde opdaget, at min Kone stadig vedligeholdte Venskabet med hende, og tiggede mig om at prøve paa at arrangere et Møde imellem dem, hvilket jeg ogsaa gjorde, skønt jeg sagde ham rent ud, at efter hvad jeg kendte til det, saa vilde hans Modtagelse ikke blive stort bedre end han havde fortjent den. Men han var optimistisk som altid, laante til Billetten af mig tillige med en gammel Overfrakke

og rejste, aabenbart overbevist om, at alle hans Sorger var forbi nu.

Men det var de egentlig ikke. Loven om gifte Kvinders Ejendom havde forandret Situationen en Smule, og den gode James blev uden Gnist af Ømhed modtaget af en forretningsmæssig Dame paa en seksogtredive, der bad ham vente i Værelset bag Skænkestuen, indtil hun fik Tid til at tale med ham.

Hun lod ham vente dér i tre Kvarter, akkurat saa længe, at hans Mod forduftede; saa kom hun derind og lukkede Døren efter sig.

„Du har jo slet ikke forandret dig, Susan,“ siger han. „Det skulde da lige være, at du er blevet smukkere end nogensinde.“

Den Bemærkning havde han vist tygget paa i tre Kvarter. Han bildte sig ind, at han forstod sig paa Kvinder.

„Mit Navn er Fru Wrench,“ siger hun. „De er nok saa god at tage den Hat af og staa op, naar jeg taler til Dem. Det er jeg vant til.“

Naa, det var jo en slem én at faa, men der var aabenbart ikke andet at gøre, saa han lod, som om han syntes, det var morsomt, skønt jeg tvivler paa, at han dengang havde den fulde Forstaaelse af det humoristiske ved Situationen.

„Og hvad ønsker De saa?“ siger hun saa og sætter sig ved Skrivebordet, mens han blev staaende først paa det ene Ben, saa paa det andet, og drejede Hatten i Hænderne.

„Jeg har været dig en daarlig Mand, Susan,“ begynder han.

„Det behøver De ikke at fortælle mig,“ svarer hun. „Jeg spurgte, hvad De ønsker?“

„Jeg ønsker, at vi skal lade det gamle være glemt,“ siger han.

„Det mener jeg ogsaa,“ siger hun, „hvis De ikke hen-tyder til Fortiden, saa skal jeg nok lade være.“

„Du er en Engel, Susan,“ siger han.

„Jeg har allerede én Gang fortalt Dem, at mit Navn er Fru Wrench,“ svarer hun. „Jeg er Susan overfor mine Venner og ikke overfor den første den bedste Vagabond, der vil have Arbejde.“

„Er jeg ikke din Mand?“ siger han med et Forsøg paa at være værdig.

Hun rejste sig og kiggede ud gennem Glasdøren for at se, om nogen lyttede.

„Lad os én Gang for alle forstaa hinanden,“ siger hun. „Jeg har levet elleve Aar uden Mand, og jeg har vænnet mig til det. Jeg føler ikke Trang til at faa én, og selv om jeg ogsaa gjorde det, saa var det ikke af din Slags. For elleve Aar siden var jeg ikke god nok til dig, og nu er du ikke god nok til mig.“

„Jeg vil begynde et nyt Liv,“ siger han.

„Det vil jeg gerne se,“ siger hun.

„Giv mig en Chance,“ siger han.

„Det vil jeg,“ siger hun, „men denne Gang er det mig, der ordner Vilkaarene, og ikke dig. For elleve Aar siden var du ikke tilfreds med mig, og saa viste du mig Døren.“

„Du gik, Susan,“ siger han, „det var din egen Idé, det véd du godt.“

„Mind mig heller ikke om den Historie,“ siger hun med et Blik, han sandsynligvis ikke havde faaet før fra hende. „Jeg gik, fordi der ikke var Plads for to. Den anden Slags passede dig bedre. Lad os nu se, om du passer mig,“ og hun sætter sig igen i Skrivebordsstolen.

„Hvordan?“ siger han.

„Paa en saadan Maade, at du tjener til Føden og arbejder for igen at blive et anstændigt Medlem af Samfundet.“

Han stod lidt og grundede.

„Tror du ikke, jeg kunde bestyre dette Hotel for dig?“ siger han omsider.

„Tak,“ siger hun, „det besørger jeg selv.“

„Men den finansielle Side af Sagen — Bogføring og saadan noget? Det er da ikke Arbejde for dig.“

„Heller ikke for dig, at dømme efter den Maade, hvorpaa du har ført dine egne Bøger,“ svarer hun tørt.

„Du vil da ikke forlange, at jeg skal være Overkelner?“ siger han. „Det vilde være lidt ydmygende.“

„For Hotellet mener du?“ siger hun. „Det har du maaske Ret i. Mine Kunder er af den gammeldags Slags; de vilde sandsynligvis ikke kunne lide dig. Du maa hellere finde paa noget andet.“

„Almindelig Opvarter har jeg ikke megen Lyst til at være,“ siger han.

„Maaske ikke,“ siger hun, „til den Plads er dit Væsen vist lidt for familiært.“

Saa vilde han prøve med at være ironisk:

„Du har maaske tænkt dig, at jeg skulde være Hotelkarl?“

„Det er der mere Mening i,“ siger hun. „Der kunde du ikke gøre megen Skade, og jeg skal nok holde Øje med dig.“ med dig.“

„Mener du det virkelig?“ siger han med megen Værdighed.

Men hun stopper ham ved at ringe paa Klokken.

„Hvis du tror, du kan klare dig bedre paa egen Haand, saa vær'sgod,“ siger hun. „Ved et mærkeligt Træf er Pladsen

netop ledig. Jeg skal holde den aaben for dig til i Morgen Aften, saa har du Tid til at tænke over det." Saa kom en af Piccoloerne, og hun sagde bare Farvel og lod ham gaa.

Naa, han tænkte over det og tog Pladsen. Han troede, hun vilde give sig, naar der var gaaet en Uges Tid eller to, men det gjorde hun ikke. Han beholdt den Plads i mere end femten Maaneder og lærte sine Sager. Paa Hotellet var han Hottelkarlen James og hun Værtinden Fru Wrench, og hun sørgede for, at han ikke glemte det. Han fik sin Løn og hentede gode Drikkepenge og fik rigelig Kost, men jeg tror nok, han arbejdede haardere i den Tid, end han nogensinde før havde arbejdet, og opdagede, at en Værtinde er lige akkurat dobbelt saa vanskelig at gøre tilfreds som den strengeste Vært, man kan finde, og at Fru Wrench ikke var nogen Undtagelse fra den Regel.

Da de femten Maaneder var gaaet, kaldte hun ham op paa Kontoret. Han behøvede ikke at faa Besked nu, han stod der nok saa ærbødigt og ventede med Hatten i Haanden.

„James,“ siger hun, da hun var færdig med det, hun var ved, „jeg faar Brug for en ny Opvarter i Kaféen i denne Sæson. Vil De prøve, om De kan klare den Plads?“

„Tak, Fru Wrench,“ svarer han, „det er mere, hvad jeg har været vant til, og jeg tror, jeg vil kunne fungere tilfredsstillende.“

„Der er ingen Gage ved den Stilling, som De maaske véd,“ vedblev hun, „men 2. Sal følger med, og hvis De kender Deres Arbejde, bør De kunne tjene femogtyve eller tredive Shillings om Ugen.“

„Tak, Fru Wrench, det er udmærket,“ svarer han, og dermed var det afgjort.

Han klarede sig bedre som Opvarter, det laa ham i Blodet, som man siger, og efterhaanden arbejdede han sig op

til at blive Overkelner. Af og til hændte det naturligtvis, at han kom til at servere for de selvsamme, han havde været Kammerat med i sin fornemme Tid, og det har vel ikke været helt hyggeligt for ham. Men han var blevet ikke saa lidt forstandigere siden dengang, og da en af den gamle Slags, lutter Ringe og Skjortebryst, spiste der en Søndag Aften og begyndte at drille ham, saa lukkede Jimmy Munden paa ham ved ganske stille at sige: „Ja, vi var vel begge kommet paa den forkerte Hylde dengang. Forskellen mellem os er nu den, at jeg har fundet tilbage til den rigtige igen,“ hvad der kostede ham hans Drikkepenge, men det var det vel ogsaa værd at faa sagt.

Alt i alt arbejdede han tre og et halvt Aar paa det Hotel; saa lod Fru Wrench ham igen kalde ind paa Kontoret.

„Sid ned, James,“ siger hun.

„Tak, Fru Wrench,“ siger James og sætter sig.

„Jeg tænker paa at opgive dette Hotel, James, og tage et andet i Nærheden af Dover,“ siger hun. „Et stille Hotel, der egner sig for mig. Har De Lyst til at tage med?“

„Mange Tak, Fru Wrench,“ siger han, „men jeg tænker selv paa at begynde paa noget.“

„Aa,“ siger hun, „det gør mig ondt at høre, James. Jeg syntes netop, vi kom godt ud af det sammen.“

„Jeg har prøvet paa at gøre mit Bedste, Fru Wrench,“ siger han, „og jeg haaber, De har været tilfreds.“

„Jeg har intet at klage over, James,“ siger hun.

„Tak, fordi De siger det,“ siger han, „og Tak for den Chance, De gav mig, da jeg trængte til det. Det reddede mig.“

Hun svarede ikke straks. Saa sagde hun:

„Jeg er bange, De har truffet gamle Venner, der har over-talt Dem til at vende tilbage til City, James.“

„Nej, Fru Wrench,“ siger han, „jeg skal ikke have mere

med City at gøre og heller ikke med Grosvenor Square, uden i Forretningen, og det er der vist lange Udsigter til.“

„Hvad mener De med Forretningen?“ spørger hun.

„Hotel-Forretningen,“ svarer han. „Jeg tror, jeg er inde i den nu. Jeg har opsparet lidt, takket være Dem, Fru Wrench, og der er ogsaa kommet lidt ud af mit gamle Bo, som jeg aldrig havde haabet paa.“

„Nok til at begynde med?“ spørger hun.

„Ikke ganske,“ svarer han. „Jeg tænker paa et lille Kompagniskab.“

„Hvor meget har De i alt?“ siger hun, „— hvis det da ikke er næsvist at spørge.“

„Absolut ikke,“ svarer han. „Det beløber sig til ialt 900 Pund Sterling.“

Hun sætter sig igen ved Skrivebordet og begynder at arbejde.

„Dover er vel ikke noget for Dem,“ siger hun uden at se sig om.

„Hvorfor ikke?“ siger han. „Hvis det ellers er en god Forretning.“

„Den kan arbejdes op til en af de bedste i Landet,“ siger hun, „og jeg faar den morderlig billigt. De kan faa en Trediedel i Forretningen for 1000 Pund, det er lige, hvad den koster, og skylde mig de 100.“

„Og hvilken Stilling faar jeg saa i den?“ spørger han.

„Hvis De kommer med paa de Vilkaar, bliver De selvfølgelig Kompagnon,“ siger hun.

Han rejste sig og gik hen til hende. „Livet er ikke bar Forretning, Susan,“ siger han.

„Som Regel, synes jeg,“ siger hun.

„For fjorten Aar siden begik jeg den Fejltagelse,“ siger han, „nu begaar du den.“

„Hvilken Fejltagelse begaar jeg?“ siger hun.

„At Mennesket er det eneste Væsen, der ikke kan tage ved Lære,“ siger han.

„Aa,“ siger hun, „og hvad har du saa lært?“

„At jeg aldrig vil kunne klare mig uden dig, Susan,“ siger han.

„Ja,“ siger hun, „du foreslog et Kompagniskab, og det gik jeg ind paa. Hvad forlanger du mere?“

„Jeg vil vide, hvad det Firma hedder,“ siger han.

„Hr. og Fru Wrench,“ siger hun og vender sig imod ham og rækker ham Haanden. „Hvordan passer det dig?“

„Det passer mig akkurat,“ svarer han. „Og jeg vil prøve paa at gøre dig tilfreds.“

„Det tror jeg ogsaa,“ siger hun.

Og paa den Maade begyndte de saa at sige forfra.

TOM SLEIGHTS KONE

TOM SLIGHTS KONE

„Det er Konkurrencen, der faar Verden til at gaa rundt,“ svarede Henry. „Man er aldrig særlig varm paa noget, før man opdager, at en anden prøver paa at faa fat i det; saa slaar det én pludselig, at man har mer Ret til det end han. For Eksempel Barpiger, hvad dejligt er der ved dem? De ser ikke bedre ud end de fleste af de Pigebørn, man kan møde paa Gaden, og saa er de tillige mere arrige end de fleste — det er i hvert Fald min Erfaring. Og dog har den mest afpillede Barpige et Par Dusin Tilbedere, der glør dumt paa hende over Disken. Jeg har kendt Piger, der under normale Forhold ikke kunde faa saa meget som en Politibetjent til at kigge paa sig. Sæt saadan én bag en Bakke Glas og nogle Kager fra i Forgaars, og hun vil ikke vide af mindre end en regulær Laps. Det er Konkurrencen, der gør det.

„Nu skal jeg fortælle Dem en Historie,“ fortsatte Henry. „Den drejer sig netop om de Dele. Det er en rørende lille Historie, hvis man ser saadan paa det, skønt min Kone — og hun har Øjne i Hovedet — paastaar, at den ikke er endt endnu; der er Forskel paa at gifte sig og at være gift, siger hun. Man kan have vældig Lyst til det ene uden at bryde sig om det andet. Men saa siger jeg til hende, at en Dreng ikke er en Mand og en Mand ikke en Dreng. Desuden er det fem Aar siden nu, og der er ikke hændt noget af Betydning siden — skønt man jo aldrig kan vide — — —.“

„Jeg vilde gerne høre Historien,“ sagde jeg, „saa kunde jeg maaske bedre dømme om det.“

„Den er ikke videre lang,“ svarede Henry, „skønt den begyndte for sytten Aar siden i Portsmouth, New Hampshire. Han var en vild Krabat og havde altid været det.“

„Hvem?“ afbrød jeg.

„Tom Sleight,“ svarede Henry, „den Mand, jeg fortæller Dem om. Han var af god Familie, hans Far var Herredsfoged for Monmouthshire, men der havde aldrig været noget at stille op med unge Tom. Femten Aar gammel rømte han fra Skolen i Clifton og begav sig til Bristol Havn med alle sine Ejendele knyttet sammen i et Lommetørklæde. Dér lod han sig hyre som Skibsdreng paa en amerikansk Skonnert; Kaptajnen trængte til Folk og spurgte ikke om noget, og Drengen sagde ikke stort af sig selv. Jeg véd ikke, om hans Familie prøvede paa at faa ham til at vende hjem eller ej. De tænkte maaske, at lidt Søfart kunde banke noget Forstand ind i ham. I hvert Fald var han de næste syv—otte Aar, indtil han ved Faderens Død pludselig blev en fin Mand og velhavende, en mere eller mindre munter Sømand, ligesom det nu faldt sig. Og det var i de Aar — for at være nøjagtig, tre Aar efter, at han løb bort, og fire Aar, før han vendte tilbage — at han, som sagt, i Portsmouth, New Hampshire, efter ti Dages Bekendtskab ægtede Mary Godselle, eneste Datter af Jean Godselle, Beværter i den By.“

„Saa var han lige 18 Aar,“ bemærkede jeg. „Det var en noget ungdommelig Brudgom.“

„Men ikke saa lidt ældre end Bruden,“ oplyste Henry, „hun havde fyldt 14 for et Par Maaneder siden, dengang.“

„Var det lovligt?“ spurgte jeg.

„Ganske lovligt,“ svarede Henry. „Det lader til, at man

opmuntrer tidlige Ægteskaber i New Hampshire. De siger vel, at man ikke kan tage for tidligt fat paa noget godt.“

„Hvordan blev det Ægteskab?“ spurgte jeg dernæst. Jeg syntes, man havde Lov til at vente sig interessante Oplysninger, naar Brudgom og Brud tilsammen var toogtredive Aar gamle.

„Praktisk talt blev der slet ikke noget Ægteskab ud af det,“ svarede Henry. „Det havde været hemmeligt fra Begyndelsen, som De maaske kan tænke Dem. Den gamle Beværter havde andre Planer med sin Datter og var ikke en Far af dem, man kan spøge med. De skiltes ved Kirkedøren med den Aftale, at de skulde mødes igen om Aftenen. To Timer senere fik unge Tom Sleight et Dunk oven i Hovedet i et Gadeslagsmaal. Naar der var Spektakler, og han var i Nærheden, saa skulde han altid med i det; saadan var han. Da han kom til sig selv igen, laa han i sin Køje, og „Stolte Susanne“ — det var vist saadan, Skibet hed — laa tyve Kilometer ude paa Søen. Kaptajnen afslog brutalt at vende Skuden for at føje en elskende Sømand eller en elskende Sømands Hustru — og for at komme til Sagen, næste Gang, Hr. Tom Sleight saá Fru Tom Sleight, var syv Aar senere i Grand Central Hotels American Bar i Paris, og da kendte han hende ikke igen.“

„Men hvad havde hun bestilt al den Tid?“ spurgte jeg. „Vil De bilde mig ind, at hun, en gift Kone, slog sig til Taals med at lade sin Mand forsvinde i Fred uden at gøre mindste Forsøg paa at opspore ham?“

„Jeg fattede mig i Korthed for Deres Skyld,“ sagde Henry saaret. „Hvis De vil have hele Historien, saa kan De selvfølgelig godt faa den. Han var ingen Slyngel — bare letsindig; det var det værste, man kunde sige om ham. Han

prøvede paa at komme i Forbindelse med hende, men fik aldrig Svar paa sine Breve. Saa skrev han til Faderen og fortalte ham hele Historien rent ud. Et halvt Aar senere kom Brevet tilbage med den Paategning: „Rejst bort; ingen Adresse efterladt sig.“ Ser De, der var sket det, at den gamle Fyr døde et Par Maaneder efter Bryllupet uden nogensinde at have hørt et Ord om det. Pigebarnet havde ingen Slægtninge eller Venner i Byen, da hele hendes Familie var franske Kana-diere. Hun var ogsaa en stolt Pige og havde mere Sans for Humor, end man sædvanlig træffer hos Kvindfolk. Jeg var paa Grand Central sammen med hende over et Aar og kom til at lære hende ganske godt at kende. Hun havde ikke Lyst til at fortælle Folk, at hendes Mand efter hendes Mening var rendt fra hende en Time efter Bryllupet. Hun vidste, han var af bedre Folk og havde rige Slægtninge et eller andet Sted i England, og da nu Maanederne gik, uden at hun hørte et Ord fra eller om ham, saa kom hun til det Resultat, at han havde tænkt nærmere over det og skammede sig ved at være hende bekendt. De maa huske, at hun ikke var mere end et Barn dengang, og neppe havde nogen Forstaaelse af sin Stilling. Senere vilde hun maaske have opdaget, at hun maatte gøre noget ved det. Men som det var, reddede Tilfældet hende fra det Besvær, for hun havde ikke tjent i Kaféen mere end en Maaned, før hendes Herre og Mester en tidlig Eftermiddag kom anstigende. „Mademoiselle Marie“, som vi selvfølgelig kaldte hende dér, var i det Øjeblik optaget af at snakke med to Kunder, mens hun smilede til en tredie, og det gav et Sæt i vor Helt, da han fik Øje paa hende.“

„De sagde, han ikke genkendte hende, da han så hende dér,“ bemærkede jeg.

„Meget rigtigt, Hr., det sagde jeg,“ svarede Henry, „men han var klar over Situationen, naar som helst han så en køn

Pige — saadan var han — og om De saa havde gennemstøvet hele Paris fra Bastillepladsen til Triumfbuen, havde De aldrig fundet saadan en dejlig lille Pige som Marie til Trods for alt, hvad der var hændet hende.“

„Kunde hun kende ham,“ spurgte jeg, „eller var Glem-somheden gensidig?“

„Hun genkendte ham allerede, inden han var kommet ind i Kaféen,“ svarede Henry. „Hun fik nemlig Kig paa hans Ansigt gennem Glasdøren, da han ledte efter Haandtaget. Paa visse Omraader er Kvinders Hukommelse bedre end Mænds. I øvrigt var Spillet jo ikke helt lige, naar man tænker over det. Fraregnet, at hans Overskæg maaske var blevet lidt mere imponerende, og at han var klædt som en Gentleman og ikke som den dygtige Sømand, hun havde giftet sig med, saa var han alt i alt den samme, som da de seks Aar tidligere skiltes udenfor Kirken, medens hun havde udviklet sig fra et Barn i Musselins Kjole og halvt udslaaet Haar til en selvbevidst ung Dame, elegant som en Modejournal og med en japanesisk Frisure — det var moderne dengang, tror jeg.

Hun besørgede sine franske Kunder uden at forhaste sig — det plejede hun ikke — og spadserede saa hen til sin Mand og spurgte ham paa Fransk, hvad han ønskede. Han havde vist neppe haft Lejlighed til at udvide sine Sprogkundskaber om Bord paa „Stolte Susanne“ og de andre Skibe, han havde faret med. Han kunde ikke forstaa, hvad hun sagde, saa hun oversatte det paa ubehjælpsomt Engelsk og talte med Akcent. Han spurgte hende, hvordan hun kunde vide, at han var Englænder. Hun svarede ham, at det var, fordi Englændere gerne havde saadan et kønt Overskæg, og kom saa tilbage og bestilte en Romtoddy til ham. Hun lod ham bare vente et Kvarter, inden hun bragte ham den. Han fordrev Tiden ved

at kigge ind i Spejlet bagved sig, naar han troede, at ingen saå det.

Een *American drink*, saadan som de miksede dem i den Bar, var sædvanlig nok for vore Kunder, men han præsterede at gøre det af med tre, inden han gik, og han fik ogsaa Lejlighed til i Løbet af samme korte Tid at underrette „Madoiselle Marie“ om, at siden han havde set hende ind i Øjnene, var Paris blevet den eneste By i hele Universet, han brød sig om at leve i. Han havde sine Fejl, Tom Sleight, men undselig, det var han ikke. Da han saa gik, gav hun ham et Smil, der kunde have faaet en mindre modtagelig Mand end han til at komme igen; men jeg observerede, at „Madoiselle Marie“ hele Resten af Dagen gik omkring og rynkede Panden og var ganske ualmindelig kynisk i sit hele Syn paa Tilværelsen.

Næste Eftermiddag fandt han ind til os igen, og den samme Forestilling gentog sig, bare lidt mere langvarig. Jeg har hørt, at Sømænd altid tænker paa Afrejsen, naar de gør Kur, og derfor passer paa ikke at spille Tiden. Han gav hende Undervisning i Engelsk, hvad hun syntes at være ham taknemlig for, og paa hans Anmodning lærte hun ham at sige paa Fransk: „Du er bedaarende! Jeg elsker dig!“ det vilde han overraske sin Mor med, naar han kom tilbage til England, forklarede han. Han kom igen efter Middag og næste Dag inden Lunch, og naar jeg derefter savnede ham ved hans sædvanlige Bord, fik jeg en Følelse af, at det gik tilbage med Forretningen. Marie syntes altid at blive glad ved at se ham og saå langt, naar han gik, men det, der dengang forvirrede mig mest, var, at hun, skønt hun ved alle Midler gjorde ham tosset, alligevel flirtede lige saa meget, om ikke mere, med de andre Kunder — i hvert Fald med de pænere af dem. Der var især en ung Franskmand, en køn Fyr, Monsieur

Flammard, Søn af Maleren. Hidtil havde han jævnt og vedholdende gjort Kur til Mademoiselle Marie, som de fleste gjorde det, og uden at komme synderlig vidt hos hende, for en Sludder om Vejret og et Smil, der baade kunde betyde, at hun var forelsket i Vedkommende, og at hun lo af ham — det kunde ingen afgøre — det var indtil da alt, hvad den mest ihærdige havde opnaaet af hende. Men nu opdagede unge Monsieur Flammard, øjensynlig til sin egen Forbavselse, at han pludselig var kommet i Kridthuset. Forudsat at hans engelske Rival var til Stede og ikke for langt fra dem, kunde han faa al den Flirt, han bare ønskede, og det var efterhaanden ikke saa ganske lidt, kan De tro. Unge Tom kunde saa sidde og skule, og det gjorde han da ogsaa; men, som Marie forklarede ham det med sit blideste Smil — hun maatte være elskværdig overfor alle Kunderne, og det kunde han selvfølgelig ikke sige noget til. At han ikke forstod et Ord af det, hun og unge Flammard lo og talte om, lod ikke til at gøre ham stort gladere.

Naa, saadan gik det en Fjortendagestid, og saa en Formiddag, da vi sad ved Frokosten, og Mademoiselle Marie og jeg havde Kaféen ganske for os selv, benyttede jeg Lejligheden til at tale faderligt til hende.

Hun hørte paa mig uden et Ord, hvilket viste, at hun var en fornuftig Pige; for jeg holdt af hende og tog ikke blidt paa det, men gav hende ren Besked. Resultatet var, at hun fortalte mig sin Historie, omtrent som jeg har fortalt Dem den.

„Det var en pudsig Historie,“ siger jeg, da hun er færdig, „men De har maaske selv svært ved at se det humoristiske i den.“

„Næ, det har jeg ikke,“ svarer hun. „Men den har ogsaa en alvorlig Side,“ siger hun, „og den interesserer mig mere.“

„De er vis paa, at der ingen Fejltagelse er mulig?“ spørger jeg.

„Jeg har tænkt alt for meget paa ham til at kunne glemme ham,“ svarer hun. „For Resten har han fortalt mig, hvad han hedder, og en Mængde om sig selv.“

„Vist ikke det altsammen,“ siger jeg.

„Nej, og det er derfor, jeg er vred paa ham,“ svarer hun.

„Hør nu lidt paa mig,“ siger jeg. „Det er en helt rørende lille Komædie, denne her, og foreløbig har De spillet den meget fint. Gør den nu ikke for langtrukken, saa den bliver et moderne Skuespil.“

„Hvordan det?“ siger hun.

„En Mand er en Mand,“ siger jeg, „i hvert Fald er han det. Han blev forelsket i Dem for seks Aar siden, da De kun var et Barn, og nu, da De er en Kvinde, er han blevet forelsket i Dem igen. Hvis det ikke kan overbevise Dem om hans Trofasthed, saa er der intet, der kan gøre det. Lad det blive ved det og lad være med at gruble mere over den Ting.“

„Der er én Ting, jeg maa være klar over,“ siger hun, „og det er, om han er en Mand — eller en Sjøver.“

„Det var lige haardt nok sagt om sin egen Mand,“ siger jeg.

„Hvad skal jeg tro?“ siger hun. „Han fik mig til at elske sig, da jeg kun var et Barn, som De siger. Tror De, jeg intet har lidt i alle disse Aar? Det er os Pigebørn, der græder Øjnene ud for vor Elskede; senere lærer vi at tage ham for det, han er værd.“

„Men han er stadig forelsket i Dem,“ siger jeg. Jeg vidste, hvad hun tænkte paa, men vilde se at faa hende bort fra det, hvis jeg kunde.

„Det er Løgn,“ siger hun, „og det véd De.“ Hun sagde,

hvad der faldt hende ind, uden at tænke over Ordene. „Han er forelsket i en køn Serveringsjomfru, som han har kendt i akkurat fjorten Dage.“

„Det er, fordi hun minder ham om Dem,“ svarede jeg, „eller fordi De minder ham om hende, hvordan De nu vil have det. Det viser, at han altid vil forelske sig i Kvinder som Dem.“

Det lo hun af, men i næste Øjeblik var hun alvorlig igen. „Han maa da holde op med at være forelsket for at kunne blive det igen,“ svarede hun. „Jeg ønsker mig en Mand, der vil blive ved med at være det. Desuden kan en Kvinde ikke blive ved med at være ung og køn; det maa vi ogsaa huske. Vi maa have en Mand, der har andet end Øjne.“

„De lader til at vide en Del om den Ting,“ siger jeg.

„Jeg har tænkt en Del over det,“ siger hun.

„Hvilken Slags Mand vil De saa have?“ siger jeg.

„Jeg vil have en hæderlig Mand,“ siger hun.

Det var der god Mening i. Det er ikke ofte, der er det i, hvad unge Piger paa hendes Alder siger; men Livet havde gjort hende ældre, end hun saá ud til. Jeg kunde ikke finde paa andet at sige, end at han saá ud til at være en Mand af Ære og maaske ogsaa var det.

„Ja, maaske,“ siger hun, „det er det, jeg vil vide. Og hvis De vil gøre mig en Tjeneste, saa kald mig for Fremtiden Marie Luthier i Stedet for Godselle. Det var min Mors Pige-navn, og jeg har altid godt kunnet lide det.“

Naa, jeg lod hende saa selv om at klare det Spørgsmaal, da jeg var kommet til det Resultat, at hun nok kunde gøre det paa egen Haand, og de næste Par Uger saá jeg bare til. Der var ingen Tvivl om, at han var forelsket i hende. I Begyndelsen af Maaneden var han kommet ind i Kaféen med saa god en Mening om sig selv, som en Mand kan gaa om-

kring med uden at falde over den paa Gaden. Inden Maaned-
den var ude, havde han faaet den Vane at sidde med Hovedet
i sine Hænder og øjensynlig spørge sig selv, hvorfor han no-
gensinde var blevet født. Jeg har set det Spil før, og jeg har
set det siden. Det har man god Lejlighed til som Opvarter,
hvis man ellers har Iagttagelsesevne, og hvad Statistiken an-
gaar, saa tror jeg, der bliver kissemisset mere under det elek-
triske Lys i Restauranten, end Maanen ser et helt Aar, i hvert
Fald indenfor det, vi kalder den civiliserede Verden. Jeg
har set Mænd blive gjort tossede, Drengene uden et Haar paa
Ansigtet og gamle Mænd uden et Haar paa Hovedet. Jeg har
set det blive gjort paa en Maade, der var al Beundring værd,
og jeg har set det blive gjort saadan, at jeg følte, jeg med en
Paryk og et Skørt kunde gøre det bedre. Men aldrig har jeg
set det blive spillet tydeligere, end Marie spillede det med sin
unge Ægteemand. Den ene Dag modtog hun ham som et træt
Barn, der endelig har fundet sin Mor, for saa Dagen efter at
svare ham, som om hun var en mindre Kejserinde, der ved
Skæbnens Ugunst var tvunget til at taale en Anarkists paa-
trængende Elskværdigheder. Det ene Øjeblik kunde hun se
til ham med et Blik, der saa tydeligt som Ord sagde: „Dumme
Dreng, hvorfor kysser du mig ikke?“ og fem Minutter senere
frøs hun ham saa med en Latter, der rent ud fortalte ham, at
han maatte være blind, naar han ikke kunde se, at hun le-
gede med ham. Jeg véd ikke noget om, hvad der skete uden-
for Kaféen — nu og da gik hun nemlig med til at træffe ham
i Tuilerieshaven om Morgenens, saa han kunde følge hende
til Kaféen, og én eller to Gange havde han faaet Lov til at
følge hende en Del af Vejen til hendes Logi — jeg véd bare,
at hun af Instinkt var tilbageholdende, naar der var frem-
mede til Stede. Jeg tror nok, hans Følelser var interessante

ved de Lejligheder, men jeg tvivler meget om, at han selv var klar over, hvordan de egentlig var.

Men hele Tiden blev det værre og værre med Marie selv. Hun var kommet til Kaféen som en livsglad, elskværdig Pige; nu gik hun tavs og sørgmodig ved sit Arbejde, naar hun da ikke spillede Komedien — og hverken mere eller mindre var det — og naar hun overhovedet sagde noget, var det altid en eller anden bitter og bidende Bemærkning. Saa en Morgen kom hun efter at have haft fri en Dag — hun havde bedt mig om det, og jeg havde sagt Ja uden at spørge hvorfor — og lignede mere sig selv, end hun havde gjort, siden unge Tom Sleight var dukket op. Hele den Dag gik hun omkring og smilte ved sig selv, og unge Flammard, der maaske var blevet lidt for sikker af den Venlighed, hun tidligere havde vist ham, blev ordentlig vist af — det var nu lidt ondt mod ham, synes jeg.

„Det er kommet til en Afgørelse,“ siger jeg til mig selv, „han har forklaret det altsammen og gjort det, saa hun er tilfreds med ham. Han har mere Omløb, end jeg har tiltroet ham.“

Han viste sig imidlertid slet ikke i Kaféen den Dag, og hun sagde ikke et Ord før Lukketid; saa bad hun mig om at følge hende paa Vej hjem.

„Naa,“ siger jeg, saa snart vi er kommet ind i en mere stilsfærdig Gade, „er Komedien forbi?“

„Nej,“ siger hun, „den er lige begyndt for mit Vedkommende. Sandt at sige har den foreløbig været lidt for alvorlig til, at jeg har syntes om den. Nu skal jeg først til at more mig,“ og saa lo hun med sin gamle, muntre Latter.

„Humøret har nok bedret sig,“ siger jeg.

„Ja, det kan De stole paa,“ siger hun. „Han er ikke saa slem, som jeg troede. Vi var i Versailles i Gaar.“

„Der er kønt i Versailles,“ siger jeg. „Gangene dér er lidt udviklede, naar man ikke kender dem.“

„Ja, det er de ogsaa,“ siger hun.

„Og saa fortalte han Dem, at han elskede Dem, og forklarede det altsammen?“

„Akkurat,“ siger hun. „Og saa kyssede han mig for første og sidste Gang, og nu er han paa Vej til Amerika.“

„Til Amerika?“ siger jeg og staar stille midt paa Gaden.

„Ja, for at finde sin Kone,“ siger hun. „Han er meget skamfuld, fordi han ikke har gjort noget ved det før. Jeg gav ham et Par Vink om, hvordan han skulde bære sig ad — han er ikke videre snedig — og jeg tror nok, han finder hende.“ Hun trykkede min Arm let. Hun vilde have flirtet med sin egen Bedstefader — det er jeg overbevist om.

„Han var virkelig saa sød,“ vedbliver hun. „Jeg maatte hele Tiden tale alvorligt til mig selv for ikke at faa ondt af ham. Han fortalte mig, at det var hans Kærlighed til mig, der havde vist ham, hvilket Bæst han havde været. Han sagde, at han vidste, jeg ikke brød mig det mindste om ham — og jeg sagde ham ikke imod — og at det respekterede han mig for. Jeg kan ikke forklare Dem, hvordan han udtrykte det, men Meningen var den, at jeg var saa god, at kun en virkelig god Mand kunde have den mindste Chance for at vinde mig, og at enhver anden burde skamme sig over at have den Frækhed at forelske sig i mig, og at han ikke vilde hvile, før han havde bevist sig selv, at han var værdig til at have elsket mig, og saa vilde han ikke elske mig mere.“

„Det er en Smule indviklet,“ siger jeg. „De forstod det velsagtens?“

„Det var fuldstændig klart,“ siger hun noget kort, „og det fik mig for første Gang til virkelig at sætte Pris paa ham. Det fortalte jeg ham ogsaa.“

„Det faldt ham ikke ind at spørge Dem, hvorfor De havde flirtet som en Vulkan med en Mand, De ikke brød Dem om,“ siger jeg.

„Han kaldte det ikke Flirt,“ siger hun. „Han betragtede det som Venlighed overfor en ensom Mand i et fremmed Land.“

„Jeg tror nok, De har haft Held med Dem,“ siger jeg. „Der er Stof i ham til en god Ægtemand — det lader til, at han i hvert Fald er enfoldig nok.“

„Han er et meget indtagende Menneske, naar man kender ham,“ siger hun. „Alle Sømænd er tankeløse og letsindige.“

„Jeg vilde prøve paa at vænne ham af med det senere,“ siger jeg.

„Det var iøvrigt ogsaa dumt af hende at rejse bort uden at efterlade nogen Adresse,“ tilføjede hun, og da vi nu var naaet til Gadehjørnet, sagde vi Godnat til hinanden.

Nu gik der en Maanedes Tid, hvor der ikke skete noget. Den første Uge var Marie saa munter som en Killing, men efterhaanden som Dagene gik, og hun intet hørte fra ham, blev hun rastløs og nervøs. Saa en Morgen kom hun til Kaféen dobbelt saa vigtig, som da hun gik den foregaaende Aften, og jeg kunde se paa hendes Ansigt, at hendes lille Foretagende var ved at lykkes. Hun ventede, indtil vi havde Kaféen for os selv, hvilket sædvanlig indtraf omkring ved Middagstid; saa tog hun et Brev frem og viste mig det. Det var et pænt, ærbødigt Brev fuldt af Følelser, der vilde have gjort en Kirkeværge Ære. Takket være Maries Forslag, som han aldrig kunde være hende taknemlig nok for, og som viste, at hun var lige saa klog, som hun var god og smuk, havde han sporet Fru Sleight, født Mary Godselle til Quebec. Ved sin Onkels Død var hun taget dèrfra og havde faaet Plads

som Serveringsjomfru paa et Hotel i New York, og nu var han undervejs dertil for at fortsætte sin Søgen. Med Frøken Maries Tilladelse vilde han skrive til hende, hvad Resultatet blev. Hvis han vandt Lykken, vilde han udelukkende skyldes hende det. Hun havde vist ham hans Pligt — o. s. v.

En Uge senere kom der et andet Brev, denne Gang fra New York. Mary var intet Steds at finde, hun havde forladt sin Plads for to Aar siden, men ingen kunde give Oplysning om, hvad der senere var blevet af hende. Hvad skulde han gøre?

Mademoiselle Marie satte sig og skrev omgaaende og noget skarpt — paa daarligt Engelsk. Det forekom hende, at han var lidt for ubegavet. Som han vidste, talte Mary lige saa godt Fransk som Engelsk. Den Slags unge Piger — især naar de var Serveringsjomfruer — var meget søgte i Europa. Højest sandsynligt fandtes der i New York adskillige Engageringsbureauer, der gav sig af med at skaffe saadanne unge Damer Engagement i Europa. Hun havde engang hørt om et saadant Bureau — Brathwaites i 23. — eller maaske 24. Gade. Hun underskrev sig med sit nye Navn og tilføjede P. S., at en god Mand, der ikke kunde finde sin Hustru, vilde have skrevet i en mindre resigneret Tone.

Maries Forslag om at gaa til Agenten Brathwaite hjalp ham ikke saa lidt. En fjorten Dage senere kom et tredje Brev. Saa utroligt det lød — hans Hustru var i Paris! Hun havde taget Plads paa Hotel du Louvre. Unge Tom ventede at være i Paris omtrent samtidig med sit Brev.

„Jeg tror, jeg vil gaa hen paa Louvre og tale med Direktøren, hvis De kan undvære mig et Kvarters Tid,“ sagde Marie.

To Dage senere, Klokken ét præcis, kom Hr. Tom Sleight spadserende ind i Kaféen. Han saá hverken glad eller be-

drøvet ud. Han havde været paa „Louvre“; Mary Godselle var kommet derfra for et Aars Tid siden, men han havde faaet hendes Adresse i Paris og modtaget et Brev fra hende samme Morgen. Han viste Marie det. Det var kort og ikke videre velskrevet. Hun vilde møde ham i Tuilerieshaven samme Aften Kl. 7, ved Diana og Nymfen; han vilde kunne kende hende paa en Onyx Broche, han havde givet hende Dagen, før de blev gift. Hun mindede ham om, at det var Onyx for det Tilfælde, at han skulde have glemt det. Han blev kun et Par Minutter, og baade han og Marie talte alvorligt og lavmælt. Da han gik, lagde han en lille Æske i hendes Haand; han sagde, at han haabede, hun vilde bære det som Minde om én, i hvis Tanker hun altid vilde dvæle. Jeg véd ikke, hvad han mente, men det sagde han. Han gav ogsaa mig en meget smuk Spadserestok med Guldknep — hvorfor véd jeg ikke; saadan havde han det vel.

Marie bad om at maatte faa fri den Aften Kl. 6½. Jeg har aldrig set hende saa køn. Hun kaldte mig ind paa Kontoret, inden hun gik. Hun vilde have et Raad. I den ene Haand havde hun en smuk Opalbroche indfattet i Diamanter — den, han havde givet hende samme Dag — og i den anden den af Onyx.

„Skal jeg tage dem paa begge to — eller kun den ene?“ spurgte hun. Hun baade lo og græd allerede.

Jeg tænkte mig lidt om. „Jeg vilde tage den af Onyx paa i Aften,“ sagde jeg. „Alene.“

VED FEM-TEEN

AND FIFTY

THE END

1.

„Nogle af dem er ganske kønne,“ sagde Verdensdamen; „jeg vilde aldrig skrive saadanne Breve.“

„Det kunde mere mig at se et af Deres Kærlighedsbreve,“ indskød den mindre Digter.

„Det er forfærdelig pænt af Dem at sige det,“ svarede Verdensdamen. „Det faldt mig aldrig ind, at De vilde bryde Dem om et fra mig.“

„Det er det, jeg altid har sagt,“ riposterede den mindre Digter. „De har aldrig virkelig forstaaet mig.“

„Jeg tror, et Bind udvalgte Kærlighedsbreve vilde gaa godt,“ sagde Studinen. „Skrevet af den samme til flere forskellige og i forskellige Perioder. Naar man stadig skriver til den samme, kan man umuligt undgaa at gentage sig selv.“

„Eller fra forskellige forelskede til den samme Dame,“ foreslog Filosofen. „Det vilde være interessant at se, hvordan de forskellige Temperamenter reagerede overfor den samme Paavirkning. Det vilde kaste Lys over det kildne Spørgsmaal, om de Egenskaber, hvormed vi smykker vor Elskede, virkelig tilhører hende eller er vore egne, som hun laaner til Lejligheden. Vilde den samme Kvinde blive kaldt „Min Dronning!“ af én Brevskriver eller „Min egen Snut!“ af en

anden, eller vilde hun være sig selv overfor alle de Tilbedende?”

„De kunde jo prøve det,“ foreslog jeg Verdensdamen, „selvfølgelig saadan, at De kun tog de mere interessante med.“

„Tror De ikke, det vilde skaffe mig for mange Ubehageligheder?“ svarede Verdensdamen. „De, jeg udelod, vilde aldrig tilgive mig. Det er altid saadan med Mennesker, man glemmer at invitere med til en Begravelse — de tror, man gør det i den bevidste Hensigt at tilsidesætte dem.“

„Jeg skrev mit første Kærlighedsbrev, da jeg var seksten,“ sagde den mindre Digter. „Hun hed Monica. Jeg har aldrig truffet saa æterisk skøn en Kvinde. Jeg skrev Brevet og forsegled det, men kunde ikke blive enig med mig selv, om jeg skulde stikke hende det i Haanden, naar jeg mødte hende paa Gaden om Torsdagen eller vente til Søndag.“

„Der kan ingen Tvivl være om, at det bedste Tidspunkt er om Søndagen, naar man kommer fra Kirke,“ mumlede Studinen aandsfraværende. „Der er saa megen Forvirring, og saa har man ogsaa sin Salmebog — — — hvadbehager?“

„Jeg blev fritaget for at tage den Beslutning,“ vedblev den mindre Digter. „Om Torsdagen mødte jeg ikke hende, men en tyk, rødhovedet Pige, der besvarede mit spørgende Blik med en idiotisk Latter, og om Søndagen var hun ikke at se noget Steds i Nærheden af Kirken. Jeg fik senere at vide, at hun var blevet sendt pludseligt hjem den foregaaende Onsdag. Det viste sig, at jeg ikke var den eneste. Jeg lod Brevet ligge, hvor det laa, paa Bunden af min Skrivebordsskuffe, og glemte det efterhaanden. Aar efter blev jeg virkelig forelsket. Jeg satte mig hen for at skrive hende et Kærlighedsbrev, der som ved Trolddom kunde lænke hendes Skæbne til min. Det skulde rumme alle Tidens Elskov. Da jeg var færdig, læste jeg det igennem og var tilfreds med det. Saa, da jeg skulde

til at forsegle det, faldt det gamle Kærlighedsbrev, jeg syv Aar tidligere havde skrevet som Dreng, pludselig ud af Skuffen. Af ren Nysgerrighed aabnede jeg det, nærmest i Forventning om at komme til at le ad mig selv. Det endte med, at jeg afsendte det i Stedet for det Brev, jeg lige havde skrevet. Det indeholdt præcis samme Mening, men bedre udtrykt, mere oprigtigt, mere ligefremt.“

„Naar det kommer til Stykket, kan en Mand saa fortælle en Kvinde stort mere, end at han elsker hende?“ sagde Filosoffen. „Alt det øvrige er kun Ornament, ligesom den „Fuldstændige og udtømmende Beretning fra vor specielle Korrespondent“, der er lavet over et Reuter Telegram paa tre Linier.“

„Paa den Maade kunde man jo reducere „Romeo og Julie“ til en Tragedie paa to Linier,“ sagde den mindre Digter, —

„Svend og Pige, elskovsgale;
stor Forvirring, trist Finale.“

„Det interessante ligger i det Spørgsmaal, — hvorfor elsker han mig?“ sagde Studinen.

„Det spurgte jeg engang en Mand om,“ sagde Verdensdamen. „Han svarede, at det var, fordi han ikke kunde lade være. Det lød saa dumt — akkurat den Forklaring, Stuepigen giver, naar hun slaar éns Yndlingstepotte i Stykker. Og dog var det Svar sagtens lige saa forstandigt som ethvert andet.“

„Nej, mere,“ bemærkede Filosoffen. „Det er den eneste mulige Forklaring.“

„Hvis man blot kunde opnaa at faa sandfærdige Svar,“ sagde den mindre Digter, „hvilken Strøm af Lys vilde det ikke kaste over det skjulte i Livet!“

„Det forekommer mig nu, at Kærligheden tværtimod bli-

ver alt for stærkt belyst," sagde Filosoffen. „Emnet er ved at blive forsimplet. Hvert Aar trækker tusind Problem-Skue-spil og Romaner, Digte og Afhandlinger Forhænge fra Kærlighedens Tempel og trækker den nøgen ud paa Markedspladsen til en grinende, gloende Mængde. I en Million Noveller, der enten skal være humoristiske eller alvorlige, bliver der taget mere eller mindre plumpt paa den. Der er ikke levnet den en Trevl af Selvagtelse. Den er fast Inventar i hvert eneste Vittighedsblad. Hvert af dens lønlige, ømme Ord er blevet Jargon, hvert af dens Kærtegn spotter os fra Plakater og Reklamegavle. Hver Gang vi ytrer elskovsfulde Ord, lyder en hæslig Parodi i vore Øren. Enhver Situation er paa Forhaand ødelagt for os af „Humoristerne.“

„Jeg har set mange Parodier paa „Hamlet“, men Skuespillet interesserer mig alligevel stadig," sagde den mindre Digter. „Jeg husker en Fodtur, jeg engang foretog i Bayern. Visse Steder er Vejen hele Allée af Krucifixer, der enten er komiske eller frastødende. De laves paa Maskine af en Fabrik. Og dog er Kristus stadig skøn for de Bønder, der gaar forbi. Man kan kun nedværdige det, der allerede i sig selv er foragteligt. Og saadan er det ogsaa med Kærligheden. Jo mere den bliver forfladiget, gjort latterlig, brugt til Reklame, jo mindre bliver Folks Tilbøjelighed til at affekttere Kærlighed — til at være forelsket i Elskoven, som Heine tilstod, at *han* var.“

„Er vi født med Trangen til Kærlighed, eller søger vi at erhverve den, fordi den er paa Moden," sagde Studinen — „tager os sammen og elsker, ligesom Drengene ryger, fordi alle andre gør det, og de ikke vil staa tilbage?“

„Det store Flertal af Mænd og Kvinder er ude af Stand til virkelig at elske," sagde den mindre Digter. „Hos de fleste er det en ren dyrisk Lidenskab, hos andre blid Affektation.“

„Unge Piger er saa taabelige,“ sagde Gammeljomfruen. „Sommetider er det Kvindens Skyld, sommetider Mandens, oftere begges. Disse smaa Opmærksomheder, de ømme Ord, de ubetydelige Kærlighedsbeviser, der betyder saa meget for de, der elsker — det vilde koste saa lidt ikke at glemme dem, og de gør Livet langt skønnere.“

„Der er en vis sund Fornuft i alting,“ svarede jeg. „Hemmeligheden bestaar i ikke at gaa for langt til nogen af Siderne. Han havde været den mest forelskede Kæreste, aldrig lykkelig, naar han ikke var hos hende; men inden de havde været gift et Aar opdagede hun til sin Forbavselse, at han kunde være fornøjet uden hende, at han virkelig gjorde sig Ulejlighed for at være behagelig overfor andre Kvinder. Han kunde tilbringe hele Eftermiddage i sin Klub, nu og da spadserere en lille Tur alene og af og til lukke sig inde i sit Arbejdsværelse. Det gik saa vidt, at han en Dag rent ud meddelte hende, at han havde Lyst til at forlade hende en Uge for at tage paa Fisketur med nogle Venner. Hun beklagede sig aldrig — i hvert Fald ikke overfor ham.“

„Det var dumt af hende,“ sagde Studinen. „I saadanne Tilfælde er det uklogt at være tavs. Saa véd den anden ikke, hvad der er i Vejen med én, og man selv bliver mere og mere ubehagelig af indædt Forbitrelse.“

„Hun betroede sig til en Veninde,“ forklarede jeg, „og Veninden fortalte saa ham, hvad der var i Vejen. Hun forklarede ham, at hans Forsømmelighed og Ligegyldighed langsomt gjorde hans Hustru kold overfor ham. Han kom med Indvendinger.

„En Kæreste og en Ægtemand er ikke det samme,“ erklærede han, „det er en ganske anden Situation. Naar man vil indhente en Mand, saa løber man efter ham, men naar man saa har fanget ham, slaar man sig til Ro og spadserer ved

Siden af ham; man bliver ikke ved med at raabe og vifte med Lommetørklædet, naar man først har ham.“

Deres fælles Veninde saá anderledes paa det.

„Man maa bevare, hvad man har vundet,“ sagde hun, „ellers smutter det fra én igen. Ved en ganske bestemt Optræden har du vundet en sød Piges Hengivenhed, hvordan kan du vente, at hun bliver ved med at synes om dig, naar du saa ganske forandrer Væsen overfor hende?“

„Du mener altsaa, at jeg som Ægtemand skal tale og handle ganske, som da jeg var hendes Kæreste?“ spurgte han.

„Ja, akkurat,“ sagde Veninden. „Hvorfor ikke?“

„Det forekommer mig lidt løjerligt,“ brummede han.

„Gør Forsøget,“ sagde Veninden.

„Godt,“ sagde han, „det skal jeg.“ Og saa gik han lige hjem og tog fat.“

„Var det for sent?“ spurgte Gammeljomfruen, „eller fandt de hinanden igen?“

„Den næste Maaned,“ svarede jeg, „var de sammen de fireogtyve Timer i Døgnet. Og saa blev det Hustruen, der, ligesom Digteren i Gilberts *Patience*, erklærede, at hun vilde blive henrykt ved nu og da at faa en Eftermiddag fri.

Han hang over hende, naar hun klædte sig paa om Morgen. Naar hun havde faaet sit Haar til at sidde, kyssede han det lidenskabeligt, saa det faldt ned igen. Ved Maaltiderne holdt han hendes Haand under Bordet og vilde absolut made hende. Han forlod hende ikke et Minut den hele Dag. Hun kunde aldrig komme til at læse en Bog; han vilde læse højt for hende, sædvanlig Brownings Digte eller Oversættelser af Goethe. Højtlesning var ikke hans stærke Side, men i deres Kærligheds Vaar havde hun udtrykt sin Tilfredshed med hans Forsøg, og det glemte han ikke at minde

hende om nu. Hvis hun prøvede paa at skrive et Brev, greb han Papiret, hendes kære Hænder rørte ved, og gav sig til at kysse det — og tværede selvfølgelig Blækket ud. Naar han ikke masede hendes Ligtorne ved at sidde paa hendes Fødder, balancerede han gerne paa hendes Stolearm og dumpede nu og da ned paa hende. Hvis hun skulde i Butiker, gik han med, og gjorde sig til Grin hos Dameskræderinden. I Sel-skaber ænsede han ikke andre end hende og blev fornærmet, hvis hun mælede et Ord til andre end ham. Men de kom for Resten ikke meget ud i den Maaned; de fleste Indbydelser afslog han for dem begge, idet han mindede hende om, at hun engang havde betragtet en Aften alene med ham som det yndigste paa Jorden. Han gav hende latterlige Navne og talte Barnesprog til hende, og en halv Snes Gange om Dagen var hun nødt til at sætte sit Haar om. Og som sagt, da Maaneden var gaaet, var det hende, der foreslog en lille Standsning i Ømheden.“

„Hvis jeg havde været hende, saa havde jeg foreslaaet Skilsmisse,“ sagde Studinen. „Jeg vilde have hadet ham Resten af mit Liv.“

„Blot fordi han prøvede paa at føje Dem?“ sagde jeg.

„Fordi han havde vist mig, hvilken Idiot jeg var, at jeg nogensinde havde brudt mig om hans Kærlighed,“ svarede Studinen.

„Man kan som Regel gøre Folk latterlige ved at tage dem paa Ordet,“ sagde Filosoffen.

„Særlig Kvinder,“ mumlede den mindre Digter.

„Gud véd, om der virkelig er saa stor Forskel paa Mænd og Kvinder, som vi tror?“ sagde Filosoffen. „Den, der findes, skyldes den mon ikke snarere Civilisationen end Naturen, mere Udviklingen end Instinktet?“

„Fornægter man Brydningen mellem det mandlige og

det kvindelige, berøver man Livet dets halve Poesi," indvendte den mindre Digter.

„Poesien er skabt for Menneskets Skyld og ikke Mennesket for Poesiens," svarede Filosoffen. „Jeg er tilbøjelig til at tro, den Brydning, De taler om, er noget, Digterne har fundet paa. Det er ligesom med Aviserne, der altid opflammer til Krig; det giver dem noget at skrive om og er ikke fri for at paavirke Oplagets Størrelse. Naar man vil finde Naturens oprindelige Hensigter, gør man altid klogest i at studere vore Fætre, Dyrene. Dér ser vi intet Tegn paa denne fundamentale Forskel; dér er det kun en Gradsforskel, det drejer sig om.“

„Jeg er ganske enig med Dem," sagde Studinen. „Da Manden fik Forstand, saá han Fordelen ved at bruge sin eneste Overlegenhed, den dyriske Styrke, til at gøre Kvinden til sin Slave. I enhver Henseende er hun utvivlsomt ham overlegen.“

„Det er Kvindeløik," bemærkede jeg. „At Kønnene er jævnbyrdige, behøver strengt taget ikke at betyde, at Kvinden er den overlegne.“

„Er alle Mænd da logiske?" spurgte Studinen.

„Som Helhed — ja," svarede den mindre Digter.

II.

„Kvindens Ulykke er, at hun er blevet forrost,“ sagde Filosofen. „Det har forvirret hendes Forstand.“

„De indrømmer altsaa, at hun har Forstand?“ spurgte Studinen.

„Jeg har altid ment, det oprindelig var Naturens Hensigt, at hun skulde have det. Det er hendes Beundrere, der altid har fremstillet hende som den tomhjernede.“

„Hvorfor har begavede unge Piger mon altid stridt Haar?“ spurgte Verdensdamen.

„Fordi de ikke bruger Krøllejern,“ forklarede Studinen. Hun sagde det noget skarpt, forekom det mig.

„Det er aldrig faldet mig ind,“ mumlede Verdensdamen.

„I den Forbindelse er det maaske værd at omtale, at man aldrig hører stort om begavede Mænds Koner,“ sagde jeg spagfærdigt. „Og naar man endelig gør det, saa var man helst fri for det. Tænk paa Carlyle.“

„Da jeg var endnu yngre end jeg er nu,“ sagde den mindre Digter, „tænkte jeg stærkt paa at gifte mig — det gør meget unge Mænd. Jeg sagde til mig selv, at min Kone maatte være en klog Kvinde. Og dog er der besynderligt nok ikke én af de Kvinder, jeg nogensinde har elsket, der egentlig har imponeret mig ved sin Begavelse — de tilstedeværende selvfølgelig undtagne — som sædvanlig.“

„Hvor kan det dog være, at vi i vort Livs alvorligste Anliggende, Ægteskabet, ringeagter ethvert alvorligt Hensyn?“ sukkede Filosofen. „Et Par bedaarende Smilehuller kan ofte skaffe en Kvinde den bedste Mand, medens Dyd og Forstaaelse i Forening knap nok kan skaffe hende den værste.“

„Jeg tror, Forklaringen er den,“ svarede den mindre Digter, „at det i vort Livs, skal vi sige mest naturlige Anliggende, Ægteskabet, udelukkende er vore naturlige Instinkter, der taler. For selv om vi iklæder den Ting alle Veltalenhedens Sprogbloster, staar den dog i Forbindelse med det rent dyriske i os. Manden drages til det af sine primitive Drifter og Kvinden af sin medfødte Længsel efter at blive Moder.“

„Jeg hader nu at trænge til Bunds i Tingene,“ sagde Verdensdamen. „Det holdt min stakkels kære Far saa meget af. Han kunde forklare os Østersens Tilblivelseshistorie, mens vi sad og spiste den. Stakkels Mama kunde aldrig faa sig til at røre dem, naar hun havde hørt ham. Midt i Desserten kunde han give sig til at diskutere med Onkel Paul om Svineblod eller Okseblod var bedst for Vinstokke. Jeg husker, dengang Emilys Yndlingspony døde; jeg har aldrig før eller siden set hende saa fortvivlet over noget. Hun spurgte Far, om han havde noget imod, at det stakkels Dyr blev begravet i Haven. Hun vilde saa nu og da besøge dens Grav og græde ved den. „Ja, det maa du da rigtignok,“ sagde han, „vi lægger ham til Hvile i det nye Jordbærbed.“ I det Øjeblik kom gamle Pardoe, Overgartneren, hen til os og sagde: „Jeg skulde lige til at spørge Frøken Emily, om hun ikke hellere vilde have det stakkels Dyr begravet under et af Aprikostræerne. De har staaet daarligt i den senere Tid.“ Han sagde, at det var et kønt Sted, og at han vilde lave en Slags Gravmæle over den. Stakkels Emily var dengang ligeglad med, hvor Dyret blev begravet, naar det bare blev det, saa vi lod dem om at afgøre

Spørgsmaalet. Jeg kan ikke huske, hvordan det blev ordnet, men jeg véd, at hverken hun eller jeg spiste Jordbær eller Aprikoser de næste to Aar.“

„Hver Ting til sin Tid,“ indrømmede Filosoffen. „Man diskuterer ikke Spørgsmaalet om Blodets Farvestoffer og deres Holdbarhed med en Elsker, der skriver Digte til sin Elskerindes Kinders Rødme. Emnet er ikke destomindre interessant.“

„Vi Mennesker er Naturens Yndlinge,“ vedblev den mindre Digter, „hendes Haab, som hun opofrer sig for: hun skylder sin egen Overbevisning til Side og siger til sig selv, at hun er gammeldags. Hun har ladet os forlade sig og besøge den fremmede Skole, hvor man ler ad alle hendes Idéer. Vi har faaet nye, besynderlige Meninger, der foruroliger den gode Dame. Og dog er det besynderligt at se, hvor lidet vi i hvert Fald i Livets afgørende Spørgsmaal er forskellige fra hendes andre Børn, der aldrig har forladt hende. Vort Gloseforraad er udvidet og udviklet, og dog er det utilstrækkeligt i Tilværelsens store Øjeblikke. Vort Sprog er stadig det uartikulerede Udbrud, naar vi favner de levende eller staar ved de Dødes Leje. Vore Fornødenheder er blevet mere komplicerede; en Dinér paa ti Retter med Tilbehør er traadt i Stedet for en Haandfuld Frugter og Nødder samlede uden Møje. Er vi derved saa vidt fjernede fra vor lille Broder, der, naar han har slugt sin beskedne, men nærende Orm, flagrer op paa en Gren og kvidrer sin Tak til Gud? Den firkantede Murstenskasse, hvori vi bevæger os, ved hvert Skridt hindret af Trætimester, beklædt med et Utal af farvede Papirstrimler, belæsset med en Mangfoldighed af forarbejdet Metal og Kalk, har fortrængt den billige og bekvemme Hule. Vi klæder os i andre Dyrs Skind i Stedet for at lade vort eget udvikle sig til et naturligt Beskyttelsesmiddel. Vi hænger Stumper af

Stene og Metal paa os, men under det altsammen er vi stadig smaa tobenede Dyr, der ligesom alle de andre kæmper for at leve og formere sig. Vore Komedier og Tragedier udspilles i hvert Græsstraa. I Pels og Fjer kan vi finde os selv igen.“

„Jeg véd det,“ sagde Verdensdamen, „jeg har hørt det saa tit altsammen. Det er noget Vrøvl, og det kan jeg bevise Dem.“

„Det er let nok,“ bemærkede Filosoffen. „Selve Bjergprædiken er blevet bevist at være noget Vrøvl — blandt andre af en Biskop. Den anden Side af en Sag er altid noget Nonsens — Vragen af det Klæde, Visdommen væver.“

„Der var en Frøken Askew paa Universitetet,“ sagde Studinen. „Hun var enig med alle Mennesker. Jeg havde en lang Samtale med hende, inden jeg rejste bort, og prøvede paa at forstaa hende; hun var et interessant Pigebarn. „Jeg tror, jeg kunde vælge mig en af de forskellige Filosooffers Overbevisning, hvis de blot vilde svare hverandre. Men det vil de ikke. De vil slet ikke høre paa hverandre. De bliver blot ved med at gentage deres eget.“

„Der er aldrig noget Svar,“ forklarede Filosoffen. „Kernen i enhver oprigtig Overbevisning er Sandhed. Dette Liv indeholder kun Spørgsmaalene — Løsningen følger i næste Nummer.“

„Hun var et mærkværdigt Pigebarn,“ sagde Studinen smilende. „Vi lo altid ad hende.“

„Ja, det tror jeg gerne,“ bemærkede Filosoffen.

„Det er ligesom at gaa i Butiker,“ sagde Gammeljomfruen.

„Gaa i Butiker!“ udbød Studinen.

Gammeljomfruen rødmede. „Jeg tænkte blot højt,“ sagde hun. „Det lyder dumt. Det var et Indfald, jeg fik.“

„De tænkte paa Vanskeligheden ved at vælge?“ spurgte jeg.

„Ja,“ svarede Gammeljomfruen. „De viser én saa meget forskelligt, man kan slet ikke bestemme sig — jeg i hvert Fald ikke. Jeg bliver helt vred paa mig selv. Det forekommer mig selv saa karakterløst, men jeg kan ikke gøre for det. For Eksempel den Kjole, jeg har paa — — —“

„Den er bedaarende,“ sagde Verdensdamen. „Som Kjole. Jeg har siddet og beundret den. Skønt jeg maa indrømme, at jeg synes, mørke Farver klæder Dem endnu bedre.“

„De har fuldstændig Ret,“ svarede Gammeljomfruen. „Jeg kan selv ikke udstaa den. Men De véd, hvordan det er. Jeg havde en Følelse af at have været i Butiker hele Dagen. Jeg var saa træt. Hvis blot — — —“

Gammeljomfruen tav pludselig. „Undskyld,“ sagde hun. „Jeg afbrød vist.“

„Jeg er glad for det,“ sagde Filosoffen. „Jeg synes, jeg har faaet en Forklaring.“

„Paa hvad?“ spurgte Studinen.

„Paa den Vis, hvorpaa saa mange af os vælger Overbevisning. Vi kan ikke lide at gaa ud af Butiken uden at have købt noget.“

„Men,“ fortsatte Filosoffen, henvendt til Verdensdamen, „De var ved at forklare — bevise noget.“

„At jeg vrøvlede,“ oplyste den mindre Digter. „Hvis det da ikke er Dem for anstrengende.“

„Aldeles ikke,“ svarede Verdensdamen, „det er nemt nok. Civilisationens Gaver kan ikke være det meningsløse Juks, som I Barbariets Forsvarere vil gøre dem til. Jeg husker, at Onkel Paul engang havde en ung Abe med hjem til os; han havde fanget den i Afrika. Ved Hjælp af et Par Grene lavede

vi en Slags Imitation af et Træ i Skabværelset til denne min lille Broder, som De vel vil kalde ham. Det var en uforlignelig Efterligning af det, han og hans Forfædre maa have været vante til gennem Tusinder af Aar, og de to første Nætter sov han mellem Grenene. Den tredie smed det lille Bæst den arme Kat ud af dens Kurv og sov paa Dunpuden, og senere skulde han ikke have noget af Træer, hverken rigtige eller efterlavede. Da der var gaaet tre Maaneder, tog han de Abenødder, vi bød ham, og smed dem i Hovedet paa os. Han foretrak langt Smaakager og tynd Te med meget Sukker, og naar vi vilde have ham fra Køkkenilden paa en rask Tur Haven rundt, maatte vi bære ham bandende ud — det var naturligtvis ham, der bandede. Jeg er fuldstændig enig med ham. Jeg foretrækker langt denne Stol, jeg sidder i — denne „Trætingest“, som De kalder den — for den mest bekvemme Blok af gammel rød Sandsten, som den bedst møblerede Hule kunde byde mig, og jeg er degenereret nok til at synes, jeg ser ganske godt ud i denne Kjole — meget bedre end mine Brødre og Søstre, hvem den oprindelig tilhørte; de forstod ikke at faa det mest mulige ud af Tingene.“

„De vilde under alle Omstændigheder se fortryllende ud,“ mumlede jeg med Overbevisning, „selv — — —“

„Jeg véd, hvad De vil sige,“ afbrød Verdensdamen, „De maa hellere lade være. Det er meget upassende, og i øvrigt er jeg ikke enig med Dem. Jeg vilde faa tyk, grov Hud og Haar over det hele og ikke have noget at skifte med.“

„Jeg hævder, at det, vi kalder Civilisation, har gjort lidet andet end at pirre vore dyriske Drifter. Deres Argumenter bekræfter min Teori. Deres Vidneudsagn til Fordel for Civilisationen bestaar deri — at den kan kildre en Abekats Appetit. De havde ikke behovet at gaa saa langt tilbage. Vore Dages ædle Vildmand kaster sit klare Kildevand bort

for at gribe efter Missionærens Brændevin. Han vil endog afskaffe sine Fjerprydelser, der i hvert Fald var maleriske, til Fordel for en høj Hat uden Spor af Skygge. Derefter følger ternede Bukser og billig Champagne. Hvori bestaar Fremskridtet? Civilisationen yder os større legemligt Velvære. Det indrømmer jeg. Har den givet os noget andet virkeligt Fremskridt, vi ikke ad andre Veje kunde have naaet hurtigere?"

„Den har givet os Kunsten,“ sagde Studinen.

„Naar De siger „os“, saa gaar jeg ud fra, at De mener den ene af en halv Million Mennesker, for hvem Kunst er mere end et Navn. Naar vi udelader de talløse Horder, der absolut aldrig nogensinde har hørt Ordet, og beskæftiger os med de Par Tusinder spredt omkring i Europa og Amerika, der plaprer det, hvor mange af dem tror De saa, den har nogen virkelig Indflydelse paa, paavirker, udvikler? Ikke mere end én af tolv har noget som helst Udbytte af det, han ser paa, og han behøver absolut ikke at være den bedste af det Dusin. Nero var en utvivlsom Kunstelsker, og August af Sachsen, „den Syndens Mand“, som Carlyle kalder ham, har efterladt umiskendelige Beviser for, at han var en Kender af det rene Vand. Der er Eksempler paa det samme selv i vore Dage. Kan vi saa stole paa, at Kunsten højner os?"

„De taler bare for at snakke,“ erklærede Studinen.

„Man kan ogsaa tale for at tænke bedre,“ oplyste den mindre Digter. „Det kommer man ikke udenom. Men selv om man indrømmer, at Kunsten alt i alt har gavnet Menneskeheden, at den ejer en Tiendedel af de sjæledannende Egenskaber, den reklamerer med — hvilket er rigeligt regnet efter min Mening — saa bliver dens Indflydelse paa Verdensbilledet alligevel uendelig ringe.“

Henry fortæller.

„Den trænger igennem,“ hævdede Studinen. „Fra de faa breder den sig til de mange.“

„Det er aabenbart en noget langsom Proces,“ svarede den mindre Digter. „Resultatet kunde opnaas meget hurtigere ved at gaa udenom Mellemmanden.“

„Hvilken Mellemmand?“ spurgte Studinen.

„Kunstneren,“ forklarede den mindre Digter, „den Mand, der har gjort det hele til Forretning, der sælger Følelser over Disken. En Corot eller en Turner er, naar det kommer til Stykket, kun tarveligt Arbejde sammenlignet med en Foraars-Fodtur gennem Schwartzwald eller Udsigten fra Hampstead Heath en November Eftermiddag. Hvis vi havde været mindre optaget af at tilegne os „Civilisationens Goder“, mens vi gennem de graa Aarhundreder arbejdede os frem til Storbyens Fattiggader og Bøndergaarde med Bølgeblikstag, kunde vi maaske have faaet Stunder til at lære at elske det skønne i denne Verden. Men vi har haft saa travlt med at „civilisere“ os, at vi har glemt at leve.“

„Jeg kendte engang en italiensk Grevinde, der havde gaaet i Skole med Mama,“ sagde Verdensdamen. „Hun vilde aldrig ulejlige sig en Kilometer bort fra den slagne Vej for at se paa Naturskønhed. „Hvorfor skulde jeg det?“ sagde hun. „Hvad har vi Malerne til? Hvis der er noget godt, lad saa dem bringe mig det, saa skal jeg se paa det.“ Hun sagde, at hun foretrak Maleriet for Virkeligheden, det var saa langt mere kunstnerisk. I selve Naturen var der altid en Fabrikskorsten i det fjerne eller en Restaurant i Forgrunden, der ødelagde hele Virkningen, sagde hun. Det udelod Kunstneren. Om nødvendigt kunde han indføre en Ko eller en køn Pige til at pynte paa det. Hvis der var en rigtig Ko, saa stod den altid forkert, og den virkelige Pige var sandsynligvis tyk og grim eller havde en hæsleg Hat paa. Kunstneren

vidste nøjagtig, hvilken Slags Pige det skulde være, og sørgede for, at hun var der og havde den rigtige Hat paa. Hun sagde, at saadan var det med alting her i Livet efter hendes Erfaring — Plakaten pyntede altid paa Skuespillet.“

„Ja, saa langt er vi snart kommet,“ svarede den mindre Digter. „Som en kendt Maler engang sagde — Naturen kan ikke holde Trit med Idealet. I det fremskredne Tyskland forbedrer de Vandfaldene og laver Ornamente paa Klipperne. I Paris sminker de Smaabørn.“

„Det kan De nu neppe give Civilisationen Skyld for,“ indvendte Studinen. „Fortidens Briter havde en levende Sans for Krigsmaling.“

„Menneskets første, vaklende Skridt paa Kunstens Vej kulminerer i Sminkekrukker og Haarfarve,“ indrømmede den mindre Digter.

„Hør nu!“ lo Gammeljomfruen, „De er for snæversynet. Civilisationen har givet os Musiken. De maa da indrømme, at den har været os et Gode.“

„Kære Frøken,“ svarede den mindre Digter, „De taler om den eneste Kunstart, som Civilisationen har haft lidet eller intet med at gøre, den eneste Kunst, Naturen har givet til baade Mennesker og Fugle og Insekter, den eneste intellektuelle Nydelse, som vi deler med hele Dyreverdenen, undtagen Hundeslægten; og selv Hundens Hyl kan meget godt være et ærligt, omend mislykket, Forsøg paa at lave Musik. Jeg havde engang en Foxterrier, der altid hylede i Takt. Jubal bandt os og hjalp os ikke. Det var ham, der fik Musiken til at stivne under Professionalismens Forbandelse, saa vi nu sidder stumme i vort Parket og lytter til den betalte Musiker. Hvis disse Musikere ikke havde været, kunde Musiken blive universel. Den menneskelige Røst er stadig det skønneste Instrument, vi ejer. Vi har ladet det blive forstemt

for bedre at kunne goutere fingerfærdige Gøglere, som blæser i Horn og skælver paa Streng. Den musikalske Verden kunde være blevet et Begreb, der omfattede Universet. Civilisationen har indskrænket dets Betydning til at gælde en Klike.“

„A propos Musik,“ sagde Verdensdamen, „har De hørt Griegs sidste Orchestersuite? Jeg har øvet mig paa den.“

„Aa! lad os høre den,“ bad Gammeljomfruen. „Jeg elsker Grieg.“

Verdensdamen rejste sig og aabnede Flyglet.

„Jeg har nu altid ment — — —“ bemærkede jeg.

„Aa, vær rar at tie stille,“ sagde den mindre Digter.

III.

„Jeg har aldrig kunnet lide hende,“ sagde Gammeljomfruen. „Jeg har altid vidst, hun var hjerteløs.“

„Efter min Mening har hun vist sig som en sand Kvinde,“ sagde den mindre Digter.

Verdensdamen lo.

„Jeg tror virkelig, De vil erklære Dem for en Beundrer af Furiernes Frisure, hvis det Emne kom paa Bane,“ sagde hun.

„Det er hans irske Blod,“ oplyste jeg. „Han maa altid være mod Regeringen.“

„Vi burde være ham taknemlig,“ bemærkede Filosoffen. „Gives der noget mere uinteressant end en behagelig Samtale, hvor alle er enige? Uenighed kan derimod virke stimulerende.“

„Jeg tror, det var Grunden til, at Emily aldrig kunde komme nogen Vegne med den stakkels kære George,“ sagde Verdensdamen. „Han var altid enig med hende. Hun sagde, at det fik hende til at føle sig saa forfærdelig dum.“

„Mennesket er et stridbart Dyr,“ forklarede Filosoffen. „En Officer, der havde gjort den sydafrikanske Krig med, fortalte mig netop forleden, hvordan han engang var ude med en Deling og fik Efterretning om, at en lille Styrke var

paa Færde tæt ved. Delingen marcherede af i straalende Humør, og efter tre Dages anstrengende Fremtrængen i vanskeligt Terræn naaede de det, de troede var Fjenden. I Virkeligheden var det slet ikke ham, men en Trop kongelige Frivillige, der var faret vild. Min Ven fortalte mig, at han aldrig havde hørt Magen til de Eder og Forbandelser, hvormed hans Deling hilste disse ulykkelige Frivillige — deres egne, kære Landsmænd.“

„Jeg kunde aldrig taale en Mand, der var enig med mig,“ sagde Studinen.

„Kære De,“ sagde Verdensdamen. „Det tror jeg ikke, De risikerer.“

„Hvorfor ikke?“ spurgte Studinen.

„Jeg tror bedre om Dem, kære De,“ svarede Verdensdamen.

„Hvem var det,“ spurgte Filosoffen, „der sagde: Inden man kan angribe en Løgn, maa man berøve den dens Sandhed?“

„Det lyder som Emerson,“ bemærkede jeg.

„Kan gerne være,“ sagde Filosoffen, „lige saa sandsynlig ikke. Berømmelsen har Ansvar for meget. Shakespeare faar Skylden for den meste Poesi.“

„For en Uges Tid siden kom jeg ind i en Stue,“ sagde jeg. „Vi talte netop om Dem,“ udbød Værtinden. „Er den ikke af Dem?“ Hun pegede paa en Artikel i et vist Magasin, der laa opslaaet paa Bordet. „Nej,“ svarede jeg. „Der er allerede flere, der har spurgt mig om det samme. Det forekommer mig, at det er en temmelig ligegyldig Artikel.“ „Ja, jeg vil ikke paastaa, at jeg synes, der er noget ved den,“ sagde Værtinden.“

„Jeg kan ikke gøre for det,“ sagde Gammeljomfruen, „jeg

kan nu ikke lide de unge Piger, der med koldt Blod sælger sig for Penge.“

„Men hvad andet kan de sælge sig for?“ spurgte den mindre Digter.

„En ung Pige skal slet ikke sælge sig,“ svarede Gammeljomfruen varmt. „Hun skal give sig selv for Kærlighed.“

„Er vi ikke ved at blive uenige, blot fordi vi bruger Ordene i forskellig Betydning?“ spurgte den mindre Digter. „Vi kender vist allesammen Historien om den jødiske Marskandiser, som Rabbien bebrejdede, at han havde gjort Forretninger paa Sabbaten. „Forretninger!“ svarede den anklagede indigneret. „Kalder De at sælge det Sæt Tøj for 18 Shillings for en Forretning! Det er Velgørenhed, er det!“ Denne „Kærlighed, for hvilken den unge Pige giver sig bort“ — lad os tage det lidt mere nøgternt — indbefatter den ikke ganske selvfølgeligt mere materielle og haandgribelige Ting? Vilde den Tilbedte ikke blive en Smule forbavset, naar hun opdagede, at „Kærlighed“ var alt, hvad hendes Elskede vilde byde hende. Tror De ikke, hun vilde udbryde: „Men hvor er Lejligheden — og Møblerne? Og hvad skal vi leve af?“

„Det er Dem, der leger med Ordene,“ hævdede Gammeljomfruen. „Det større indbefatter det mindre. Naar han elsker hende, ønsker han naturligvis — — —“

„At belæse hende med alle sine jordiske Rigdomme,“ afbrød den mindre Digter. „Med andre Ord, han betaler en Pris for hende. Hvad Kærligheden angaar, er det kvit. I Ægteskabet giver Manden sig til Kvinden, som Kvinden giver sig til Manden. Jeg véd nok, at Manden har gjort Krav paa større Frihed for sig, men det Krav har Kvinden altid bekæmpet af al sin Magt. Hun er gaaet af med Sejren. Juridisk og moralsk er Mand og Kone nu bundet af de samme

Love. Og naar det er saadan, falder hendes Paastand, at hun giver sig selv, til Jorden. Hun alene af de to kræver en Pris.“

„Skal vi sige en Livrente,“ bemærkede Filosoffen. „Men i hver Samfundsklasse gør Kvinden sin Part af Arbejdet her i Verden. Blandt de fattige er hun den, der arbejder haardst. Der er en Bondevise med utallige Vers; jeg har ofte hørt den ved Høstgilder og landlige Baller. Omkvædet lyder saadan:

„Ved Solnedgang er hans Arbejde endt,
men hendes faar aldrig Ende!“

„Min Husholderske meddelte mig for et Par Maaneder siden, at Kokkepigen havde sagt op,“ sagde Verdensdamen. „Det var da kedeligt,“ svarede jeg, „har hun fundet en bedre Plads?“ „Det er jeg ikke saa sikker paa,“ svarede Markham. „Hun skal være Enepige.“ „Enepige!“ udbød jeg. „Ja, hos gamle Hudson ved Kulkompagniet,“ svarede Markham. „De husker maaske, at hans Kone døde sidste Aar. Han har syv Børn, stakkels Mand, og ingen til at tage sig af dem.“ „De mener vel, at hun skal giftes med ham?“ sagde jeg. „Ja, det siger hun ogsaa,“ lo Markham. „Jeg har forklaret hende, at hun giver Afkald paa et godt Hjem og halvtreds Pund om Aaret for at blive Enepige uden Løn. Men det kan de Pige-børn aldrig lære at forstaa.“

„Jeg kan godt huske hende,“ svarede den mindre Digter, „det var en lidt bedrøvelig Dame. Lad mig tage et andet Eksempel. De har en ualmindelig køn Stuepige — Edith hedder hun vist.“

„Jeg har lagt Mærke til hende,“ udbød Filosoffen. „Hun har et ganske usædvanlig nydeligt Væsen.“

„Jeg har aldrig kunnet udstaa rødhaarede Folk,“ sagde Studinen.

„Man kan ikke kalde hende rødhaaret,“ indvendte Filossen: „naar man ser nøjere til, er det snarere gyldent.“

„Hun er en meget flink Pige,“ indrømmede Verdensdamen, „men jeg tror ikke, jeg kan beholde hende. Hun kan ikke enes med de andre Piger.“

„Véd De, om hun er forlovet?“ spurgte den mindre Digter.

„For Tiden tror jeg, hun spadserer med den ældste Søn i den „Blaa Løve“. Men hun har aldrig haft noget imod Forandring. Hvis De virkelig mener det alvorligt — — —“

„Jeg tænkte ikke paa mig selv,“ sagde den mindre Digter. „Men hvis nu en ung Herre, der var lige saa indtagende, eller omtrent lige saa indtagende, som den „Blaa Løve“ og desuden havde to eller tre Tusind om Aaret, optraadte som Tilbeder, tror De saa, den „Blaa Løve“ havde store Chancer?“

„Maa jeg spørge Dem om noget,“ afbrød Studinen. „Tror De, en Murersvend vilde være længere om at vælge imellem en Hertuginde og en Opvaskerpige?“

„Men Hertuginder forelsker sig ikke i Murersvende,“ svarede den mindre Digter. „Og hvorfor ikke? Veksellereren flirter med Barpigen — det har man set før; undertiden gifter han sig ogsaa med hende. Bliver Damen, der gaar i Butiker, nogensinde forelsket i Opvarteren i Konditoriet? Jeg tror det ikke. Mandig Skønhed og Dyder findes ogsaa andre Steder end i Overhuset og Klubberne. Hvordan vil De saa forklare den Kendsgerning, at skønt Manden ofte forelsker sig under sin Stand, foretrækker Kvinden næsten altid den, der socialt staar over hende, og vil absolut aldrig taale den, der staar under hende?“

„Den simple Forklaring er den,“ svarede Studinen, „at Kvinden er Manden saa uendeligt overlegen, at hun kun kan faa Balance i Tingene ved at tage hans mere eller mindre betydelige sociale Position med i Betragtning.“

„Saa maa De sikkert være enig med mig i, at Kvinden har Ret til at kræve denne „Tilgift“,“ sagde den mindre Digter. „Kvinden giver sin Kærlighed, om De vil. Den er den forgyldte Vase, man faar ved Købet af et Pund Te. Men Teen skal betales.“

„Det lyder altsammen meget aandrigt,“ bemærkede Gammeljomfruen, „men jeg kan alligevel ikke se, hvad Glæde der er ved at latterliggøre det, man i sit Hjerte føler helligt.“

„De kan ikke sige, jeg vil latterliggøre noget,“ sagde den mindre Digter. „Kærligheden er en vidunderlig Statue, som Gud med egen Haand huggede og stillede i Livets Have for længe, længe siden. Og Manden, der ikke vidste af Synd, saå, at hun var skøn, og tilbad hende. Indtil den Tid kom, da Manden lærte det onde af hende; da saå han, at Statuen var nøgen, og skammede sig over den. Sidenhen har han haft travlt med at drapere den, snart efter hin Tids Mode, snart efter dennes. Vi lader de bedste Kunstnere tegne hende skønne og raffinerede Klæder, der skal skjule hendes Former. Hvert Aar smykker vi hendes uforanderlige Hoved med nye Hatte. Vi hyller hende i et Væv af skønne Ord. Kun hendes fulde, løfterige Barm kan vi ikke helt dølge, og det støder vore sarte Fornemmelser; kun den røber endnu, at under det forfængelige Flitter staar stadig den uforanderlige Statue, Gud huggede med egen Haand.“

„Jeg kan bedre lide Dem, naar De taler saadan,“ sagde Gammeljomfruen, „men jeg er aldrig helt sikker paa Dem. Alt, hvad jeg mener, er selvfølgelig, at Penge ikke bør være

det, hun først tænker paa. Ægteskab for Penge — det er ikke Ægteskab; det er noget unævneligt. Men selvfølgelig er der rimelige Hensyn.“

„De mener,“ vedblev den mindre Digter, „at hun ogsaa maa tænke paa sin Middagsmad, sine Klæder, sin Luksus.“

„Ikke alene for sin egen Skyld,“ svarede Gammeljomfruen.

„For hvis da?“ spurgte den mindre Digter.

Gammeljomfruen rødmede.

„Der er ogsaa Børnene at tage Hensyn til,“ forklarede jeg.

„Det føler en Kvinde uden at vide det. Det er Instinkt hos hende.“

Gammeljomfruen smilte taknemligt til mig.

„Det er dér, jeg vil hen,“ sagde den mindre Digter. „Kvinden er af Naturen ansat som Børnenes Værge. Det er hendes Pligt at tænke paa dem, at planlægge deres Fremtid. Hvis hun ikke i sit Ægteskab tænker paa Fremtiden, svigter hun den Tillid, der er vist hende.“

„Inden De gaar videre,“ afbrød Filosoffen, „er der et vigtigt Spørgsmaal at tage i Betragtning. Har Børn Gavn eller Skade af en nænsom Opdragelse? Er Fattigdom ikke ofte den bedste Skole?“

„Det er det, jeg altid siger til George, naar han gør Vrøvl over Husholdningsregnskabet,“ bemærkede Verdensdamen. „Hvis Papa blot kunde have gjort sig den Ulejlighed at være en fattig Mand, er jeg vis paa, at jeg var blevet en bedre Hustru.“

„Aa, sig ikke det,“ bønfaledt jeg Verdensdamen. „Den Tanke er for svimlende.“

„De har aldrig haft synderlig Indbildningskraft,“ svarede Verdensdamen.

„Nej, ikke i den Maalestok,“ indrømmede jeg.

„De bedste Mødre faar de værste Børn,“ citerede Studinen.
„Det skal jeg huske.“

„Deres Moder var et vidunderligt Menneske — et af de bedste, jeg har kendt,“ bemærkede Gammeljomfruen.

„Der er en vis Sandhed i det Ord,“ indrømmede den mindre Digter, „men det er kun derved, at det er en Undtagelse, og Naturen uvægerlig af al sin Magt modarbejder enhver Afvigelse fra sine Love. Hvis det var Reglen, saa vilde den gode Moder jo blive den daarlige Moder og den daarlige Moder den gode Moder. Og — — —“

„Aa, hold op,“ sagde Verdensdamen. „Jeg kom sent i Seng i Gaar.“

„Jeg vilde blot vise, at alle Veje fører til den Lov, at den gode Moder er den bedste Moder,“ forklarede den mindre Digter. „Det er hendes Pligt overfor Børnene at værne deres Barndom, at sørge for deres Velbefindende.“

„Er det Deres Alvor, at De vil have os til at tro, at den Kvindetype, der gifter sig for Penges Skyld, et eneste Sekund tænker paa andre end sig selv?“ spurgte Gammeljomfruen.

„Maaske ikke bevidst,“ indrømmede den mindre Digter. „Vore Instinkter er egoistiske, netop for at vi lettere kan ledes af dem. Blomsten udsondrer Honning for sin egen Skyld og ikke af Imødekommenhed overfor Bien. Manden tror, han arbejder for Øl og Tobak; i Virkeligheden gør han det til Fordel for kommende Generationer. Kvinden fremskynder Naturens Hensigter ved sine egenkærlige Handlinger. I gamle Dage valgte hun sin Mage for hans Styrkes Skyld. Saa kunde han bedst sørge for hendes beskudne Fornødenheder, tænkte hun sandsynligvis, værne hende mod Nomadelivets Ubehageligheder. Men Naturen ledede hende lønligt af Omsorg for den vilde Yngel, der i endnu højere Grad havde en tapper

Forsvarer behov. Nu er Rigdommen traadt i Stedet for Styrken. Den rige Mand og den stærke Mand. Kvindehertet drages ubevidst imod ham.“

„Gifter Mænd sig aldrig for Pengenes Skyld?“ spurgte Studinen. „Jeg ønsker blot at blive belært. Maaske er jeg fejl underrettet, men jeg har hørt om Lande, hvor Medgiften bliver regnet for næsten mere betydningsfuld end Bruden.“

„Den tyske Officer stilles bogstavelig talt til Auktion,“ indskød jeg spagfærdigt. „Unge Løjtnanter er overmaade kostbare, og selv en ældre Oberst kan en ung Pige ikke købe sig under hundrede Tusind Mark.“

„Faderen køber ham, mener De,“ rettede den mindre Digter. „Paa Kontinentet kræver Manden en Medgift med Konen og sørger for, at han faar den. Men saa maa han ogsaa spare og spinke i Aarevis for at kunne give hver af sine Døtre den nødvendige Medgift. Forholdet er akkurat det samme. Deres Argument kunde kun faa Betydning, saafremt Kvinden frembragte Rigdom ligesom Manden. Som Forholdet er, er Kvindens Formue altid Resultatet af et Ægteskab, enten af hendes eget eller af en driftig Bedstemoders.“

„Jeg kan ikke diskutere med Dem,“ sagde Gammeljomfruen. „Jeg kender et Eksempel. De var begge fattige; det betød intet i hendes Øjne, men for ham var det det afgørende. Maaske tager jeg fejl, men jeg synes, at vore Instinkter, som de siger, maa være givet os for at lede os. Jeg véd det ikke. Fremtiden raader vi ikke over; den tilhører os ikke. Maaske var det klogere at lytte til de Stemmer, der taler til os.“

„Jeg kender ogsaa et Eksempel,“ sagde Verdensdamen. Hun havde rejst sig for at tilberede Teen og stod med Ryggen til os. „Hun var fattig ligesom den Kvinde, De nævnede, men en af de mest henrivende unge Piger, jeg har kendt. Jeg kan

ikke lade være med at tænke paa, hvor godt det havde været, om hun havde faaet Lov til at blive Moder.“

„Men kære Fruel“ udbrød den mindre Digter. „De hjælper mig jo!“

„Det gør jeg altid, efter hvad De siger,“ lo Verdensdamen. „Jeg ligner vist den Tyr, der smed den lille Dreng op i det Æbletræ, han hele Dagen havde prøvet paa at klatre op i.“

„Det er fortærdelig pænt af Dem,“ svarede den mindre Digter. „Det, jeg mener, er, at Kvinden har Ret til at betragte Ægteskabet som Maalet for sin Tilværelse og den specielle Mandsperson kun som Midlet. Den Kvinde, De taler om, handlede egoistisk, da hun afslog Moderkronen, blot fordi den ikke ræktes hende af Hænder, hun selv havde valgt.“

„De vil, at vi skal gifte os uden Kærlighed?“ spurgte Studinen.

„Med Kærligheden, om muligt; hellere uden end slet ikke,“ svarede den mindre Digter. „Det er Fuldbyrdelsen af Kvindens Bestemmelse.“

„De gør os jo til en ren og skær Handelsvare,“ udbrød Studinen.

„Jeg gør Dem til det, De er,“ svarede den mindre Digter. „Præstinderne i Naturens Tempel, der leder Manden til Tilbedelse af deres Mysterier. En amerikansk Humorist har betegnet Ægteskabet som en ung Mands Krav om at faa Lov til at betale en ung Dames Kost og Logi. Den Definition er ikke til at slippe bort fra; vi maa godkende den. Han opofrer sig selv, stjæler fra sig selv for at kunne give. Det er Kærlighed. Men set fra Kvindens Standpunkt — hvis hun tager imod det og kun tænker paa sig selv, saa er det en lumpen Handel fra hendes Side. Hendes Rige er ikke den erotiske, men den moderlige Kærlighed. Hun hengiver sig ikke til sin Elskede,

men gennem sin Elskede til den store Gudinde med de livgivende Bryster, der evigt med sine beskyttende Vinger værner Livet mod Dødens udstrakte Haand.“

„Fra Naturens Synspunkt er hun maaske en meget pæn Pige,“ sagde Gammeljomfruen, „men jeg personlig vil aldrig komme til at holde af hende.“

IV.

„Hvad er Klokken?“ spurgte Studinen.

Jeg saá paa mit Ur. „Tyve Minutter over fire,“ svarede jeg.

„Nøjagtig?“ spurgte Studinen.

„Ja, præcis,“ svarede jeg.

„Besyderligt,“ mumlede Studinen. „Det er umuligt at forklare, men det passer altid.“

„Hvad er umuligt at forklare?“ spurgte jeg. „Hvad er det, der er besynderligt?“

„Det er en tysk Overtro,“ forklarede Studinen, „jeg lærte den i Skolen. Naar der bliver fuldstændig stille i en Stue, er Klokken altid tyve Minutter over.“

„Hvorfor taler vi egentlig saa meget?“ spurgte den mindre Digter.

„Det tror jeg slet ikke, vi gør,“ bemærkede Verdensdamen. „— Ikke vi, personlig. Det forekommer mig, at vi det meste af Tiden hører paa Dem.“

„Hvorfor taler jeg da saa meget, hvis De foretrækker det saadan?“ vedblev den mindre Digter. „Hvis jeg talte mindre, vilde en anden nødvendigvis tale mere.“

„Ja, den Fordel vilde der jo altid være ved det,“ indrømmede Filosoffen.

„Det blev efter al Sandsynlighed Dem,“ riposterede den

mindre Digter. „Hvorvidt Stemningen vilde vinde eller lide ved den Forandring, skal jeg ikke udtale mig om, selv om jeg har min private Mening om den Ting. Det afgørende er det Faktum — at Talens Strøm nødvendigvis maa holdes evigt flydende. Hvorfor?“

„Jeg kender en Mand,“ sagde jeg, „De har maaske truffet ham; han hedder Longrush. Han er ikke egentlig, hvad man forstaar ved et kedeligt Menneske. De kedsommelige forlanger som Regel, at man hører paa dem. Denne Mand aner aabenbart ikke, om man hører efter, hvad han siger eller ej. Han er ikke dum. Dumrianer kan være fornøjelige — Longrush aldrig. Intet Emne under Solen er ham ubelejligt. Lige meget, hvad Samtalen drejer sig om, han har altid noget uinteressant at skulle have sagt. Han taler, som en Lirekasse afleverer sine Toner — støt, ihærdigt, utrætteligt. Han begynder i samme Øjeblik, man stiller ham et Sted eller sætter ham ned, og bliver ustandseligt ved, indtil han pr. Droske eller Sporvogn transporteres til næste Stoppested. Og i Lighed med sit Forbillede skifter han Plader cirka en Gang om Maaneden i Overensstemmelse med den folkelige Smag. I Januar gentager han en eller anden Kabaretkunstners Vittigheder og meddeler os andres Meninger om den nye Ordning af Nationalmuseet. I Maj taler han vidt og bredt om det almindelige Syn paa Foraarsudstillingen og er enig med de fleste andre om Sommerrevyen. Han er altid à jour. I min første Journalisttid skulde jeg hver Aften skrive en Spalte til et Provins-Dagblad om „Hvad Folk siger“. Redaktøren var klar og bestemt, da han gav sine Instrukser: „Jeg bryder mig ikke om Deres Meninger, og jeg bryder mig heller ikke om, at De er vittig; det kan være Dem det samme, om det, De skriver, er interessant eller ej efter Deres Mening. Jeg vil have Realiteter, hvad Folk virkelig siger.“ Jeg prø-

vede paa at gøre det samvittighedsfuldt. Hver lille Notits begyndte med „At“. Jeg skrev den Spalte, fordi jeg havde Brug for de tredive Shillings. Endnu den Dag i Dag er det mig umuligt at forstaa, at nogen gad læse det, men jeg tror næsten, det var det mest yndede Stof i Bladet. Longrush faar mig altid til at tænke paa de kedsommelige Timer, jeg tilbragte med at affatte denne Beretning.“

„Siden vi taler om Redaktører,“ siger Filosoffen, „saa fortalte Bates mig forleden Aften i Klubben, at han var holdt op med selv at skrive Svarene i Korrespondancerubriken, fordi han havde opdaget, at han i længere Tid havde diskuteret det indtagende Problem „En Faders Pligter“ med sin egen Kone, der er et Stykke af en Humorist.“

„Min Moder havde en Historie om en Præstekone, der gemte Afskrifter af sin Mands Prædikener,“ sagde Verdensdamen. „Hun læste udvalgte Partier af dem for ham i Sengen i Stedet for at holde Gardinprædikener. Hun forklarede, at det sparede hende en Masse Besvær. Alt, hvad hun trængte til at sige ham, havde han selv sagt med meget mere Fynd.“

„Det Argument har jeg aldrig kunnet antage,“ sagde Filosoffen. „Hvis kun den fuldendte kunde prædike, saa stod vore Prædikestole tomme. Skal jeg forstyrres i den Fred, der gyder sig over min Sjæl, naar jeg læser Davids Salmer, og nægte mig ethvert Udbytte af Salomons Ordsprog, blot fordi hverken Salomon eller David var et værdigt Skrin for de Juveler, Gud havde nedlagt i dem? Den Mand, der slaar paa Trommen, kan godt selv være en Kryster. Det er Trommen, der er det afgørende for os, og ikke Trommeslageren.“

„Det vil vist altid forblive en Gaade,“ sagde den mindre Digter. „Hvem er det virkelige Ego — jeg, Forfatteren af „Et nøjsomt Liv“, fjortende Oplag, Pris 3½ — — —“

„Aa,“ bad Gammeljomfruen med et Smil, „lad være.“

„Med hvad?“ spurgte den mindre Digter.

„Med at være vittig over det — spøge med det, selv om De tilfældigvis selv har skrevet det. Der er Dele af det, jeg kan udenad. Jeg gentager dem for mig selv, naar — — — Ødelæg det nu ikke for mig.“ Gammeljomfruen lo, lidt nervøst.

„Kære Frøken,“ sagde den mindre Digter beroligende, „De behøver ikke at være bange. Ingen betragter det Digt med større Ærefrygt end jeg. De kan intet Begreb gøre Dem om, hvilken Hjælp det er for mig. Ogsaa jeg læser det ofte for mig selv; og naar . . . Vi forstaar hinanden. Dér søger jeg Sødme og Fred. I saa høj Grad beundrer jeg Digtet, at jeg føler Trang til at lære den at kende, der har skrevet det. Det vilde være mig en Fryd at trække ham afsides i den overfyldte Salon og trykke hans Haand og sige til ham: „Kære — kære Hr. mindre Digter, jeg er saa glad ved at lære Dem at kende! Blot jeg dog kunde fortælle Dem, hvor meget Deres smukke Digt har betydet for mig.“ Men lige saa tydeligt kan jeg forestille mig det trætte Ansigt, hvormed han vilde tage imod mine overstrømmende Ord. Jeg kan forestille mig den Foragt, hvormed han, den renlivede, vilde betragte mig, om han kendte mig — den letsindige Synder.“

„Jeg læste engang en fransk Fortælling, der gjorde et vist Indtryk paa mig,“ sagde jeg. „En Digter eller Dramatiker — hvad husker jeg ikke — havde giftet sig med en Provinsnotars Datter. Der var intet særlig indtagende ved hende, undtagen hendes Medgift. Han havde opbrugt sin egen lille Formue og var i en vis Forlegenhed. Hun tilbød ham og var, som han ofte stolt erklærede overfor sine Venner, den ideelle Hustru for en Digter. Hun lavede glimrende Mad — en nyttig Egenskab de første fem-seks Aar de var gift, og senere, da han blev velhavende, ordnede hun alt saa økonomisk for ham, at enhver jordisk Bekymring toges fra ham.

En ideel *Kone*, men selvfølgelig ingen Kammerat for vor Digter. Saaledes gik de hver sin Vej, indtil den gode Hustru, omhyggelig som sædvanlig, døde og blev begravet i det Øjeblik, da hun bedst kunde undværes.

Og her, omend noget sent, begynder Historien at blive interessant. Der var et Møbel, der passede daarligt i deres store, fornemme Hjem, men som hun aldrig havde villet skille sig af med — et tungt, klodset udskaaret Egetræs Skrivebord, som hendes Fader engang havde haft paa sit Kontor og givet hende i Fødselsdagsgave, da hun var ganske ung.

De maa læse Fortællingen selv, hvis De vil forstaa det flygtige Vémod, der er over den, den Duft af Beklagelse, der er dens Stemning. Manden fandt efter nogen Søgen Nøglen til Skrivebordet. Det havde altid stødt ham ved sin Tyngde og grimme Klodsethed. Ogsaa hun, hans gode, kærlige Sara, havde været uden Charme og noget plumpt bygget. Det var maaske derfor, den stakkels Kvinde havde klynget sig saa stædigt til det eneste Møbel, der ikke passede i deres ellers fuldendte Hjem. Aa, ja, nu var hun borte, den gode Sjæll Og Skrivebordet — nej, det kan blive staaende. Ingen behøver at komme i den Stue; hun var selv den eneste, der brugte den, da hun levede. Maaske havde hun ikke været fuldt saa lykkelig, som hun kunde være blevet. Hun burde have haft en mindre begavet Mand — én, der ikke stod hende saa fjernt — én, der havde fundet sig hjemme i hendes Hverdagstilværelse! Det havde maaske været bedre for dem begge. Han trækker den største Skuffe ud. Den er fuld af Manuscripter, pænt sammenfoldede og knyttede med engang lyse, nu falmende Silkebaand. Han tror først, det er hans egne Værker — paabegyndte og kasserede Ting, som hun i sin Ømhed har opbevaret. Hun saá saa meget i ham, den kære Sjæll Hun kunde alligevel ikke have været saa aandløs, som han

havde troet. Evnen til at vurdere noget efter Fortjeneste — den maatte hun i hvert Fald have haft. Han løser et Baand. Nej, Skriften er hendes egen, rettet, overstreget. Han løser det andet Baand. Og med et Smil giver han sig til at læse. Hvad er det mon for noget, disse Digte og Noveller? Han ler, glatter det krøllede Papir og venter at finde Banaliteter og fad Sentimentalitet. Det arme Barn! Saa hun vilde ogsaa have været Skribent. Selv hun havde sin Ærgerrighed, sine Drømme.

Solskinnet sniger sig over Væggen bag ham, glider blidt over Loftet, lister ud gennem Vinduet og lader ham ene. Alle disse Aar havde han levet sammen med en Digter! De burde været Kammerater, og de havde aldrig faaet talt ud. Hvorfor havde hun skjult sig? Hvorfor havde hun forladt ham uden at aabenbare, hvem hun var? For Aar siden, da de lige var blevet gift — det mindes han nu — havde hun stukket ham lyseblaa Kollegiehefter i Haanden og rødmende bedt ham læse det. Hvor kunde han ane noget? Naturligvis, han havde glemt det. Senere var de forsvundet igen; han havde aldrig skænket dem en Tanke. I gamle Dage havde hun ofte prøvet paa at tale med ham om hans Arbejde. Havde han blot mødt hendes Øjne — — — saa havde han maaske forstaaet. Men hun havde altid været saa koneagtig, borgerlig, god. Hvem kunde ane — — —? Saa fo'r Blodet ham pludselig til Hovedet. Hvad havde hun vel ment om hans Arbejde. Alle disse Aar havde han tænkt sig hende som den uendeligt underlegne, den uforstaaende, men beundrende tilbedende. Han havde undertiden læst sine Ting højt for hende og sammenlignet sig med Molière, der læser for Kokkepigen. Hvilken Ret havde hun haft til at spille ham dette Puds? Hvor taabeligt! Hvor trist! Han vilde have været saa lykkelig for hende!“

„Hvad bliver der mon af de Tanker, der aldrig bliver udtalt?“ sagde Filosofen grundende. „Vi véd, at intet gaar til Spilde i Naturen, selv hvert Kaalhovede er udødeligt, gaar igen i en anden Form. De trykte og talte Tanker kan vi følge, men de maa kun være en ringe Procentdel. Det falder mig ofte ind, naar jeg gaar paa Gaden. Hver Mand og hver Kvinde, der gaar mig forbi, spinder sin Tankes Silketraad, kort eller lang, grov eller fin — hvad bliver der af den?“

„De sagde engang,“ bemærkede Gammeljomfruen til den mindre Digter, „at „Tanker ligger i Luften“, at Digteren kun samler dem, som Barnet plukker Blomster ved Vejgrøften for at skabe en Buket.“

„Det blev sagt i Fortrolighed,“ svarede den mindre Digter. „Sig det ikke til nogen; min Forlægger kunde finde paa at bruge det som Motivering til at nedsætte mit Honorar.“

„Jeg har ikke kunnet glemme det,“ sagde Gammeljomfruen. „Jeg syntes, det var saa sandt. En Tanke kommer pludselig til os. Det er som smaa, moderløse Børn, der søger Ly i vort Sind.“

„Det er et smukt Billede,“ bemærkede den mindre Digter. „Jeg vil for Fremtiden føle mig som en Filantrop, der tager sig af dem og adopterer dem.“

„De er endnu ikke blevet klar over, hvem De i Virkeligheden er.“ indskød Verdensdamen. „Den Herre, vi faar for 3½, eller det Menneske, vi kender og faar ganske gratis.

De maa ikke tro, det er for at anstille Sammenligninger,“ vedblev Verdensdamen, „men jeg har interesseret mig for Spørgsmaalet, siden George meldte sig ind i en Kunstnerklub og begyndte paa at invitere mindre Berømtheder hjem fra Lørdag til Mandag. Jeg vil nødig anse mig selv for bornert, men én af d’Herrer har jeg været nødt til at ekskludere. George hævder, at jeg skal taale ham, blot fordi han er en

sand Digter. Det Ræsonnement forstaar jeg ikke. Digteren beundrer jeg oprigtigt. Jeg sætter Pris paa at have ham i Huset. Han ligger paa mit Dagligstuebord i hvidt Læderbind og bidrager til at give Stuen Stil. Jeg er rede til at betale de 4½ Shillings, Digteren koster; Manden selv bryder jeg mig ikke om. Han er ærlig talt ikke de Penge værd.“

„Det er nu ikke helt retfærdigt kun at anvende den Maalestok paa Digterne,“ indvendte den mindre Digter. „En af mine Venner giftede sig for nogle Aar siden med en af de mest bedaarende Kvinder i New York, og det vil sige noget. Alverden ønskede ham til Lykke, og i Begyndelsen var han ogsaa godt tilfreds selv. To Aar efter traf jeg ham i Genua, og vi rejste sammen til Rom. Paa hele Rejsen sagde han og hans Kone neppe et Ord til hinanden, og inden vi skiltes var han saa elskværdig at give mig et Raad, der ogsaa kan komme andre til Nytte. „Gift dig aldrig med en bedaarende Kvinde,“ sagde han advarende. „Du kan ikke tænke dig, hvor usigelig kedsommelig „den bedaarende Kvinde“ er udenfor Forretningstiden.““

„Men,“ tilføjede den mindre Digter og vendte sig imod mig, „De talte om en Mand, der hed Longrush, en stor Taler.“

„En langtrukken Taler,“ rettede jeg. „Min Kusine satte ham som Nr. 3 paa sin Liste over dem, der skulde indbydes. „Longrush,“ sagde hun med Overbevisning, „vi maa have Longrush med.“ „Er han ikke temmelig trættende,“ indskød jeg. „Jo, han er trættende,“ indrømmede hun, „men han er saa nyttig. Han sørger for, at Samtalen aldrig gaar i Staa.“

„Hvor kan det være?“ spurgte den mindre Digter. „Hvorfor skal vi altid sludre som en Spurvesværm, naar vi kommer sammen? Hvorfor skal enhver Sammenkomst lyde som Papegøjeburet i zoologisk Have for at være vellykket?“

„Jeg mindes en Papegøjehistorie,“ sagde jeg, „men jeg har glemt, hvem der fortalte mig den.“

„Det kan jo være, én af os kommer i Tanker om det, naar vi hører den,“ mente Filosoffen.

„En Mand,“ sagde jeg — „en gammel Landmand, om jeg husker ret — havde læst en Masse Papegøjehistorier eller hørt dem i sin Klub. Følgelig fik han Lyst til selv at eje en Papegøje og gik hen til en Fuglehandler, hvor han betalte en efter sin Mening temmelig pebret Pris for et udsøgt Eksempplar. En Uge efter kom han igen ind i Butiken fulgt af en Dreng, der bar Papegøjen. „Denne her Fugl, som De solgte mig for en Uge siden, er ikke et Pund værd!“ sagde Landmanden. „Hvad er der i Vejen med den?“ spurgte Fuglehandleren. „Hvor kan jeg vide, hvad der er i Vejen med Fuglen?“ svarede Landmanden. „Jeg véd kun, at den ikke er et Pund værd — ikke et halvt!“ „Hvorfor ikke?“ spurgte Fuglehandleren igen, „den taler da godt nok, gør den ikke?“ „Taler!“ udbød den oprørte Landmand, „det forbandede Bæst taler hele Dagen; men den siger aldrig noget grinsagtigt!“

„En af mine Venner,“ sagde Filosoffen, „havde engang en Papegøje — —“

„Har De ikke Lyst til at gaa ned i Haven?“ sagde Verdensdamen og rejste sig og gik i Forvejen.

V.

„Mig har det været den største Nydelse at læse den Bog,“ sagde den mindre Digter. „Jeg fandt den inspirerende — saa inspirerende, at jeg er bange, jeg ikke læste den med den fornødne Opmærksomhed. Jeg maa læse den igen.“

„Jeg forstaar Dem,“ sagde Filosoffen. „En Bog, der virkelig interesserer os, faar os til at glemme, at vi læser. Akkurat som vi finder Samtalen mest fortryllende, naar vi ikke lægger Mærke til, hvem det egentlig er, der taler.“

„Kan De huske, De talte med den Russer, George tog med herved for tre Maaneder siden?“ spurgte Verdensdamen den mindre Digter. „Jeg kan ikke huske, hvad han hed. Jeg har ærlig talt aldrig vidst det. Det var et ganske udtaleligt Navn og bortset fra, at det, naturligvis, endte med et dobbelt f, ligesaa umuligt at stave. Jeg sagde ham straks rent ud, at jeg vilde kalde ham ved Fornavn. Han hed heldigvis Nicholas og tog det meget pænt.“

„Jeg husker ham tydeligt,“ sagde den mindre Digter. „Et charmerende Menneske.“

„Han var lige saa charmeret i Dem,“ svarede Verdensdamen.

„Det gør mig virkelig Ære,“ mumlede den mindre Digter. „En af de mest intelligente Mænd, jeg nogensinde har truffet.“

„De talte med ham i et Hjørne to fulde Timer,“ sagde Verdensdamen. „Da De var gaaet, spurgte jeg ham, hvad han syntes om Dem. „Ah! hvor han kan tale!“ udbød han og slog beundrende ud med Hænderne. „Jeg tænkte nok, De vilde opdage det,“ sagde jeg. „Sig mig, hvad talte han om?“ Jeg var nysgerrig efter at faa det at vide; De havde været saa optaget af hinanden og slet ikke ænset os andre. „Paa Ære,“ sagde han, „det kan jeg oprigtig talt ikke huske. Nu, jeg tænker over det, er jeg virkelig bange for, at jeg har monopoliseret hele Samtalen.“ Jeg var glad ved at kunne berolige ham paa det Punkt. „Det er jeg overbevist om, at De ikke kunde komme af Sted med,“ sagde jeg.“

„De havde ganske Ret,“ svarede den mindre Digter. „Jeg husker tydeligt, at jeg kom med et Par Bemærkninger. Hvis jeg selv skal sige det, saa tror jeg egentlig, jeg talte ganske morsomt.“

„Saa husker De maaske ogsaa,“ vedblev Verdensdamen, „at jeg næste Gang, vi mødtes, spurgte Dem, hvad han havde sagt, og at De ikke anede det. De tilstod, at De havde fundet ham interessant. Jeg kunde ikke rigtig blive klog paa det den Gang, men nu begynder det at dæmre for mig. De fandt utvivlsomt begge Samtalen saa blændende, fordi de begge følte, at De havde holdt den gaaende.“

„En god Bog — en god Samtale,“ tilføjede jeg, „er ligesom en god Middag: man assimilerer den. Den bedste Middag er den, man ikke véd af, at man har spist.“

„Noget, der i sig selv ikke er interessant, kan ofte vække interessante Tanker,“ bemærkede Gammeljomfruen. „Jeg faar ofte Taarer i Øjnene, naar jeg ser et eller andet dumt Melodrama; noget, der siges eller antydes, maa vække et Minde, skabe en Række Tanker.“

„For et Par Aar siden,“ sagde jeg, „sad jeg ved Siden af

en Mand fra Landet i en Varieté. Han morede sig kongeligt indtil Klokken halv elleve. Han brølede af Latter over Sange om Svigermødre, drukne Hustruer og Træben. 10.30 optraadte en vel kendt Kabaretkunstner, der dengang foredrog en Serie „Sammentrængte Tragedier paa Vers“, som han kaldte det. Min Ven fra Landet rystede af Latter over de to første. Den tredje lød: „Lille Dreng — Skøjter rart — Hul i Is — Himmelfart.“ Min Ven blev bleg, rejste sig hastigt og puffede sig hensynsløst ud af Varietéen. Jeg gik selv derfra ti Minutter senere og traf ham tilfældig i *Criterion's* Bar, hvor han temmelig energisk hældte Whisky i sig. „Jeg kunde ikke holde den Idiot ud,“ forklarede han med hæs Røst. „Jeg skal sige Dem, min mindste Dreng druknede sidste Vinter, da han løb paa Skøjter. Jeg kan ikke se det grinagtige i at gøre Grin med virkelige Sorger.“

„Mandfolk er Dyr!“ sagde Studinen pludselig. Hun havde det med stærke Udtryk.

„Det syntes jeg ogsaa, da jeg var yngre,“ sagde Verdensdamen.

„De synes det altsaa ikke mere?“ spurgte Studinen.

„Jo —“ svarede Verdensdamen, „der er noget dyrisk i Manden, men — — — ja, jeg kom selv med det samme Udtryk om ham en Vinter i Bryssel, hvor jeg for mange Aar siden som ung Pige opholdt mig sammen med en meget gammel Dame. Hun havde været en Veninde af min Fader og var en af de sødeste og bedste — jeg var lige ved at sige den mest fuldkomne Kvinde, jeg nogensinde har kendt, skønt der lød mange Historier om hende fra den længst forsvundne Tid, da hun var en fejret Skønhed. Men dem troede jeg aldrig paa. Hendes Ansigt var saa blidt og roligt og lidenskabsløst — jeg husker mit første Indtryk af Matterhorn en Sommeraften; det mindede mig paa en Maade om hende.“

„Kæreste De,“ lo Gammeljomfruen, „Deres Maade at fortælle paa minder efterhaanden om en Film.“

„Ja, jeg har selv lagt Mærke til det,“ svarede Verdensdamen. „Jeg prøver paa at faa alt for meget med.“

„Kunsten ved at fortælle,“ bemærkede Filosoffen, „bestaar i at undgaa det overflødige. Jeg har en Veninde, der, saa vidt jeg véd, aldrig er kommet til Ende med en Historie. Det er jo saa komplet ligegyldigt, om den Mand, der sagde dit eller gjorde dat, hed Brown eller Jones eller Robinson. Men hun faar ligefrem Feber af Anstrengelse for at komme paa det. „Næ, det er dog ubegribeligt,“ udbryder hun midt i Historien, „jeg véd det jo saa godt!“ Saa fortæller hun én, hvorfor hun burde kunne huske netop det Navn, hvordan hun altid før har kunnet huske det. Hun beder saa Halvdelen af de tilstedeværende om at hjælpe hende med at huske det. Det er haabløst at prøve paa at faa hende til at fortsætte; hun er ganske besat af denne Idé. Efter en Verden af overflødigt Besvær er overstaaet, husker hun, at han hed Tomkins, og er henrykt — for i næste Sekund at blive fortvivlet paa ny ved at opdage, at hun har glemt hans Adresse. Dette gør hende saa skamfuld over sig selv, at hun nægter at fortsætte og trækker sig fuld af Selvbebrejdelser tilbage til sit eget Værelse. Senere viser hun sig glædestraalende igen med Gade og Husnummer i Orden. Men saa har hun glemt Historien.“

„Naa, fortæl os nu om Deres gamle Dame, og hvad det var, De sagde til hende,“ sagde Studinen utaalmodigt; hun bliver altid ivrig, naar Samtalen tilfældigvis drejer sig om det andet Køns Idiomi eller Forbryderiskhed.

„Jeg var i den Alder,“ fortsatte Verdensdamen, „hvor den unge Pige, træt af Solstraalefortællinger, lægger Bogen fra sig og ser paa Verden omkring sig og selvfølgelig bliver oprørt over det, hun ser. Jeg var meget streng overfor Mandens

Skrøbeligheder — han er jo vor fødte Fjende. Min gamle Veninde lo gerne ad mig, og saa fandt jeg hende kynisk og dum. En Dag kom vor *bonne* — der som alle Tjenestefolk elskede Sladder — henrykt til os med en Historie, der viste mig, hvor berettiget mit Syn paa Mænd var. Urtekræmmeren paa Hjørnet af den gamle Gade, vi boede i, var løbet bort fra sin søde lille Kone, som han kun havde været gift med i fire Aar.

„Hun anede intet, det søde Væsen!“ fortalte Jeanne. „Han havde haft sin Kuffert staaende pakket paa Stationen en hel Uge — sagde blot til hende, at han vilde gaa hen og spille et Parti Domino, og at hun ikke skulde sidde oppe og vente paa ham — kyssede hende og Barnet Godnat — og siden har hun ikke set ham. Har Madame hørt Magen?“ sluttede Jeanne og hævede Hænderne mod Himlen. „Det gør mig ondt at maatte sige, at det har jeg,“ svarede min indtagende Madame med et Suk og ledede efterhaanden Samtalen hen paa Middagsmaden. Jeg vendte mig mod hende, da Jeanne var ude af Stuen. Jeg kan endnu huske, at Harmen fik mine Kinder til at gløde. „Beviser det ikke, at det er sandt, hvad jeg siger, at Mænd er Dyr?“ udbød jeg. „Jeg er bange, det kan tages som Støtte for den Anskuelse,“ svarede min gamle Veninde. „Og dog forsvarer De dem,“ svarede jeg. „I min Alder,“ sagde hun, „hverken forsvarer eller anklager man; man prøver paa at forstaa.“ Hun lagde sin tynde hvide Haand paa mit Hoved. „Skal vi høre lidt mere af den Historie?“ sagde hun. „Den er ikke hyggelig, men vi kan maaske have Gavn af den.“ „Jeg bryder mig ikke om at høre mere,“ svarede jeg. „jeg har hørt nok.“ „Det er sommetider godt at høre alle Enkelthederne i en Sag, inden man fælder sin Dom,“ vedblev hun, og saa ringede hun paa Jeanne. „Den Historie om den lille Urtekræmmerfrue interesserer mig,“ sagde hun. „Hvorfor

forlod han hende — véd De det?“ Jeanne trak paa sine fyl-
dige Skuldre. „Aa, Madame, det er den gamle Historie!“ sva-
rede hun med en kort Latter. „Hvem var hun?“ spurgte min
Veninde. „Hjulmageren, Monsieur Savarys Kone, der havde
saa god en Mand, som nogen kan ønske sig. Hun har holdt
det gaaende med ham i Maaneder, den Tøjte!“ „Tak, Jeanne,
det er godt.“ Hun vendte sig mod mig, saa snart Jeanne havde
forladt Stuen. „Kære De,“ sagde hun, „naar jeg ser en slet
Mand, kigger jeg altid efter Kvinden; jeg véd, hun søger sin
Mage. Naturen frembringer aldrig overkomplette Individuer.“

„Jeg kan ikke andet end tro,“ sagde Filosoffen, „at den al-
mindelige Overvurdering af Kvinden er til betydelig Skade
for Menneskeheden.“

„Hvem overvurderer dem?“ spurgte Studinen. „Mændene
vaaser overfor os — jeg véd ikke, om nogen af os er dumme
nok til at tro paa det — men jeg er overbevist om, at de, naar
de er alene, bruger det meste af Tiden til at rakke ned
paa os.“

„Det er neppe retfærdigt,“ afbrød Gammeljomfruen. „Jeg
tror ikke, de taler saa meget om os indbyrdes, som vi antager.
Desuden er det altid uklogt at gaa bag Kulisserne. Mænd har
sagt mange vidunderligt skønne Ting om Kvinden.“

„Vi kan jo spørge dem,“ sagde Studinen. „Her har vi tre
af dem. Sig os nu ærligt, naar I taler om os for jer selv,
strømmer I saa over af Beundring over vor Dyd og Godhed
og Visdom?“

„Strømmer over,“ sagde Filosoffen eftertænksomt, „strøm-
mer over er neppe Ordet.“

„I Sandhedens Interesse,“ sagde jeg, „maa jeg indrømme,
at vor studerende Veninde til en vis Grad har Ret. Hver
Mand sætter paa et Tidspunkt af sit Liv en eller anden
Kvinde svimlende højt. Meget unge Mænd beundrer maaske

kritikløst af Mangel paa Erfaring. I deres Øjne er alt i Skorter tilbedelsesværdigt; Dameskræderinden skaber Engle. Og jeg har ladet mig fortælle, at meget gamle Mænd vender tilbage til deres Ungdoms Vildfarelser, men det kan jeg endnu ikke med Sikkerhed udtale mig om. Vi andre — ja, naar vi er alene, saa maa jeg med vor Filosof sige, at „strømme over“ ikke egentlig er Ordet.

„Hvad sagde jeg,“ jublede Studinen.

„Maaske,“ tilføjede jeg, „er det blot en naturlig Reaktion. Konvalescensen kræver, at vi lige overfor hende viser hende en noget overdreven Ærbødighed. Selv hendes Taabeligheder skal vi betragte som lige saa mange Ynder — det har Digterne sørget for. Derfor letter det os maaske at lade Pendulet svinge tilbage.“

„Misforstaa mig nu ikke,“ sagde Filosofen med en nervøs Skæven til Studinens sænkede Bryn. „Jeg vil ikke et Øjeblik paastaa, at Kvinden ikke er Mandens Lige, det mener jeg virkeligt, at hun er. Jeg hævder blot, at hun ikke staar over ham. Den kloge Mand ærer Kvinden som sin Ven, sin Medarbejder, sit Supplement. Kun Taaber ser andet end et Menneske i hende.“

„Men er vi ikke bedre — ved vore Idealer?“ spurgte Gammeljomfruen. „Jeg siger ikke, vi Kvinder er fuldkomne — tro endelig ikke det. De er ikke mere opmærksomme overfor vore Fejl end vi selv er. Læs vore Forfatterinder fra George Eliot til vor Tid. Men for Deres egen Skyld — er det ikke godt, at Manden har noget at se op til, og i Mangel af bedre — —?“

„Jeg trækker en meget skarp Linie mellem Idealer og Illusioner,“ svarede Filosofen. „Idealer har altid hjulpet Manden; men de hører hjemme i hans Drømmeland, hans største Rige — hans Fremtids Rige. Illusioner er jordiske Byg-

ninger, der før eller senere falder ned om Ørene paa ham og blinder ham med Støv og Snavs. Det skørteregere Land har altid dyrt betalt sin Daarskab.“

„Elizabeth!“ udbød Studinen. „Dronning Victorial!“

„Var ideelle Herskere,“ riposterede Filosoffen, „der overlod Landets Regering til dets dygtigste Mænd. Frankrig under sine vekslende Pompadour'er og det byzantinske Rige under sine Theodoraer er bedre Eksempler paa det, jeg mener. Jeg taler om det uforstandige i at antage alle Kvinder for fuldkomne. Belisarius ruinerede sig selv og sit Folk ved at tro, hans egen Kone var en hæderlig Kvinde.“

„Men Ridderligheden har da været til Gavn for Menneskene?“ indvendte jeg.

„Ja, i højeste Grad,“ indrømmede Filosoffen. „Den bemægtigede sig en naturlig menneskelig Lidenskab og gav den i det Godes Tjeneste. Dengang var den en Realitet. Det har Kongernes guddommelige Ret og Kirkens Ufejlbarlighed ogsaa været. Det er ikke de levende Løgne — de kan imødegaaes og slaas ned — men de døde Sandheder, Verden snubler over. For den krigende, plyndrende Mand, oplært i Grusomhed og Uretfærdighed, var Kvinden den eneste, der talte om Overgivelsens Fryd. Kvinden var dengang en Engel, sammenlignet med Manden — det var ingen Talemaade. Alle Livets lyse, gode, ømme Gerninger var i hendes Hænder. Krigeren, hvis Liv var delt mellem Kamp og Udsvævelser, maa have betragtet de barmhjertige, trøstende, lægende Kvinder som overnaturlige, forklarede Væsener. Kvinden var dengang den tjenende. Det var indlysende til hendes Fordel at vække Æmhed og Barmhjertighed hos Manden. Siden er hun blevet Verdens Herskerinde. Det er ikke længere i hendes Interesse, altsaa heller ikke hendes Mission at blidne hans vilde Instinkter. Nu til Dags er det Kvinderne, der foraarsager

Krig, Kvinderne, der kalder den dyriske Styrke frem. Nu er det Kvinden, der, selv lykkelig, vender det døve Øre til Verdens sagte Smertensskrig og ærer den Mand, der negligerer Slægtens Fordel for at øge sin egen private Families Velvære, og kalder den Mand, hvis Pligtfølelse rækker ud over Hjemmets fire Vægge, en daarlig Husbond og Fader. Det er ikke mere end et Par Dage siden, jeg talte med en Dame om det grusomme i at flaa Soløver levende. „Jeg har saa ondt af de stakkels Dyr,“ mumlede hun, „men man siger, at det giver Skindets Farve langt større Dybde.“ Hendes egen Kaabe var da ogsaa overordentlig smuk.

„Da jeg redigerede et Blad,“ sagde jeg, „aabnede jeg dets Spalter for en Diskussion om netop det Emne. Jeg fik mange Indlæg — de fleste falske, mange dumme. Jeg husker ét af dem; det var ærligt nok. Det kom fra en ung Pige, der i seks Aar havde været Ekspeditrice i et mondænt Modemagasin. Hun var temmelig træt af den Paastand, at Kvinden altid og overalt er fuldkommen. Hun foreslog Digterne og Romanforfatterne at lade sig engagere et Aar hos en større Dame-skræderinde, saa vilde de faa Lejlighed til at studere Kvinden in natura, saa at sige.“

„Det er uretfærdigt at dømme os paa Grundlag af vor største Svaghed,“ indvendte Verdensdamen. „Naar det drejer sig om Klæder, er Kvinden ikke længere et Menneske — hun bliver et primitivt Dyr igen. Modehandlerinder kan i øvrigt være højst anstrengende. Fejlen ligger ikke udelukkende hos den ene Part.“

„Jeg har endnu ikke faaet Beviset for, at Kvinden er overvurderet,“ bemærkede Studinen. „Ikke engang denne Samtale har kunnet overbevise mig om det.“

„Jeg vil ikke sige, hun er det blandt intelligente, tænkende

Mennesker," forklarede Filosoffen, „men i den populære Literatur er det stadig det herskende Princip. Ingen Mand bryder sig om at gøre Oprør imod det lige overfor en Kvinde, og Kvinden er til sin egen Skade kommet til at betragte det som noget naturligt og selvfølgeligt. „Hvad bliver smaa Piger lavet af? Sukker og sødt og alt, hvad der er yndigt.“ Mere eller mindre varieret er den Idé gaaet hende i Blodet og har umuliggjort ethvert Haab om Forbedring hos hende. Kvinden bliver afskrækket fra at stille sig selv det dog til Tider ganske nyttige Spørgsmaal: Er jeg paa Vej til at blive et forstandigt, nyttigt Medlem af Samfundet? Eller er der Fare for, at jeg vil udvikle mig til en forfængelig, egenkærlig, lærd, unyttig Dukke? Hun er fuldt ud tilfreds, saa længe hun ikke hos sig selv kan spore nogen Tendens i Retning af mandlige Laster, idet hun ganske glemmer, at der ogsaa gives kvindelige Laster. Kvinden er Tidens forkælede Barn. Ingen viser hende hendes Fejl. Verden smigrer hende med tusinde Stemmer. Surmuleri, Irritabilitet og dum Stædighed udlægges som yndige Luner. Abnorm Uvidenhed og altbesejrende Dumhed berettiger hende til Stillingen som poetisk Ideal. Hvis hun giver en Tigger en Skilling eller kysser en Hundehvalp, bruger vi alle Sprogets skønneste Blomster for at proklamere hende som Helgen. Det, der undrer mig mest, er, at saa mange Kvinder udvikler sig til forstandige Mennesker paa Trods af den vanvittige Opdragelse, hele Verden giver dem.“

„Jeg for mit Vedkommende," bemærkede den unge Digter, „finder megen Trøst i den Overbevisning, at Snak, som Snak betragtet, gør Verden langt mindre godt og langt mindre ondt end de, der snakker, er i Stand til at fatte. Hvis Ord skal slaa Rødder og bære Frugt, maa de falde i Kendsgerningernes Muld.“

„Men De anser det da for rigtigt at bekæmpe Dumheden?“
spurgte Filosoffen.

„Ja, sandelig gør jeg det!“ udbød den mindre Digter. „Det
er jo derved, vi kender Dumheden — ved at vi kan dræbe den.
Mod Sandheden falder vore Pile afmægtige til Jorden.“

VI.

„Men hun maa da have en fornuftig Grund til det,“ sagde Gammeljomfruen.

„Fornuft! Jeg tror ikke paa Fornuft hos de Mennesker.“ Verdensdamen viste Tegn paa Irritation, en foruroligende usædvanlig Sindsstemning hos hende. „Hun siger, at hun ikke har Arbejde nok.“

„Det maa være en ualmindelig Kvinde,“ bemærkede Gammeljomfruen.

„Det er rent ud utroligt, saa meget Besvær jeg har gjort mig for at beholde hende, blot fordi George holder af hendes Mad,“ vedblev Verdensdamen indigneret. „Vi har haft Middagsselskab regelmæssigt én Gang om Ugen det sidste halve Aar, udelukkende til Benefice for hende. Nu vil hun have mig til at give to. Jeg gør det ikke!“

„Kunde jeg ikke hjælpe Dem?“ tilbød den mindre Digter. „Min Fordøjelse er ikke mere, hvad den har været, men jeg har stadig Sans for kulinariske Raffinementer — jeg skulde gerne spise en udsøgt lille Diner hos Dem to Gange om Ugen, for Eksempel Onsdag og Lørdag. Tror De ikke, hun vilde være tilfreds med det?“

„Det er virkelig pænt af Dem,“ svarede Verdensdamen, „men jeg kan ikke tage imod det. Hvorfor skulde De opgive det simple Levesæt, der sømmer sig for Digtere, blot for at behage min Kokkepige? Det er der ingen Mening i.“

„Jeg tænkte nu nærmest paa Dem,“ bemærkede den mindre Digter.

„Jeg har næsten Lyst til helt at opgive Husholdningen og tage ind paa et Hotel,“ bemærkede Verdensdamen. „Tanken er ikke tiltalende, men Tjenestefolk er snart umulige at have med at gøre.“

„Det er meget interessant,“ sagde den mindre Digter.

„Det glæder mig, at De synes det!“ sagde Verdensdamen spidst.

„Hvad er interessant?“ spurgte jeg den mindre Digter.

„At Tidens Tendenser langsomt, men sikkert fører os til praktisk at virkeliggøre den sociale Tilstand, som vi i Aarevis har fordømt Socialisterne blot for at foreslaa. Overalt ser man flere Gæstgiverier og færre private Boliger.“

„Kan det virkelig undre Dem?“ bemærkede Verdensdamen. „Mændene taler om „Hjemmets Glæder“. Nogle skriver Digte — det er gerne dem, der bor i møblerede Værelser og tilbringer en Trediedel af deres Dag i Klubben.“ Vi sad i Haven. Den mindre Digter fik pludselig en levende Interesse for Solnedgangen. „„Ethel og jeg ved Kaminilden“. Ethel faar aldrig Tid til at sidde dér. Saa længe De sidder dér og har det rart, aner De ikke, at hun har forladt sin Plads for at spørge, hvorfor Kulskuffen i Dagligstuen altid er fuld af Slakker, og hvorfor de bedste Kul bliver brugt til Komfuret. For os Kvinder er Hjemmet et Arbejdssted, vi aldrig kan slippe fra.“

„Jeg tror,“ sagde Studinen — til min Forbavselse talte

hun uden mindste Spor af Indignation. Som Regel er Studinen Legemliggørelsen af det, man kalder „guddommelig Utilfredshed“ med den almindelige Tingenes Tilstand. „Jeg tror,“ sagde Studinen, „at det kommer af Opdragelsen. Vore Bedstemødre var tilfredse med en Tilværelse bestaaende udelukkende af alle disse smaa huslige Pligter. De stod tidlig op, arbejdede sammen med Folkene og forte Opsyn med alt. I vore Dage kræver vi Tid til at udvikle os, til at læse, tænke, til at more os. I Stedet for at være vort Livs Maal er det huslige Slid blevet det, der hindrer os i at leve. Det tirrer os.“

„Den moderne Kvindebevægelse,“ vedblev den mindre Digter, „vil Fremtidens Historikere betragte som en af de vigtigste Faktorer i vor sociale Udvikling. „Hjemmet“ — hvis Pris vi endnu synger, men med bange Anelser — hvilede paa hendes Villighed til praktisk talt at føre en Slavetilværelse. Da Adam lugede og Eva spandt — Adam indenfor sit eget Havegærde og Eva kun, indtil Familien var forsynet — dengang hvilede Hjemmet paa en sikker Grundvold. Det fik sit første Stød, da Manden blev Borger og fik Interesser udenfor Hjemmet. Siden da har Kvinden alene opretholdt det. Nu er det hende, der kræver Ret til at træde ud i Samfundet fra sin Ensomhed. „Foreningsbygninger“ med fælles Spisesale, Læsestuer og fælles Betjeningssystem skyder op overalt, mens Huset, Villaen, forsvinder. Hvor den særskilte Bolig endnu er tilbage, opluges den af et System. Vi har faaet Centralvarme. Middagen bringes os fra et kommunalt Køkken. I Amerika abonnerer man paa en Kammertjener. Snart vil den private Husholdning med dens kivende, dovne eller overanstrengte Stab af Tyende være et overstaaet Stadium ligesom Bjerghulerne og Pælebygningerne.“

„Jeg vil haabe, jeg kommer til at opleve det,“ sagde Verdensdamen.

„Det har De alle Chancer for,“ svarede den mindre Digter. „Jeg vilde nu ikke være saa forhaabningsfuld.“

„Hvis Deres Spaadom skulde gaa i Opfyldelse, har jeg da den Trøst, at jeg er den ældste af de tilstedeværende,“ bemærkede Filosoffen. „Jeg glæder mig altid til at dø og blive begravet, naar jeg læser disse Beskrivelser af, hvad det næste Aarhundrede vil bringe. De fleste Mennesker synes at glemme en vigtig Omstændighed — nemlig, at Menneskeslægten er levende. De regner Fremtiden ud, som om den var en Størrelse i et Stykke Reguladetri — naar Mennesket i saa mange Tusind Aar har udrettet saa meget i den og den Retning med den og den Hastighed, hvad vil den saa være naaet til — —? og saa fremdeles. De glemmer, at den paa-virkes af Impulser, der kan bringe Kludder i Regnestykket — trækkes snart til den ene, snart til den anden Side af Kræfter, der aldrig kan kontrolleres af Aritmetiken. I Løbet af en Menneskealder havde Kristendommen gjort Platons Republik absurd. Trykpressen omstødte Machiavellis uomstødelige Slutninger.“

„Jeg er ikke enig med Dem,“ sagde den mindre Digter.

„Det beviser ikke, at jeg har Uret,“ riposterede Filosoffen.

„Kristendommen,“ vedblev den mindre Digter, „styrkede kun Kræfter, der som Spirer havde eksisteret fra Menneskeslægtsens Barndom. Trykpressen, der lærte os at tænke i Flok, har til en vis Grad hæmmet de individuelle Bestræbelser, der var til Skade for Samfundet. Se engang uden Fordomme og uden Sentimentalitet tilbage over Menneskeslægtsens Udvik-

ling. Hvordan er det Billede, der møder os? Spredt over det vilde, stumme Øde ser vi først Huller i Jorden og Huler, saa primitive Hytter, Wigwams og Pæleboliger. Ensom og venneløs, fulgt af sine Kvinder og sin Yngel sniger den primitive Mand sig gennem det høje Græs med altid vagtsomme, rædselskuende Øjne. Han tilfredsstiller sine faa Drifter, lader ved et Par Grynt og Tegn sine Kundskaber gaa i Arv til sine Børn og kryber saa ned bag en Sten eller ind i en Krattykning i Junglen, dør og forsvinder. Vi ser igen. Tusind Aarhundreder er tændte og slukkede. Jordens Overflade plettes af underligt levende Klatter — her, i Solen ved Skov og Sø, er de tæt ved hverandre; dér, i Skyggen, vidt fjernede. Stammen er opstaaet. Den lille Flok bevæger sig fremad, standser, løber tilbage, altid ledet af en fælles Indskydelse. Mennesket har lært Sammenslutningens Hemmelighed, den gensidige Hjælp. Byen skabes. Fra dens Stencentrum breder den sin Magt over Landet, Nationen opstaar, Civilisationen fødes, Arbejdsdelingen indføres. Kunsthåndværkeren, Tænkeren — hans Kammerater beskytter ham. Sokrates drømmer, Phidias hugger i Marmoret, medens Perikles hævder Loven og Leonidas holder Barbarerne i Ave. Stykke for Stykke annekterer Europa Jordens mørke Egne og giver dem sine Love. Kejserdømmet opsluger den lille Stat, Rusland lægger sin Arm om Asien. I London drikkes Skaaler for de engelsktalende Folks Forening; i Berlin og Wien for *Deutscher Bund*; i Paris høres en Hvisken om de latinske Racers Samling. Som i stort, saa i smaat. De store Magasiner fortrænger de smaa Butiker, Trusten opæder hundrede Firmaer, Fagforeningen taler for Arbejderen. Landets og Sprogets Grænser er for snævre for de nye Tanker. Tysk, Engelsk, Amerikansk — ligegyldigt hvilken Nations Farver, Bomuldskluden paa

Mesanmasten bærer, Skibene sejler i samme Ærinde. For halvandet Hundrede Aar siden maatte gamle Sam Johnson vente i Herremandens Forværelse; nu inviterer hele Verden ham til at holde Bordtalen, medens den nyder sin tynde Te. Digteren, Forfatteren, taler paa tyve Sprog. Nationen — det er Fremtidens Amt. Verdens Kongeveje strækker sig uden Bømme fra Pol til Pol. Man maa være blind for ikke at kunne se det Maal, vi suser imod. Tilsyneladende ligger det kun et Par Generationer ude i Fremtiden. Det er en stor, summen-de Kube — een universel Kube, hvis Omfang er selve den runde Jords. Bierne er kommet os i Forkøbet; de har løst det Problem, vi i Mørke famler os frem imod.“

Gammeljomfruen gyste synligt. „Hvilken grufuld Tanke!“ sagde hun.

„Ja, for os,“ svarede den mindre Digter, „ikke for dem, der kommer efter os. Barnet frygter Manddommen. For Abraham, der strejfede Verden om med sit Kvæg, maatte en moderne Forretningsmands Tilværelse staa som lidet bedre end livsvarigt Fængsel.“

„Mine Sympathier er hos Abraham,“ bemærkede Filosoffen.

„Ogsaa mine,“ indrømmede den mindre Digter. „Men hverken De eller jeg repræsenterer Tidens Aand. Vi er Tidens Rariteter. Vi og vore fungerer som den Bremse, der regulerer Fremskridtets Hastighed. Slægten bevæger sig i Retning af den organiserede Kommune. Vi er ved at miste Evnen til at leve alene; Driften mod Kommunismen har berøvet os den.“

„Saa meget værre for Kommunen,“ bemærkede Filosoffen. „Ibsen har sagt, at Mennesket er stærkest, naar det staar alene, og Ibsen har Ret. Og for at vende tilbage til vor Ven

Abraham, saa var han, der vandrede i Ørkenen og talte med sin Gud, sikkert Idealet nærmere end den moderne Statsborger, der tænker med sin Morgenavis, applauderer idiotiske Banaliteter i Teatret, jubler over grove Vittigheder i Varietéen. I Samfundet er det altid de laveststaaende, der giver Tonen an. De sagde, at hele Verden inviterer Samuel Johnson til Te. Hvor mange læser ham i Sammenligning med Abonnenterne paa „Skillings-Vid“? Denne „Tænken i Flok“, hvad fører den til? Til Massakrer og Dreyfus-Skandaler. Er nogensinde en ædel Tanke født af Massen? Hvis Sokrates og Galilæi, Konfutse og Kristus havde „tænkt i Flok“, ja, saa vilde Verden sikkert være den Myretue, De øjensynlig betragter som dens Fremtidstilstand.“

„Man maa ikke være ensidig, naar man gør Livets Bøger op,“ svarede den mindre Digter. „Jeg indrømmer, at Massen som saadan intet skaber; den modtager derimod Idealerne og giver dem Ly. Den er mere modtagelig for godt end for ondt. Har Dyden nogen stærkere Fæstning end Galleriet? Indbrudstyven kommer derop efter at have banket sin Moder og griber sig i at applaudere sammen med de øvrige, naar Mandens medfødte Ridderlighed udfolder sig paa Scenen. I et saadant Øjeblik vilde han med Rædsel afvise enhver Tanke om at banke sin Mor. At „tænke i Flok“ er sundt for ham. Verden som Helhed har vundet ved den aandelige Samling, kun gennem Samling vil den naa sit Maal. Vi er naaet langt frem fra Nomadelivet ad Borgerlivets snoede Stier. Der er endnu lang Vej op, og Vejen skjules af Taager, men det er den, der alene kan føre os til det forjættede Land. Ikke den enkeltes Udvikling — den er hans egen Sag — men Racens Højnelse er Loven. De ensomme Store er Hjordens Hyrder — Verdens Tjenere og ikke dens Herrer.

Moses skal dø og begraves i Ørkenen og kun fjernt skimte Hvilestedet. Det er kedeligt, at „Skillings-Vid“ og lignende Organer har saa mange Læsere. Men maaske lærer de dem at læse, der ellers overhovedet ikke vilde læse noget. Vi er utaalmodige og glemmer, at Slægters Kommen og Svinden kun er Svingninger af Naturens store Pendul. I Gaar tog vi Billet til Gladiatorkampene, til Afbrænden af Kristne, til Dømtes Hængning udenfor Newgate. Selv Operetten er et Fremskridt set i den Belysning — i hvert Fald fra et humanit Standpunkt.“

„I sydafrikanske Stater gaar der Ekstratog, naar nogen skal lynes,“ bemærkede Filosofen, der ikke vilde overgive sig. „Tyrefægtningerne breder sig til Frankrig, og engelske Aviser fortæller, at Hanekampene skal genindføres. Bevæger vi os ikke i Kreds?“

„Vejen er bugtet, det har jeg indrømmet,“ svarede den mindre Digter, „den gaar ad en stejl Bjergside. Netop nu er der maaske tilsyneladende Tilbagegang. Saa henter jeg ny Tro ved at standse og se mig tilbage. Men vi *kommer* op, min Ven; tro mig.“

„Men Maalet er saa afskrækkende, efter hvad De siger,“ klagede Gammeljomfruen. „Jeg kunde ikke holde ud at føle mig selv som et Insekt i en Kube, hvor alle mine Pligter blev mig anvist, enhver af mine Handlinger bestemt af Love, og selv Mad og Drikke tildelt mig, uden at jeg selv havde noget at sige. Kan De da ikke finde paa noget mere tiltalende.“

Den mindre Digter lo. „Kære Frøken,“ sagde han, „det er for sent. Det er allerede sket. Kuben hvælver sig allerede over os, Cellerne er under Opførelse. Hvem raader for sit eget Liv? Hvem er sin egen Herre? Hvad kan De gøre andet end at leve efter Deres Indtægt i en sikkert forfærdelig

hyggelig lille Celle og summe omkring i Deres lille Verden med Deres muntre, lille venlige Sang, hjælpe Deres Medinsjekter, Dag for Dag udføre det Arbejde, Deres Temperament og Midler har planlagt for Dem, se de samme Ansigter, altid færdes i den samme snævre Kreds? Hvorfor skriver jeg Digte? Det er ikke noget, man kan bebrejde mig. Jeg skal leve. Det er det eneste, jeg duer til. Hvem vilde være Gade-fejer eller Fremmedfører, hvis vi frit kunde vælge? Hvem er det, der alene slipper udenom Kubens Love? Døgenigten, Vagabonden. Hvem er det derimod, vi agter og misunder? Den Mand, der arbejder for Samfundet, den socialt interesse-rede Mand, den uegennyttige Mand, den Mand, der arbejder for Arbejdets Skyld og ikke for Vinding, vier sine Dage og Nætter til at trænge ind i Naturens Hemmeligheder, til at erhverve Kundskaber, der kan komme Menneske-heden til Nytte. Er han ikke den lykkeligste Mand, der har overvundet sine lave Drifter og opofrer sig for det fælles Bedste? Kuben blev grundlagt i Vankundighedens Dage, den er bygget efter falske Love. Den ene har en større Celle end den anden, alle de andre smaa Mennesker misunder ham, tusind Medskabninger skal trælle for ham, slide sig ihjel i Elendighed for ham og ham alene — bringe ham al deres Honning, mens de selv sulter. Til hvad Nytte? Han sover ikke bedre i sin taabeligt overdaadige Celle. Søvn er for trætte Øjne, ikke for Silketæpper. Man drømmer i Whitechapel som i Westend. Og hans Mave — den er meget lille — gør Vrøvl, naar han vil udvide den. Honninglageret raadner. Kuben blev tænkt i Uvidenhedens mørke Dage, da Menneskene var stupide og brutale. En ny Kube vil rejse sig.“

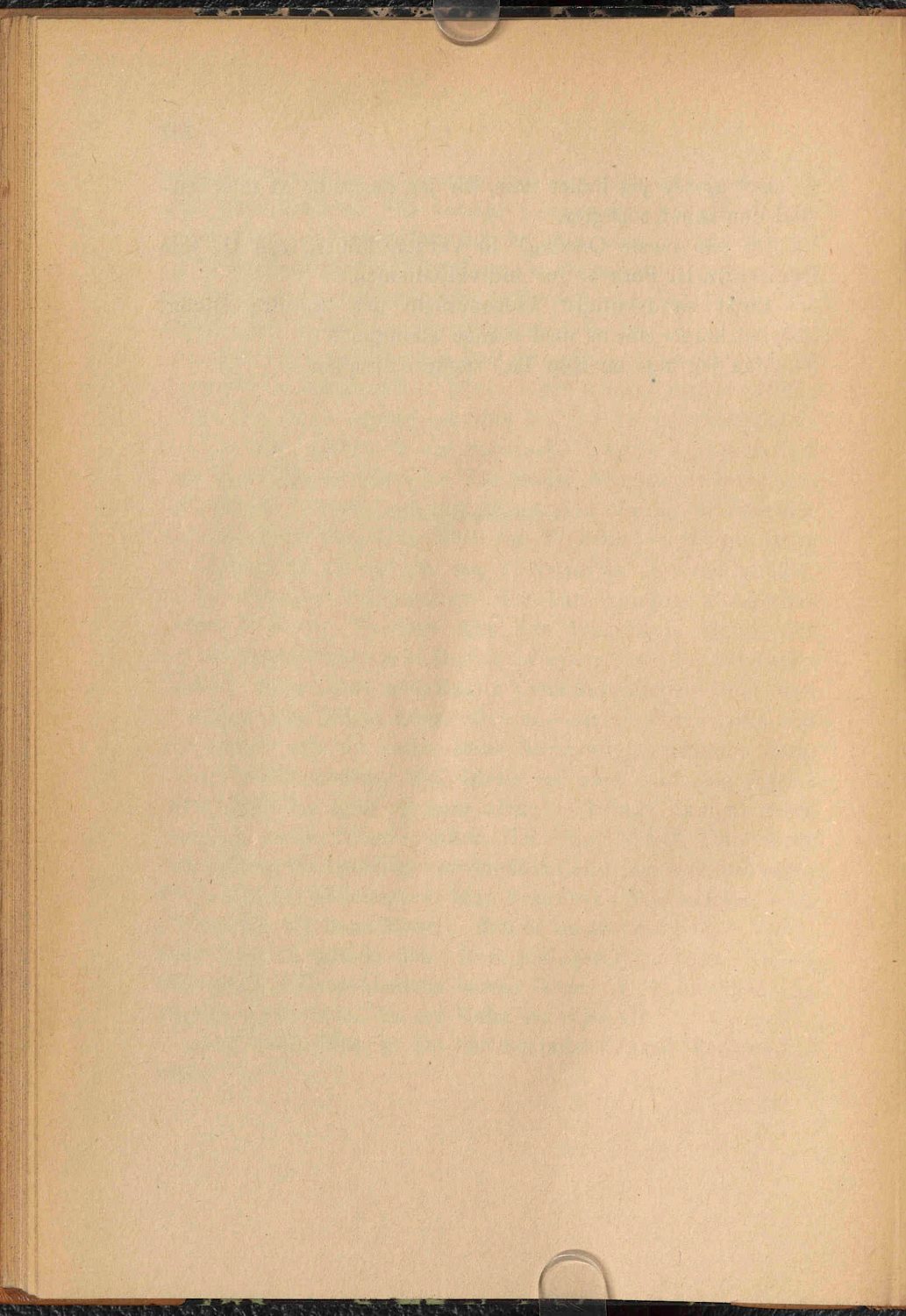
„Jeg anede ikke, at De var Socialist,“ sagde Verdensda-men,

„Det gjorde jeg heller ikke, før jeg begyndte at tale,“ tilstod den mindre Digter.

„Og paa næste Onsdag,“ lo Verdensdamen, „vil De tale Dem varm til Forsvar for Individualismen.“

„Højest sandsynligt,“ indrømmede den mindre Digter. „„Dybet klager om os med mange Stemmer“.“

„Maa jeg tage en Kop Te,“ sagde Filosoffen.

MARTIN'S FORLAG — KØBENHAVN
EKSPEDITION I KRISTIANIA: PETER AAS & CO.

MARTIN'S HALVKRONE UDGAVE

ET NYT BIND HVER MAANED

MARTIN'S STANDARD KRONEBIND

23. Bind. MAURIER, GEORGES DU: TRILBY
24. Bind. DOSTOJEWSKI, F.: RASKOLNIKOV
31. Bind. MIRBEAU, OCTAVE: VEJEN TIL GOLGATHA
35. Bind. HEGELER, WILHELM: PASTOR KLINGHAMMER
37. Bind. BORDEAUX, HENRY: FODTRIN UNDER SNEEN
43. Bind. PREVOST, MARCEL: KVINDEBREV
48. Bind. WEYMANN, STANLEY J.: MADEMOISELLE
62. Bind. MERRIMAN, H. S.: SÆDEMÆND : : : :
68. Bind. NORRIS, FRANK: DYRET : : : : 2. Opl.
72. Bind. ZOLA, EMILE: DET STORE KRACH
74. Bind. STACPOOLE, H. DE VERE: DE ISLANDSKE KABELMÆND
78. Bind. LOCKE, WILLIAM: DEN ELSKELIGE LANDSTRYGER
79. Bind. ORCZY, BARONESSE: NAPOLEONS TILBAGEKOMST
80. Bind. WHITE, STEWART E.: GULDGRAVERE
80b. Bind. DOYLE, CONAN: GULDMAGEREN
81. Bind. POOLE, ERNEST: HAVNEN : : : : :
82. Bind. CONRAD, JOSEPH: FORLIS : : : : :
84. Bind. BENSON, E. F.: DODO : : : : :
87. Bind. CONRAD, JOSEPH: ALMAYERS DAARSKAB
88. Bind. LONDON, JACK: SPÆNDETROJEN. I. Bind.
89. Bind. LONDON, JACK: SPÆNDETROJEN. II. Bind.
90. Bind. BENSON, E. F.: DODO OG HENDES DATTER
93. Bind. CONRAD, JOSEPH: DEN HEMMELIGE AGENT
96. Bind. LE SAGE: HALTEFANDEN : : : : :
99. Bind. BOCCACCIO'S SMUKKESTE FORTÆLLINGER : : : I. Bind.
100. Bind. BOCCACCIO'S SMUKKESTE FORTÆLLINGER : : : II. Bind.
101. Bind. WHITE, STEWART E.: SAN FRANCISCO'S UNGE DAGE
102. Bind. LOCKE, WILLIAM: HVOR KÆRLIGHED BOR
105. Bind. CONRAD, JOSEPH: NEGEREN PÅ NARCISUS
106. Bind. BEACH, REX: LA MAFIA : : : : : :

NYHED:

SOCIALT BIBLIOTEK: THOMAS CARLYLE,
DEN FRANSKE REVOLUTION I—III

